Părintele Arsenie Boca

Ridicarea căsătoriei la înălțimea de Taină

- Îndrumător duhovnicesc -



AGATON

Părintele

Arsenie Boca

Ridicarea căsătoriei la înălțimea de Taină

- îndrumător duhovnicesc -

SPONSORI:

REFRACT PROD SRL - Făgăraş
AROMATICS SRL - Făgăraş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ARSENIE BOCA, protosinghel
Ridicarea căsătoriei la înălţimea de Taină; îndrumător duhovnicesc / Părintele Arsenie Boca. - Făgăraş : Agaton, 2002
128p.; 20 cm. - (Ortopraxia)
Bibliogr.
ISBN 973-99739-1-4

265.5

Selecţia, corectura şi organizarea materialelor: Ioan Cişmileanu
Grafica: Alexandru Stănese

ISBN 973-99739-1-4

Părintele

Arsenie Boca

Ridicarea căsătoriei la înălţimea de Taină

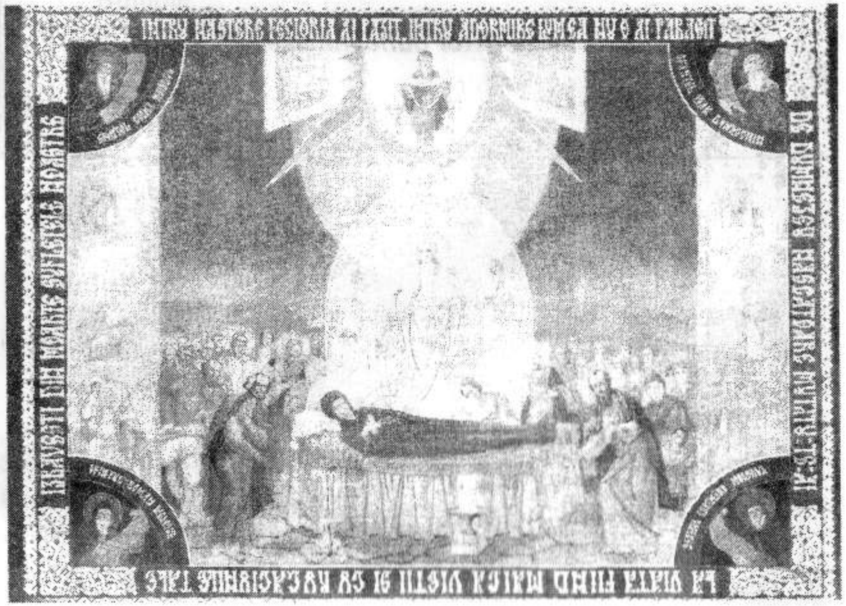
- îndrumător duhovnicesc -

EDITURA AGATON

Colecţia „Ortopraxia"
Făgăraş, 2002

*„Despre **Părintele Arsenie** trebuie să vină vremea, cât mai curând posibil, să se scrie mai mult, să se vorbească mai mult; și eu sunt absolut sigur și mărturisesc, cu toată responsabilitatea mea de episcop, că va veni timpul, rânduit de Dumnezeu, când Părintele Arsenie Boca va fi canonizat*" („Tinerețe, ideal, Biserică" – *ASCOR-Sibiu*, Ed. Agaton, Făgăraș, 2002, pag. 48)

P.S. Dr. Daniil Partoșanul



Adormirea Maicii Domnului
(Icoană pictată de Părintele Arsenie la Mân. Sâmbăta)

Legământ de sfințire a vieții familiale

(cuvânt înainte)

Acum 63 de ani (era în 1939) mă aflam la Mânăstirea Brâncoveanu, de Izvorul Tămăduirii. Văd și acum acea scenă când o femeie își ducea în brațe copilul handicapat, apropiindu-se de Părintele Arsenie. Părintele, înainte de a o întreba cum o cheamă și de unde este, i-a zis: *„Ei, ce să-ți fac maică dragă. Ai zămislit acest copil în noaptea de Paști. Așa este?"*. „Așa" a zis femeia.

Acum, când familia este atât de discreditată, când ca și Sf. Apostol Pavel putem spune că ne e și rușine a grăi despre aceasta, mă gândesc: Oare n-a lăsat Părintele Arsenie în nimeni acest duh al mustrării, care să ne aducă aminte de justiția divină, de pedeapsa divină pentru cele ce se întâmplă azi? Căci spune înțeleptul Solomon: *„Când nu mai există vedenie de prooroc, poporul acela se pustiește"*.

Când poporul Israel, din cauza căsătoriilor cu femeile străine, era în pericol să-și piardă rădăcina, sămânța și numele, Ezdra a chemat poporul la pocăință și rugăciune și au făcut un nou legământ. La fel, singura salvare a neamului nostru, ca să rămână cu nume, cu sămânță și cu rădăcină, este reașezarea sfințeniei familiale. Nici o problemă nu la preocupat mai mult pe Părintele Arsenie ca sfințenia vieții familiale. De aceea, mi-aș îngădui, în numele Părintelui Arsenie, să încercăm un legământ către Dumnezeu, să încercăm reabilitarea vieții noastre familiale. Avem obligația să nu lăsăm țara calomniată prin prostituție și înjosiri ale familiei. Așa cum Ezdra a rupt legăturile cu femeile străine, să rupem și noi orice legătură cu toate cele străine de familie (avorturile, întreruperile de sarcini, divorțurile, toate cele ce au compromis familia) și să o facem prin legământ (cum a făcut Ezdra), aici la mormântul Părintelui Arsenie.

Mult s-a zbătut Părintele. Toată viața și scrierea lui a fost spre sfințirea familiei. Câte femei au fost la el s-au hotărât să nu mai avorteze! Câți copii au rămas în pântecele mamelor lor! Nu e nimeni mai competent să ne strige în acest moment revenirea mamelor la sfințenia Maicii Domnului decât Părintele Arsenie.

Se vorbește și despre viitoarea canonizare a Părintelui. Nu e treaba noastră, dar dacă împlinim porunca Părintelui, dacă dovedim în fața mai-marilor noștri, civili și bisericești, că Părintele ne-a convertit într-o viață creștină demnă, de sfințenie, suntem fără îndoială – și cu îndreptățire – cea mai bună mărturie că Părintele Arsenie a fost sfânt. (*Cuvânt la mormântul Părintelui Arsenie – 28 noi. 2002*)

Părintele Săbău

Un Ioan Botezătorul al românilor

(cuvânt înainte)

Pentru mine Părintele Arsenie este un Ioan Botezătorul al românilor. Spun unii că nu se mai desface mormântul căci aşa spune cartea [*"Să-mi lăsaţi trupul în mormânt. Să nu-l deranjaţi până la a doua venire"*]. Sigur că da, smerenia călugărească aşa trebuie să fie. Şi Sf. Ioan Iacob a lăsat scris să se roage pentru el că se va duce în iad deoarece n-a făcut fapte vrednice de mântuire. Dar după 20 de ani de la înmormântare ne-am închinat la moaştele lui. Sau Sf. Ioan cel Nou de la Neamţ, la care n-a mai lăsat Dumnezeu să calce oameni păcătoşi peste el. Aşa şi cu Părintele Arsenie. Să aşteptăm să-l scoată Dumnezeu din mormânt, fără voia noastră. Aşa cum a descoperit Dumnezeu arhimandritului grec să vină la Sf. Ioan Iacob şi să-l descopere pentru a-l găsi aşa cum l-au găsit, tot aşa şi la Sf. Arsenie de la Prislop va veni cineva care va spune că neapărat trebuie să-l descoperim pentru că i s-a arătat. Şi se va arăta multora.

Mi-a părut rău că nu a fost dezgropat la 7 ani de la înmormântare. Atunci era o ploaie liniştită care mi-a inspirat cuvintele: *„Iubiţi credincioşi, daţi umbrelele la o parte căci aceasta nu este o ploaie normală. Acestea sunt lacrimile Părintelui, care le-a vărsat pentru poporul acesta"*. La începuturi, am auzit că Părintele vărsa lacrimi multe când slujea şi predica. Dar mai încoace, ajunsese la maturitate spirituală căci nici nu plângea, nici nu râdea, ci spunea, ca din partea lui Dumnezeu, cuvântul autorizat: „Mă, să nu mai faci cutare".

Au venit doi concubini la Părintele să-l ispitească, întrebându-l dacă se potrivesc. Le-a spus Părintele: *„Mă, tu du-te la soţia ta, că ai patru copii. Iar tu du-te la soţul tău că ai trei copii"*. Au rămas aceia uimiţi: De unde ştie!? A venit unul să vadă dacă Părintele ştie că el fumează. A lăsat ţigările într-un boschet. Părintele i-a spus: „Mă Dumitre, du-te mă şi ia-ţi ţigările din boschet, să nu le uiţi".

Păcat că poporul acesta nu a ştiut să-l fructifice pe Părintele la valoarea lui [Spunea Părintele: *"România e singura ţară în care succesul nu are succes"*]. Ar fi trebuit să fie folosit la facultăţile de teologie, la seminarii, la mânăstiri, în toată ţara. Nu să fie ţinut ascuns. Azi poporul român ar fi fost altul. Dar Dumnezeu are răbdare. (*Porumbacul de Sus - 1 dec. 2002*)

Părintele ***Nicolae Boboia***

Sfinţenia iubirii şi iubirea sfinţeniei

Căsătoria

Chiar şi în legea veche, căsătoria este indisolubilă, de nedezlegat, adică nu era îngăduită despărţirea. Ştiind aceasta, fariseii s-au apropiat de Iisus, ispitindu-L: *„Se cuvine oare ca bărbatul să-şi lase femeia?"*. Iisus îi provoacă la lege. Ei îi răspund în sensul îngăduinţei pe care a dat-o Moise cu „cartea de despărţire". Dar Iisus, Care era la zidirea omului, le-a spus rostul de la începutul zidirii în care nu merge despărţirea, fiindcă amândoi alcătuiesc o singură făptură. Iisus întăreşte căsătoria la rostul ei de la începutul zidirii.

Iisus nu putea coborî raţiunile creaţiei din motivele lui Moise, de aceea a ridicat căsătoria la rangul de **taină**. Deci, dacă ar fi trăită de cei căsătoriţi la valoare ei adevărată, de taină, căsătoria ar da roade vrednice de tainele lui Dumnezeu.

Dumnezeu a ridicat pe om la cinstea de colaborator al Său în lume. Căsătoria, la rangul la care a instituit-o Dumnezeu, ar trebui să realizeze în progresie geometrică posibilitatea acestei colaborări.

Dacă în Taina Cununiei cei doi sunt o singură făptură, *„atunci această făptură ce năzuieşte ea?"* – *„Odrasle pentru Dumnezeu!"*. E un răspuns categoric (Maleahi 2, 15). La ce atunci Hristos este cap bărbatului dacă nu pentru împlinirea acestui suspin al firii? (Rom. 8, 22). *„Căci făptura a fost supusă deşertăciunii - nu din voia ei, ci din pricina celui care a supus-o - totuşi cu nădejdea că făptura se va izbăvi din robia deşertăciunii, ca să se bucure de libertatea măririi fiilor lui Dumnezeu"* pentru că dorul statornic al făpturii aşteaptă cu nerăbdare descoperirea fiilor lui Dumnezeu (Rom. 8, 19 – 21).

Fiarele uitau de sălbăticia lor la picioarele sfinţilor. Sălbăticia din fiara de om este cea mai mare robie. Creşterea omului la odihna „libertăţii fiilor lui Dumnezeu" atârnă hotărât şi de atitudinea căsătoriţilor faţă de căsătorie, iar mulţi sunt aleşi tocmai din cauza atitudinii religioase a părinţilor mai înainte de a se naşte copii lor.

Căsătoria are multe motive ca să fie **taină**. Când familia nu va mai fi întemeiată pe Taină, oamenii vor fi o turmă de fiare destrăbălate. (*Fiii Învierii; p. 141-142 mss.*)

Sfaturi pentru tinerii căsătoriți

[Dumnezeu iartă dar neispăşit nimic nu lasă]

Cunoştinţele acestea urmăresc ideea de responsabilitate a căsătoriţilor faţă de Legea divină înscrisă în fire, sub formă de instinct. Şi mai urmăresc lămurirea ideii de păcat, idee care a început să fie neclară în mintea multora.

Începem cu aceasta: *păcatul este o conspiraţie a minţii omului cu diavolul, împotriva Legii lui Dumnezeu.* Cu această definiţie de lucru, înţelegem dintr-o dată că numai Iisus a fost fără de păcat, adică singur El a refuzat orice idee diabolică din mintea, viaţa şi faptele Sale.

Voi, ca tineri începători ai vieţii, sunteţi poate ispitiţi de ideea că tineri fiind, de ce să începem cu copii din primul an; să ne mai trăim puţin viaţa şi avem vreme şi de copii. Cu acest gând, dacă-l primiţi şi-l luaţi de bun, vă deschideţi calea către păcat şi către tot felul de necazuri care vin matematic. Ca să n-o luaţi rău, de la început să vă precizaţi poziţia sufletească faţă de roadele binecuvântate de Biserică ale cununiei: copiii. Ei sunt roadele dragostei; evitarea lor nu e dragoste, ci crimă. Căutarea plăcerii numai cu evitarea rostului firesc al instinctului, e viciu şi păcat şi se pedepsesc de Legea care vede toate ale omului.

Deci, dacă nu sunteţi bine lămuriţi de la început, către bine, foarte uşor vă treziţi în greşeli de convieţuire, de unde vin apoi un rând întreg de necazuri de care nu vă poate scăpa nimeni. Cu diavolul nu scapi de greşelile făcute. Acestea te urmăresc în alte căsătorii sau în orice altă parte ai lua-o. Nu te scapă nici rugăciunile. Spovedania doar te pune în temă cu vinovăţiile tale faţă de hotarele legii de la cununie, pe care le-ai încălcat, şi-ţi dă iertarea lui Dumnezeu pentru neştiinţă (dacă aceasta a fost), sau pentru neputinţă (dacă aceasta este), şi-ţi dă puterea şi răbdarea ispăşirii, dacă te îndrepţi ca şi convieţuire. Dumnezeu iartă (dacă-i ceri aceasta prin spovedanie), dar nepedepsit, neispăşit, nimic nu lasă. Aşa scrie Cartea! [n. ed.: preotul iartă păcatele mărturisite dar dă şi canon, pentru îndreptare. Redăm un fragment dintr-o predică despre Taina Spovedaniei, ţinută de părintele Arsenie la Mânăstirea Drăgănescu: „Când aceste păcate (biruinţe ale diavolului asupra omului) sunt spovedite şi ispăşite prin canon şi necazuri, ele nu mai au nici o greutate în cântarul judecăţii particulare. Când sunt spovedite numai pe patul de moarte şi n-a mai rămas timp pentru canon şi îndreptare, diavolii vin şi înfricoşează sufletul cu necaz şi urgie mare. Dacă însă omul le-a ars pe pământ măcar cu o lacrimă, aceasta nu se pierde ci poate atrage mila lui Dumnezeu. Când biruinţa diavolilor (păcatelor) rămâne consimţită întrutotul toată viaţa şi nu e ştearsă prin taina pocăinţei, omul acela, deşi botezat, s-a făcut fiu al aceluia de care a ascultat, biruinţele aceluia (păcatele) având toată greutatea fărădelegii pe cântarul judecăţii particulare"].

[În convieţuire nu-i bun nici abuzul, nici refuzul]

Iată acum o descriere sumară a greşelilor de convieţuire şi legat de ele, urmările lor inevitabile, care te aşteaptă în faţă şi ţi se aşează în braţe. Iar dacă aşa stau lucrurile şi practica pe teren aşa confirmă, atunci măsura preventivă e cea mai bună, e singură raţiune posibilă şi la îndemâna tuturor.

În convieţuirea căsătoriţilor nu-i bun nici abuzul, nici refuzul. Abuzul atinge pe soţ, refuzul pe soţie, dar şi pe soţ. Cum aceasta? Aşa-i făcut omul de Dumnezeu: bărbat şi femeie într-un singur trup. Cu cunoştinţele contemporane de biologie, de endocrinologie şi de neurologie putem înţelege clar acest lucru.

Sistemul nostru nervos, ca să servească solicitările vieţii în bune condiţii, are nevoie de o bună şi corectă funcţionare a glandelor noastre endocrine. Glandele acestea sunt înşirate în număr de 7–8, pe toată verticala staturii noastre. **Două glande sunt în cap**, responsabile de comenzile şi cu modul de funcţionare al tuturor celorlalte. Acestea din cap sunt sensibile, adică lucrează în consonanţă cu concepţia ta de viaţă, în care te integrezi trup şi suflet. Pentru o clarificare pe scurt a rosturilor acestor două glande din cap, ca să funcţioneze într-un fel sau altul, e destul să dau un exemplu a două concepţii de viaţă diametral opuse: într-un fel vor lucra aceste glande de comandă asupra tuturor celorlalte glande

din subordine când te integrezi în turma lui Epicur [n. ed.: Epicur spunea că fericirea se dobândeşte prin cultivarea plăcerii] şi altfel vor conduce iconomia endocrină când te integrezi în turma lui Hristos.

Sărim peste aceste glande de pe verticala omenească şi ne oprim puţin la cele **sexuale**. Aici-i aici! Aici au fost lăsaţi oamenii fără nici o cunoştinţă exactă. Ba li s-au spus multe minciuni şi fiecare a fost lăsat în voia lui, cu greşelile şi ereziile sale. S-o luăm fugitiv cu puţină biochimie endocrină. Sexele (bărbat şi femeie) se caută la maturizare unul pe celălalt, trecând peste orice bariere, ale oricui. Totuşi e bună (foarte bună chiar) şi puţină minte şi cât de cât cunoştinţa pozitivă a faptului acesta, a continuităţii vieţii [prin naştere de prunci].

Constituţional, natura bărbatului are o glandă în plus faţă de femeie: **prostata**. Această glandă spune foarte multe şi importante lucruri în iconomia vieţii şi în interpretarea corectă a foarte multe necazuri ivite în familie (pentru clarificare, trebuie spus şi numele produşilor de biosinteză ale glandelor: hormonii. Aceştia sunt substanţe de biosinteză, produse de glande şi vărsate în circuitul intern al sângelui, cu ajutorul căruia circulă prin tot organismul, ei având rol în activitatea şi activarea sistemului nervos, deci a tuturor organelor, în scopul de a menţine organismul întreg şi în bune condiţii de viaţă internă şi externă). Iată din tainele prostatei: aceasta sintetizează săruri ale acidului glutamic, substanţe absolut necesare sistemului nervos, atât al bărbatului cât şi al femeii. Dar nu le prepară decât bărbatul! Aici este explicaţia, fundamental biologică, în temeiul căreia *femeia este atârnătoare de bărbat*. Fără substanţele lui endocrine, ea se degenerează nervos, mintal, etc. Aici începe să se înţeleagă de ce au urmări nefaste şi abuzul şi refuzul.

Dacă aceste substanţe extrem de valoroase pentru iconomia vieţii în bune condiţii a sistemului nervos sunt risipite pe plăcerea de care nu te mai saturi – atunci încep să apară urmările. Abuzul păgubeşte pe bărbat de necesarul de substanţe glutamice a sistemului nervos (15 miliarde de neuroni) şi încep fenomenele de carenţă nervoasă, care pot ajunge până la slăbirea totală a funcţiei mintale. S-au văzut atari cazuri de tâmpenie a minţii şi a pierderii totale a memoriei, fără să fie şi alte boli în organism. Respectivul era suprasolicitat iar el s-a predat. Urmările sociale se înţeleg.

Refuzul păgubeşte pe femei. Unul din refuzurile obişnuite este acela „întemeiat" pe stăvilirea numărului de copii. Modalitatea aceasta este viciul „onaniei" cu femeie. Păgubesc amândoi – pagubă biologică ce se resimte în sănătatea amândurora.

Minţirea, trişarea, ferirea (sunt unul şi acelaşi viciu), duce în mod normal la o nervozitate şi la o nemulţumire faţă de altul, pe care natura în nevinovăţia ei caută să o remedieze. Şi cum o remediază? Căutând fiecare din părinţi alt partener, ca să nu falsifice convieţuirea. În fond e o rezolvare greşită, vinovată faţă de unitatea de dragoste a Tainei Cununiei. Deci, dacă o femeie greşeşte cu altcineva, de vină (de trişarea lor) e „ferirea" soţului, care o împinge la gestul căutării altuia care să fie corect cu natura. În majoritatea cazurilor de necredinţă a femeii e de vină soţul, că nu şi-a umplut casa de copii. Deci, cine fuge de copii, fuge de responsabilitate. Şi unde fuge? În iresponsabilitate. Când însă îţi iei răspunderea de a rodi copii, Stăpânul vieţii iţi va ajuta să ai şi ce le da mâncare şi-ţi va asigura şi cinstea căsătoriei.

Deci, nici abuzul nici refuzul, ci o dreaptă socoteală şi o convieţuire corectă şi cinstită.

[În constituţia biologică a femeii e pusă obligativitatea naşterii a 3-4 copii, în ordine naturală]

Mai mult chiar, o altă constrângere de care trebuie ţinut seama e **foliculina**, hormon toxic şi cancerigen. Toxic la nivelul creierului, dând continue dureri de cap şi foarte intense; cancerigen la nivelul sânului sau uterului (fibroane uterine). De cleştele acestui hormon nu este scăpare decât de la 3 – 4 copii în sus, cu sarcinile în mod natural, cum apar ele normal. Această ordine naturală a sarcinii e singura cale care asigură sănătatea copiilor. Salturile peste sarcini, lepădările de copii, indiferent cu ce metode şi din ce motive, ating sănătatea copiilor ulteriori, dacă mai vin. Dar chiar dacă nu mai vin alţii, Legea divină pedepseşte şi retrospectiv, pe cei făcuţi cronologic (n. ed.: pe cei născuţi în ordine naturală). Aşadar, *în însăşi constituţia endocrină a femeii e pusă obligativitatea naşterii de mai mulţi copii*. E chiar condiţia de mântuire a femeii după cum i-a descoperit Dumnezeu Sfântului Apostol Pavel.

În cazul viciului sau al greşelilor de convieţuire, apariţia cancerului care ucide soţia se răstoarnă iarăşi în răspunderea soţului. Soţul care nu vrea copii nu trebuie luat, e un criminal camuflat al soţiei sale. Nu e din turma lui Hristos! Abia de la 3–4 copii în sus, făcuţi în ordinea naturală în care apar, se neutralizează acţiunea toxică şi cancerigenă a foliculinei. Practica confirmă aceasta. Sunt mame cu 10–12 copii făcuţi, care trăiesc şi ajung la vârsta de 80 de ani, sănătoase, în destulă putere, fără să le doară capul sau să fi fost bolnave.

Femeile mai pătimesc şi de crizele climacteriului (menopauză), de la 50 – 52 de ani. Când viaţa lor de până aici a fost corectă şi conform cu natura, tulburările acesteia trec aproape neobservate. Echilibrul endocrin e asigurat de normalitatea convieţuirii şi a roadelor făcute până aici. În cazul viciilor de convieţuire, perioada aceasta e adevărată nebunie.

Nu mai pomenesc de reflectarea (normalităţii sau anormalităţii de convieţuire) în afara psihicului, lucru care formează un capitol aparte, cu o matematică mult mai complicată şi cu pedepse mai greu de evitat. De asemenea, nu pomenesc aici decât în treacăt reflectarea purtării în genere în codul genetic, deci în fondul ereditar al urmaşilor. Totuşi, nu mă pot abţine de a pomeni unul, care produce extrem de multe şi grele dificultăţi în educarea copiilor. Când soţul nu dă pace sarcinii (zice el că se poate, sau nu vrea altfel, sau se declară stăpân pe legile naturii) atunci copii vin pe lume cu predispoziţia precoce spre sexualitate. Aceasta îi face îndărătnici şi foarte greu educabili (sunt certaţi cu disciplina, unii genetic prezintă cromozomul criminalităţii şi chipurile, circumstanţe atenuante în justiţie). Fug de la şcoală şi încep aventurile. Deci tot în răspunderea soţului se soldează şi aceste necazuri. Explicaţia biologică: au crescut în mediul uterin hrăniţi cu sânge prea îmbibat cu testosteron, hormon sexual masculin.

[Degenerarea prin alcool şi tutun]

Tot în treacăt pomenesc de acţiunea toxică a **alcoolului**. Dacă 6 grame de alcool la litrul de sânge e capabil să sudeze o mulţime de spermatozoizi câte doi, cap la cap, fără să le tulbure viaţa, atunci ce vom zice de beţivii notorii? Iată ce se întâmplă: aceşti monştri masculini au două cozi, deci cu o capacitate dublă de mişcare, ajunşi ca atare în organismul femeii, caută febril ovulul, până şi la trompă şi acolo îl fecundează, oul format nelalocul lui creşte astfel normal, dar trebuie extirpat cu trompă cu tot. Aşa se instalează sterilitatea, condiţie suficientă de dezechilibru, până la faze clinice. Iată ce pustiu de bine face băutura. Femeia, în cazul acesta, să prefere orice agresiune, numai sterilitatea şi dezechilibrul nu.

Toxicitatea **tutunului** duce la cazuri excesive, dar nimeni [dintre fumători] nu vrea să ştie de carenţa organică pe care o are sau chiar de atrofierea funcţională...

Alcoolismul, beţivitatea bunicilor apar în nepoţi ca tulburări şi insuficienţe nervoase până la nivelul de epilepsie. Beţia e mare pacoste care se înscrie genetic în patrimoniul ereditar şi duce treptat, dar sigur, la degenerarea omului din neam în neam, duce la degenerarea neamului. Răspunderile cresc considerabil!



Pravila albă

Adică darea pe faţă a unor lucruri privitoare la căsătorie şi în afara ei, dimpreună cu urmările lor, în cea mai mare parte necazuri fără îndreptare - şi rânduiala de urmat, pentru cine vrea să creadă şi să nu ajungă la acestea.

«Erau multe şi mari pricinile pentru care trebuia un leac puternic ca acesta. Iată-l, dat la îndemâna tuturor - unora spre bucurie mare, altora spre supărare mare. *„Cei ce au păzit cu sfinţenie pravila cea sfântă, sfinţise-vor şi cei ce au învăţat-o, vor şti ce să răspundă»* (Înţ. 6, 10).

Părintele Arsenie Boca

[Căderea de la însuşirile cereşti la cele dobitoceşti]

Cel căzut între tâlhari a fost încredinţat Bisericii, ca slujitorii ei să poarte grijă de dânsul, spălându-i rănile cu vin şi ungându-i-le cu untdelemn. Adică: *pocăinţă aspră* (ca vinul pe rană) şi *împărtăşirea harului celor 7 Taine* ce izvorăsc din Hristos-Pomul vieţii (ca untdelemnul ce unge rănile omului şi-l tămăduiesc deplin).

Căderea între tâlhari este căderea firii omeneşti din Rai în lumea aceasta. Este *„căderea de la desăvârşire... căci, îndată după călcarea poruncii s-a făcut în om străvezie şi arătată asemănarea lui cu dobitoacele necuvântătoare, deoarece trebuia, după ce a acoperit strălucirea minţii, ca firea oamenilor să fie chinuită, pe dreptate, de însuşirile dobitoceşti... până ce omul îşi va veni întru conştiinţa de sine şi la simţirea măreţiei sale de făptură raţională" (Sf. Maxim Mărturisitorul; Scoliile – Răspunsuri către Talasie, Răspuns la Întrebarea 1).*

Astfel, o însuşire prin care omul se aseamănă dobitoacelor este *înmulţirea*. Chipul cunoscut al naşterii trupurilor a venit omului tocmai din pricina căderii în neascultare, căci ar fi fost cu putinţă şi un alt chip de înmulţire, nepătimaş şi nepăcătos. Când însă a păcătuit, Adam urma să moară şi să se stingă omul din zidire. Dumnezeu văzând însă peste veacurile toate, că mulţi au să se întoarcă din dobitocie, l-a osândit pe calea naşterii trupeşti, care constă din pătimire [poftă] şi păcat - păcatul avându-şi porneala în poftă, iar pofta fiind dată pentru acest scop de naştere *(Sf. Maxim Mărturisitorul; Scoliile – Răspunsuri către Talasie, Răspuns la Întrebarea 21)*. Astfel, ca într-o lege de pedeapsă dată firii, firea şi voinţa au fost legate într-o înlănţuire rea, căci cu cât se silea firea să dăinuiască în viaţa aceasta, prin naştere, cu atât se strângea pe sine mai mult în lanţul legii păcatului, sporindu-se şi moartea. I s-a dat deci omului, ca pedeapsă, să se lupte cu moartea, de care se atinsese cu voia sa.

Dorul după Dumnezeu s-a întors în pofta pătimaşă după trup. Mintea, întorcându-se de la vederea lui Dumnezeu, a căzut în hăţişul simţurilor, care se lipesc de plăcere ca de bine, şi fug de durere ca de rău. Iar plăcerea este momeala cu care "hoţul" amăgea pe om să se pogoare din Ierusalim la Ierihon.

Pe drumul acestei pogorâri, toate începătoriile şi stăpâniile cele din văzduhuri, ca un puhoi, se sileau să intre, pe întrecute, în partea pătimitoare a firii (adică în poftă şi în iuţime) şi să le povârnească contra firii (Col.2, 15). Voinţa l-a împins pe om ca să vrea numai ispita vicleanului (plăcerea) şi să ocolească povara naşterii de fii (ca pe o durere), căci a fost pândit omul şi în latura minţii şi a liberei voinţe. Mintea, care odinioară avea şi vedea pe Dumnezeu într-însa, acum e *„templu al idolilor, având, în loc de un singur Dumnezeu, multe chipuri ale patimilor necurate"* (Sf. Maxim Mărturisitorul, Scolia 9 după răspunsul la întrebarea 55). Mintea, nemaidepănând în sine vederea lui Dumnezeu, stăpânitorul lumii acesteia [satana] a încâlcit-o în înfăţişările celor supuse simţurilor. Ea fiind o putere arzătoare, ca una ce avea să sălăşluiască pe Dumnezeu într-însa, care este şi El tot foc, acum *„născoceşte şi aprinde plăcerile trupului, ea însăşi fiind reţinută astfel în legătură pătimaşă cu simţurile"* (Sf. Maxim Mărturisitorul, Scolia 18 după răspunsul la întrebarea 58). Şi iată aşa, legea

păcatului (care este plăcerea simțurilor şi pentru care s-a hotărât moartea trupului) s-a furişat în sfatul minții şi de atunci mintea dă trupului numai sfaturi contra firii, sau sfatul fărădelegii.

„Foc de ocară este legea trupului, iar îmboldirea spre deprinderea patimilor este lumina lui, şi pară de ocară este arderea cu care lucrează patimile. Sau, pe scurt: focul de ocară este păcatul; lumina de ocară – deprinderea păcatului, iar flacăra – lucrarea păcatului. Prin urmare, nu se cade minții să se încălzească la focul acesta, nici să se lumineze cu lumina aceasta, nici să ardă în această flacără. Căci ceea ce pentru simțuri este lumină şi plăcere, pentru minte este adânc de întuneric" (Sf. Maxim Mărturisitorul, Scolia 20 după răspunsul la întrebarea 54).

Simțurile nu sunt în stare decât de rătăcire şi nu aprind decât stricăciunea trupurilor, iar mintea, împinsă de această stricăciune, nu este numai contra firii, ci şi împotriva lui Dumnezeu. Iar o minte biruită de simțuri şi de poftele contra firii, prin care lucrează toată puterea vrăjmaşă (*„fiindcă dorința cărnii este vrăjmăşie împotriva lui Dumnezeu"* - Rom. 8, 7), ce sfaturi poate da, decât sfaturile tâlharilor, care căsăpesc pe cei ce coboară din Ierusalim la Ierihon: copiii ce vin în lumea aceasta [N. ed.: Observăm că acest prim capitol al „Pravilei albe" este aproape identic cu capitolul „Cad copii între tâlhari" din cartea „Cărarea Împărăției"].

[Patimile ne distrug vlaga, mintea şi chiar neamul]

Mai departe să schimbăm puțin cuvintele. Ştiința medicinii, printre multele ei învățături, o are şi pe aceasta: s-a băgat de seamă că toate țesuturile omului se pot drege, adică se tămăduiesc, numai celula nervoasă nu se mai drege niciodată; lucrul ei se opreşte fulgerător.

Celula nervoasă o asemănăm cu un ghem de la care pleacă fire în multe părți, cu rost de „telefoane". Creierul ar fi ghemul cel mare, sau „centrala telefonică", prin care sufletul primeşte veştile şi trimite hotărârile sale tuturor „creieraşelor" mai mici, celulele nervoase împrăştiate în tot corpul. Prin şira spinării duc mii de „fire telefonice" la creier. Prin creier (celulele nervoase), mintea lucrează asupra trupului, mintea fiind o parte a sufletului nu a trupului.

Ştiința dovedeşte că desfrânarea, sau risipirea de orice fel, omoară milioane de celule nervoase. Iată cum: în tot trupul, dar mai ales cu desăvârşire în şapte locuri, izvorăşte un fel de putere foarte trebuincioasă pentru bunăstarea întregului om trupesc. Asta e vlaga de viață. Între cele şapte izvoare de viață, printre cele mai puternice este şi izvorul care înmugureşte sământa de om. Când omul se ține de desfrânare, robit de spurcata ei plăcere, izvorul nu mai poate dovedi să mai verse şi *înăuntrul* trupului, în sânge, partea de vlagă neapărat trebuitoare, pentru că tot lucrul izvorului e tâlhărit *în afară*. [n. ed.: după cum am văzut, cele 7 izvoare de viață sunt glandele endocrine şi nu chakrele cunoscute în practicile orientale, aşa cum au încercat să arate adepții acestor practici]

De pe urma nărăvului desfrânării, scade puterea izvorului de a mai vărsa în sânge felul său de vlagă. Scăderea aceasta de putere aduce moartea a milioane de celule nervoase. Căci toate țesuturile din om pot răbda de foame, sau pot lucra cu schimbul, sau se topesc, ca să se facă mâncare celorlalte şi la vreme prielnică, iarăşi se înmulțesc la loc, numai celula nervoasă, odată moartă de foame, nu mai învie niciodată. Iar mâncarea ei este acea vlagă a celor şapte izvoare. Acum suntem pe cale de a înțelege ce se întâmplă cu mulți care slăbesc la minte, văzând cu ochii. Şcolarii, de unde la început învățau foarte bine, acum, de când practică onania, le slăbeşte mintea şi trebuie să părăsească şcoala. Dar la nărăvul lor mai este cineva răspunzător şi să nu ne grăbim.

Iată pe nume câteva feluri de patimi prin care oamenii îşi prăpădesc sământa şi vlaga, aprinşi de pofte contra firii:

1. Onania sau malahia;
2. Curvia;
3. Sodomia;
4. Bestialitatea (cu dobitoacele).

Iar în căsătoria legitimă:

1. Desfrânarea;
2. Fereala de zămislire;
3. Crima de avort;
4. Preacurvia;
5. Necurăția;
6. Nesocotirea vremurilor oprite;
7. Alte nenumite spurcăciuni.

Dar ce-i atunci după fire? Numai şi numai zămislirea de prunci.

Căsătoria este o Taină din cele şapte, tocmai ca să nu îngăduie într-însa atâta şerpărie de fărădelegi. Cu toate acestea, în zilele noastre trebuie să strigăm amarnic: „***Ridicaţi căsătoria din desfrânare, măcar la rânduiala dobitoacelor. Binecuvântarea lui Dumnezeu nu s-a dat fărădelegilor!***". E aşa de greu de înţeles? Dar zic unii: „Noi putem şi fără binecuvântarea lui Dumnezeu!" Iertaţi de întrebare: „Unde?". Da, pentru cine nu vrea să înţeleagă, nici Dumnezeu n-a avut ce să zică decât aceasta: "*Cine este nedrept, să nedreptăţească mai departe, cine e spurcat, să se spurce şi mai rău, cine e drept, să facă dreptate şi mai departe, cine stă sfânt, să se sfinţească şi mai mult. Iată, vin curând şi plata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui*" (Apoc. 22, 11 – 12).

Şi mai zice ştiinţa că tot omul vine pe lume cu un anumit număr de celule nervoase. Prin faptele lui cele de desfrânare, pierde un număr mai mic sau mai mare de celule. Şi pentru că peste toate fărădelegile atârnă legile, aşa atârnă ele şi peste viaţa desfrânatului: faptele sale sunt descrise în sămânţa sa, astfel încât copilul este îmbinarea celor doi părinţi şi a celor patru bunici, a celor opt străbunici şi a celor 16 stră-străbunici (aceasta este o moştenirea numai până la al patrulea neam, dar şi ceilalţi înaintaşi îşi dau partea lor de zestre, însă din ce în ce mai mică). Ne putem da seama cât au de ispăşit copiii din greşelile părinţilor! Şi ce moştenesc? Forma şi întocmirea trupului, precum şi numărul de celule nervoase pe care îl aveau părinţii când au chemat copilul în lume. De la numărul şi sănătatea acestui număr, atârnă multe pentru viaţa urmaşilor. Sau mai pe înţeles, un copil are scrise în sine toate înclinările unui număr mare de părinţi, atât cele bune cât şi cele rele (jumătate de la cei doi părinţi, a patra parte de la cei patru bunici, a opta parte de la cei opt străbunici şi aşa mai departe).

Acum, din toate înclinările acestora, vor veni la arătare mai întâi cele mai puternice, de la părinţii cei mai apropiaţi, dar pot veni la arătare şi porniri de la moşi-strămoşi, atunci când împrejurările din afară, sau tocmirea dinăuntru, înlesneşte să se arate moşteniri îndepărtate. Firea ţine la sănătate: de aceea,

moştenirii bolnave de la un părinte îi sare în ajutor cu partea sănătoasă de la celălalt, dar neputinţa o poartă totuşi, nearătată, în cojoc.

Acestor înclinări să le zicem grâu şi neghină. Vom pricepe că în copil se arată şi sămânţa celui rău, care va trebui să o răbdăm până la seceriş, fiindcă semănătorii, lucrătorii şi economii tainelor au mai adormit, încât acum vedem cam multă neghină în ţarina aceasta. Iar somnul de care e vorba, e adormirea străjii minţii, toropeala în patimile fărădelegilor. Omul vrăjmaş, diavolul, a strecurat în firea omenească, din neam în neam, tot mai multă neghină, sau înclinarea drăcească a fărădelegii.

Dar nu numai patima desfrânării omoară grăuncioarele nervoase, ci toate patimile. Mânia aprinsă, durerea peste măsură pentru o dragoste pământească, la câţi nu le-a făcut sânge rău şi nu i-a pălit guta? Dărâmarea cea mai cumplită însă, vine de la patima beţiei. Otrava băuturii, pe lângă amorţirea şi arderea tuturor nervilor, strică sămânţa toată, într-un chip nemaivăzut – după cum mărturiseşte ştiinţa. Dacă cineva cheamă copii la viaţă în starea aceasta, peste bietul copil atârnă necaz greu, boala îndrăcirii. Căci, oriunde este dărâmare, vine şi puterea rea, diavolul, ca la o ispravă a sa şi se arată prin chinuirea ce o face copilului nevinovat. Aşa se face că vedem nesfârşitul şir de urmaşi nenorociţi: orbi, şchiopi, uscaţi sau putrezind de vii, alţii strâmbi în fel şi chip şi mai greu decât toate, chinuiţi de draci. Iar alţii, în ce priveşte mintea, porniţi de mici spre rele, când vor fi mai mari vor azvârli în părinţi, în Dumnezeu şi vor sfârşi năpraznic. Mare dărâmare în firea omenească! Acestea sunt fărădelegile, în chip de om, ce plângând, strigă vinovăţiile părinţilor şi aduc mare durere în toate părţile. Iar dacă vreţi: **singura scăpare sigură este de a nu ajunge aici** (există cale care n-are fărădelegi: aceasta este dată de taina cununiei). Aceştia sunt „*pruncii născuţi din somnul necurat, martori ai nelegiuirilor părinţilor, dacă stai să cercetezi*" (Înţel. 4, 6). Legea atotputernică ce întoarce faptele oamenilor în braţele lor, o strigă Sfânta Carte în fiecare veac de oameni. "*Fii desfrânaţilor nu vor avea desăvârşire şi sămânţa ieşită din patul nelegiuit se va stinge. Că de vor avea viaţă lungă, nu vor fi de nici o treabă şi bătrâneţea lor, la urmă de tot, va fi fără cinste. Iar de vor muri de timpuriu, vor fi fără mângâiere şi fără nădejde vor fi în ziua judecăţii. Căci neamul*

celui nedrept are groaznic sfârşit" (Înţel. 3, 16-19). "...*Eu, Domnul Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc pe copii pentru vina părinţilor ce mă urăsc pe Mine, până la al 3-lea şi al 4–lea neam şi mă milostivesc până la al miilea neam, către cei ce Mă iubesc şi păzesc Poruncile Mele*" (Ieş. 20, 5 – 6).

Dar milostivirea lui Dumnezeu, care nu de bunăvoie pedepseşte şi umileşte pe fiii oamenilor (Plâng. Ieremia 3, 3) aduce în câte unii înclinările bune ale străbunilor şi copilul de mic ajunge la deosebirea dintre bine şi rău. Despre aceştia zice Dumnezeu: "*Dacă un copil care văzând păcatele toate câte a făcut tatăl său, se păzeşte şi nu face nimic asemenea... acest om nu va muri pentru păcatele părinţilor săi, ci în veci va trăi... pentru că fiul a făcut ceea ce este drept şi legiuit şi toate legile Mele le-a ţinut şi le-a împlinit: de aceea va trăi*" (Iez. 18, 14-19; 17, 19).

[Singura scăpare: Pocăinţa şi ridicarea căsătoriei din desfrânare la înălţimea de Taină]

Iată cât de cât înţeleasă sporirea pustiirii, ce se lucrează în ascuns în firea fiecărui rând [generaţie] de oameni, care acum, în zilele noastre, s-a arătat în afară cu urgie mare. Căci: "*De unde vin războaiele şi de unde certurile dintre voi? Nu oare de aici: din poftele voastre care se luptă în mădularele voastre?*" (Iac. 4, 1).

Cine va opri prăpădul pustiirii? "*Fără Mine nu puteţi face nimic*" zice Domnul (Ioan 15, 5). Prăpădul pustiirii nu se va opri până nu vor scoate oamenii desfrânarea din inimile lor şi până nu vor să ştie de Dumnezeu (Osea 4, 1-6). "*Cei ce ţin de trup, poftesc pe cele trupeşti, iar cei ce ţin de duh, poftesc cele duhovniceşti. Căci pofta cărnii este moarte, iar dorinţa Duhului este viaţă şi pace. Fiindcă pofta cărnii este vrăjmăşie împotriva lui Dumnezeu, căci nu se supune Legii lui Dumnezeu, că nici nu poate. De aceea cele ce sunt în carne* (în curvie) *nu pot să placă lui Dumnezeu*". (Rom. 8, 5 – 8). Cei ce sunt ai lui Hristos, şi-au răstignit trupul, împreună cu patimile şi cu poftele. „*Nu suntem datori trupului ca să trăim după trup. Căci dacă vieţuiţi potrivit trupului, veţi muri, iar dacă ucideţi cu Duhul poftele trupului, veţi fii vii. Fiindcă toţi câţi sunt mânaţi de Duhul lui Dumnezeu, fiii lui Dumnezeu sunt*". (Rom. 8, 12 – 14). "*Căci voinţa lui Dumnezeu aceasta este: sfinţirea voastră, să vă feriţi de desfrânare, ca să ştie fiecare dintre voi să stăpânească vasul său în cinstire şi în sfinţenie, nu în patima poftelor, cum fac necredincioşii, care nu cunosc pe Dumnezeu... căci Dumnezeu nu ne-a chemat la necurăţie, ci la sfinţire*" (I Tes. 4, 3-7).

Pe vremea Sfântului Apostol Pavel încă sufla urgie mare, mai ales peste creştini. De aceea mulţi îşi luau de la ei înşişi sfat să se înfrâneze desăvârşit în căsătorie, cu gând să fie gata oricând de Sfânta Împărtăşanie şi de mărturisirea muceniciei. Sfântul Pavel însă, socotind copiii mugurii căsătoriei, n-a îngăduit înfrânarea desăvârşită decât pentru vremurile de post şi rugăciune (I Cor. 7,5). Socotind însă şi „*nevoia ceasurilor de faţă*" (urgia vremurilor de atunci) le da sfatul acesta: "*Bine este pentru oricine, să fie aşa cum se găseşte. Legat eşti cu femeie, nu căuta desfacere. Dezlegat eşti de femeie, nu căuta femeie... Că de acum vremea s-a scurtat. Aşa încât cei ce au femei, să fie ca şi cum nu ar avea... cei ce cumpără ca şi cum n-ar stăpâni şi cei ce se folosesc de lumea aceasta, ca şi cum nu s-ar folosi de ea. Căci faţa acestei lumi trece*" (I Cor. 7, 25 – 40).

În zilele acestea mai de pe urmă, când şi nouă ni se pare că "*de acum vremea s-a scurtat*", cercetând firea durerilor, am aflat desfrânarea încleştând pe oameni şi lucrându-le de zor dărâmarea în întindere şi în adâncime. Iar pe de altă parte, preoţii vremurilor noastre n-au mai urmărit-o ca păcat şi ca atare să o mături afară din Taina lui Dumnezeu, adică din căsătoria creştină. Aşa se face că, „*lipsind preotului cunoştinţa legii şi bătrânului sfatul*" (Iez.7, 26), oamenii orbecăie în mulţimea neştiinţei şi a lipsei de sfat, care s-a întins ca o noapte de osândă peste bieţii oameni, care dorm liniştiţi somnul de primejdie, de bună credinţă că aceea [desfrânarea între soţi] nu-i păcat.

Dar fiind rânduit să văd şi să ascult mereu durerile oamenilor, care vin de pe urma păcatelor şi a lipsei de sfat şi ajungând adesea una cu durerea lor, într-o zi, slujind Sfânta Liturghie, rugându-mă „*pentru Pacea a toată lumea şi pentru bunăstarea Sfintelor lui Dumnezeu Biserici*", aud deodată în urechea dinlăuntru înfruntarea amarnică: "***Nu te ruga de Mine să le dau Pace, roagă-te de oameni să-şi schimbe purtările, dacă vor să mai vadă pace pe Pământ***".

Şi am înţeles pe urmă multe lucruri... Drept aceea, ascultător Poruncii, trebuie să strig cuvântul Scripturii ca o sunare de alarmă: ***„Dumnezeu vesteşte acum pe oameni, ca toţi, de pretutindeni, să se pocăiască"*** (Fapte 17, 30). Adică să vină la viaţă curată, după învăţătura drept măritoare a Bisericii lui Hristos, iar când vremea o va cere, să mărturisească pe Hristos cu preţul vieţii, netemându-se de moarte. Altfel, nu se poate ridica o stavilă pustiirii ce se întinde peste bieţii oameni. Iar ridicarea stavilei este ridicarea căsătoriei din desfrânare, la înălţimea de Taină, între cele 7 Taine, ca oamenii să nu îngăduie şerpăria fărădelegilor.

Iubirea desfrânării îi face pe oameni groşi la minte şi la obraz şi nu înţeleg cinstea. De aceea, mugurii căsătoriei lor, copiii, îi dau pe părinţi cu capul de toţi pereţii şi prin purtările lor rele le azvârle cu copite în obraz, iar la rândul lor îndoit vor lua şi ei de la copiii lor.

Lămurit că lucrurile nu stau bine!

Nu fără înţeles *„a fost chemat şi Iisus la nuntă, cu ucenicii săi"* (Ioan 2, 2), ci ca să pricepem că la nuntă se face prima minune dumnezeiască, spre bine. Numai prin tocmirea căsătoriei după Hristos, care este mintea desăvârşit stăpână pe patimi, se pot scoate înclinările rele din fire şi să nu mai fie date moştenire (sporită) din neam în neam şi să chinuiască pe oameni.

Iar viaţa curată a căsătoriei, după cinstea ei de Taină, este aceasta:

1. Binecuvântată este numai rodirea de copii. Iar tot ce-i în afară de rostul acesta, în privinţa trupească, este desfrânare şi păcat şi să nu se mai facă;
2. Vremi îngăduite pentru chemarea copiilor sunt numai zilele între posturi, însă numai dacă soţii amândoi sunt învoiţi la rostul rodirii de copii;
3. Vremi oprite sunt acestea:
   a) Cele patru posturi mari;
   b) Cele trei zile de post pe săptămână (miercuri şi vineri, iar luni numai dacă este voinţă);
   c) Sărbătorile şi zilele asupra sărbătorilor [inclusiv duminica – ziua Domnului şi sâmbăta];
   d) Vremea necurăţiei;

   e) Vremea de slăbiciune sau de boală a unuia din soţi;
   f) Vremile de tulburări şi războaie precum şi oarecare vreme după acestea, pentru cei ce au luat parte la ele;
   g) Vremea oprită cu mare asprime este toată vremea sarcinii, precum şi vremea alăptării.
4. Cei ce se dovedesc neroditori, să se înţeleagă la petrecerea frăţească, evitând păcatul;
5. De la încetarea semnelor femeii, încetează şi datoria căsătoriei, a chemării de copii.
6. Urmând aşa, nu se mai întâmplă:
   a) Crime de avort;
   b) Blestemăţia ferelii;
   c) Fărădelegea desfrânării;
   d) Şi alte spurcăciuni.

Iată cu ce rânduială să fie soţii de un înţeles. De ce aşa?

Lămuriri:

O căsătorie creştină nu e cu putinţă decât între creştini convinşi. Necredincioşii în Dumnezeu nu pot avea parte de Taina lui Dumnezeu, în care nu cred. Până când cineva e în afara credinţei dreptmăritoare, tot ce face e păcat şi păcatul îi este lege. Cu necredincioşii nu e cu putinţă viaţa curată. Prin răbdarea chinuirii de la ei, pot fi biruiţi de Dumnezeu şi înviaţi din moartea în care trăiesc. Căci câtă vreme sunt numai trup, sunt printre morţi şi când află despre Dumnezeu şi suflet, învie din morţi şi încep pocăinţa.

Ajutaţi-le, răbdând toate de la ei, dar împotrivindu-vă păcatului, chiar dacă ar fi aceasta o mucenicie neîntreruptă. *"Femeia să se teamă de bărbat"* când Hristos este capul bărbatului (Efes. 5, 22-24; 1Cor. 11, 3), dar când capul lui e păcatul şi "Dumnezeul lui e stomacul" n-are ce sfat de mântuire lua de la dânsul. Fără Hristos este mort, iar sfatul morţilor duce la moarte; acolo să nu mergeţi. De morţi să n-aveţi frică. De cei ce nu se tem de Dumnezeu, nici vouă să nu vă fie teamă. Toată teama să fie de păcat, căci pe aceasta au avut-o şi sfinţii.

De aceea sunt **opriți de la căsătorie**:

a) Nebunii, îndrăciții, băutorii, slabii de minte și cei cu boli lumești;

b) Rudeniile de sânge până la gradul 8 (verii de gradul 4 îi îngăduie pravila bisericească, însă am văzut și la depărtarea aceasta, copii însemnați de păcatul amestecării de sânge și cu sănătatea zdruncinată pentru totdeauna);

c) Cei prea deosebiți de vârstă. Depărtarea cea mai mare ce poate fi îngăduită este de 7 ani (maxim 10). Ce trece peste aceștia dovedește patima desfrânării, care se răzbună. Văduvii să ia văduve.

d) Vârsta îngăduită pentru fete, de la 18 la 20 de ani, iar pentru băieți spre 25 de ani, adică la o vârstă la care să priceapă pe ce cale merg și cum trebuie să meargă. Și încă ceva: trebuie să se aștepte o vârstă mai mărișoară, ca să se vadă, pe cât e cu putință, toate înclinațiile din cei doi tineri, care numai cu vârsta se arată. Altfel, se mai întâmplă că înainte de căsătorie au o purtare, iar după căsătorie, după oarecare vreme, au alte purtări pentru care bucuros ai fi căutat tovărășia vieții în altă parte.

e) Căsătoriile făcute după sfatul sau sila părinților, care socotesc averea – patima lăcomiei – n-au dus la capăt bun; averea toată s-a împrăștiat.

f) Cercetați ce purtări au avut părinții, cei 4 bunici, căci așchia nu sare departe de butuc.

g) Nu începeți căsătoria cu păcatul, că siliți Taina lui Dumnezeu și-L veți avea împotrivă. Până la Cununia Bisericească, toți sunt datori a avea fecioria nestricată, și fete și băieți. Celui ce crede în Dumnezeu și ține posturile și are duhovnic, îi este cu putință. Celuilalt, nu i-a fost cu putință întâi, nu-i va fi nici pe urmă. De aceea, cei ce robesc la patimi, trebuie să dovedească întâi îndreptarea din toate patimile și să ajungă la credința lucrătoare, apoi să întemeieze căsătorii, căci altfel numai înmulțesc răul în oameni, osândind și pe alții împreună cu ei.

[Binecuvântată este numai rodirea de copii (pct.1 de mai sus)**]**

Înainte de Hristos, Tobit a zis cuvântul: "*Doamne, iau pe această soră a mea, nu pentru împlinirea poftelor mele, ci o fac cu inimă curată*" o iau într-adevăr ca femeie (Tobit 8, 7). Cine în vremea

noastră mai crede așa. Căsătoria este numai aprindere de trupuri, iar unde este numai atâta, vine ura și face vrajbă.

Nunta este mai mult decât aceasta, este chip al unirii sufletului cu Dumnezeu. De aceea, numai când cei doi soți sunt uniți cu sufletul în Dumnezeu, dăinuiește și unirea cea trupească și aduce roade după Dumnezeu: copii curați și trăgători spre El.

[Vremi oprite chemării copiilor la viață (pct. 2-3 de mai sus)**]**

E oprită *vremea posturilor și a sărbătorilor*. Întâi e sufletul și Dumnezeu și apoi trupul. Când poartă omul grijă de suflet, iese din pofta trupească, o stinge chiar, ca să poată primi Sfânta Împărtășanie - mâncarea sufletului și de care trebuie să se apropie tot creștinul, măcar de patru ori pe an. Postul e rânduit tocmai spre stingerea poftelor trupului. Câtă vreme omul nu iese din poftă, nu se poate apropia de Dumnezeu. Copiii chemați în sărbători și posturi, toți poartă în ei păcatul părintesc. Așa cum părinții n-au ținut seamă de ziua Domnului, așa nici copiii nu vor ține seama de voia Domnului și de sfatul părinților.

E oprită *vremea necurăției*. În lege, cei ce călcau rânduiala aceasta erau omorâți cu pietre, pentru că pruncul ce se zămislea în necurățenie, la evrei, avea înclinări spre lepră, fiind o țară caldă, iar la noi va avea orice altă înclinare spre putrezirea de viu.

E oprită *vremea de tulburări, războaie, pentru cei ce iau parte la ele*, fiindcă în acestea li se zdruncină nervii și au pornire spre vărsare de sânge. Apoi, mai e știut că pruncul ce se naște, se alătură părintelui slab, ca să țină cumpăna; se înțelege astfel, de ce în rândul de copii ce se nasc după războaie, sunt mai mulți băieți și moștenesc apucăturile războinice ale taților și zdruncinarea lor nervoasă, din vremea când au fost chemați la viață; se mai înțelege de asemenea și de ce copiii aceștia vor face revoluții și vor sfârși cam prost, ca unii ce vor fi mereu în război cu ceilalți oameni. Mai așteaptă puțin, până ce se mai liniștesc nervii și nu mai ai vise tulburătoare, cu spaimă de război. În starea aceasta nu poți chema decât un băiat, care, și din graba ta, poate apuca calea pușcăriei.

De ce *este oprită toată vremea sarcinii*? O dată, pentru că nu mai are rost [copilul nu mai trebuie chemat la viață căci el este este deja în pântece!], apoi, pentru că toate simțirile celor doi

părinți, mai ales ale mamei, prin care trece în vremea aceea, se întipăresc cu deosebire în mugurele ce s-a plămădit. Deci, iată o mare cheie a lucrurilor: precum au fost purtările și toate simțămintele mamei, în vremea celor nouă luni, așa va fi și moștenirea copilului ce se va naște, pe toată viața sa. Dacă părinții i-au tulburat tocmirea cu fărădelegea desfrânării, aceasta se va întipări într-însul cu tărie mare. Iar când se va naște, până nu ajunge să priceapă, se va juca cu sora de-a mirele și mireasa, și încă de la 7 ani. Mai târziu, va cerca la dobitoace, sau se va deda la curvie cu mâna, pe urmă curvie în regulă, patimi care îi vor omorî milioane de celule nervoase. Și de nu se va întâlni cu cineva care să-i cunoască boala, pe la vârsta căsătoriei va ajunge în doaga nebuniei. Despre sporul la carte nici nu mai vorbesc; patima aceasta le tâmpește mintea, căci începe să se poată face pe la 14 ani, iar dacă nu i se dă de leac, nu lasă pe om să ajungă nicidecum la 70 de ani. Toate patimile slăbesc puterea de împotrivire a sufletului, pustiind și trup și suflet și pierzându-le pe amândouă pentru totdeauna. Cei ce pătimesc de aceasta, întâi să se tămăduiască, apoi să se căsătorească.

Doctorii dau sfatul căsătoriei numaidecât, fără să socotească roada bolnavă ce vor chema-o pe lume să se chinuiască, dacă aduc vre-o roadă.

Prin urmare, înclinările ce le-au avut părinții în timpul sarcinii, acelea vor fi conducătoare în toată viața copilului ce se va naște. Acum e vremea cea mai scumpă de a îngriji de purtările viitoare ale copilului, căci acum poți semăna într-înșii înclinările unui sfânt sau apucăturile unui tâlhar. Să se roage părinții în vremea aceasta, să se împărtășească cu Sfintele Taine, să petreacă cu dragoste de Dumnezeu; așa va fi și în viața copilului ce sa va naște și nu veți avea bătaie de cap cu el, că nu crede, că nu ascultă și umblă după rele. Întors – știți cum e.

Dar și *vremea alăptării* trebuie ținută curată, că încă e legat de mamă și de purtările ei. Apoi, nu poate rodi copil nou, pentru că nu-și poate împărți sângele în 3 părți și toate să meargă bine; o parte cu laptele, alta pentru sine și a 3–a pentru cel de pe cale. Dacă sunt mai deși decât îngăduie firea rânduiala aceasta, toți sunt slabi și nu-s de trai. Dar aici se mai înțelege ceva: că pe măsură ce s-a întărit desfrânarea în mădularele oamenilor, a

scăzut și puterea lor de apărare împotriva bolilor de tot felul, iar căzând în acestea, foarte greu se tămăduiesc, deși mijloacele de vindecare sunt din ce în ce mai bune. Orice desfrânare este o putrezire înceată (ca gunoiul care arde) ce scurtează zilele oamenilor.

Luați aminte, că pentru osteneala părinților, după voia lui Dumnezeu, se milostivește spre copii și-i binecuvintează cu daruri, precum însuși a zis: *"până la al miilea neam"* pentru cei ce-L iubesc pe El.

[Părinți neroditori (pct. 4-5 de mai sus) **]**

Întrebați medicul înainte de căsătorie, cum stați [dacă sunteți roditori]. Cei ce n-ați făcut-o înainte de căsătorie, întrebați-l acum ce se mai poate face (drege). Se poate întâmpla ca amândoi soții să fie roditori și totuși roade nu aduc. Ce să fie? Pe unul din soți, cu deosebire pe bărbat, l-au ajuns faptele lui din tinerețe: era curvar, onaninst sau în alt chip pătimaș și mult făcând fărădelegile acelea, i-a slăbit frâna și repede îl trece firea, înainte de clipa când femeia ar fi fost pregătită să-i primească sămânța. Femeia nu are așadar nici o descărcare, bărbatul nu o mulțumește, i se face scârbă de el, iar dacă se duce la doctori, aceștia cunoscând și ei pricina, că n-au potrivit timpurile, dau sfaturi păcătoase, de a cerca cu altul și iată stricându-se o căsătorie. Și de unde începătura la toate acestea? Din păcatele tinereții, pe care atotputernicia și rânduiala firii le-a întors, să ți le duci în spate. Tinerețea se răzbună, dacă n-a fost bună. Iată de ce trebuie fecioria nestricată să o aibă și feciorii [nu numai fecioarele].

Faceți bine și țineți posturile, osteniți-vă trupul să nu zburde și nu uitați că este Dumnezeu care ajută pe tot omul ce zice: "Doamne ajută!". Întăriți-vă cu Sfânta Împărtășanie și nu se poate să nu se poată. Iar dacă n-ați făcut aceasta și ați ajuns aici [neroditori], plecați-vă puterii mai mari și petreceți pentru suflet. Că tot ce se dovedește fără rost pentru Dumnezeu, tulbură conștiința și ea mărturisește că-i păcat. Ajunși aici, să ținem partea conștiinței [glasul lui Dumnezeu din om], ca să fim pe placul lui Dumnezeu și să dobândim iertare.

Un sfat: e bine să vă doriți copii de la început, din tinerețe, până ce nu v-ați hodorogit de grijile vieții și de atâtea păcate, căci

[copii din tinereţea părinţilor] sunt mai ageri şi de mai bună nădejde de viaţă; copiii de la bătrâneţea părinţilor sunt mai stinşi, parcă le lipseşte vlaga din ei şi duc o viaţă chinuită, pentru că au moştenit o zestre slăbită. Căci, dacă viaţa ta este o cheltuire neîndrumată şi dacă mai eşti şi cu greşeli, le dai povară copiilor. Totuşi, se poate ajunge până la 12 copii fără cusur, cărora le va veni vremea să fie o datorie, prin greutăţile şi osteneala de a-i creşte.

[<u>Urmând sfaturile de mai sus, nu ajungeţi la necazurile de mai jos</u> <u>(pct. 6 de mai sus)</u> **]**

a) *Crima de avort* este mai mare decât crima simplă, pentru că se face împotriva unui copil fără apărare. De aceea, cere cap de mamă şi de tată. Sângele lor strigă la cer „Răzbunare" şi puţini sunt cei ce scapă de ea. Nenorocirile între oameni, războaiele, au şi rolul acesta, de a face dreptate acolo unde nu s-a făcut pocăinţă. *"Să nu spurcaţi pământul pe care aveţi să trăiţi; că sângele spurcă pământul şi pământul nu se poate curăţi de sângele vărsat, altminteri decât cu sângele celui ce l-a vărsat*". (Numeri 35, 33).

b) *Blestemăţia ferelii de zămislire*, iată unde poate duce: la îmbolnăvirea nervilor interni ai soţiei, care răspund cu un capăt în şale, încât soţia (femeia) nu mai poate ridica de jos nici un braţ de lemne şi nu mai poate merge. Vin şi durerile de stomac şi rărunchi şi acestea uşurează căpătarea diferitelor boli care greu se mai vindecă, printre care şi „poala albă" [leucoreea]. Iar a treia supărare este că strică rânduiala dinăuntrul femeii, care ajunge desăvârşit neroditoare. Aşa se răzbună firea pentru fapta aceasta. De aceea nu trebuie să îndrăznească fetele a gândi la căsătorie înainte de vârsta de 18 – 20 de ani, când să fie în stare a naşte copii. Sfatul greşit al părinţilor de a se căsători cât mai repede, cu soţi prea deosebiţi ca vârstă, îi face pe aceştia să se ferească de sarcină, neştiind urmările, care sunt cu mult mai multe decât înşirai aici. Aşa se întâmplă că neamul celui fără de sfat se stinge.

c) Nu apăraţi *desfrânarea*, că nu are nici o apărare. Ea nu întreţine, ci (mai curând sau mai târziu) macină dragostea între soţi şi duce la ură, ca orice păcat.

<u>**Alte lucruri de ştiut**</u>: Văd oamenii chinuindu-se, dar mai ales copiii, între a crede în Dumnezeu şi a nu crede. Lupta lor între bine şi rău, de multe ori, e aşa de mare, încât se tem să nu-şi piardă mintea. Iar ei încă sunt copii. De unde vin chinurile acestea? De la părinţii şi bunicii care sunt într-însul. Se aflau între dânşii unii care credeau în Dumnezeu şi alţii care credeau în cel rău. Se moşteneşte atât înclinarea de a crede în Dumnezeu cât şi înclinarea de a nu crede. Tot ce este sănătos în părinţi înclină spre Dumnezeu, iar tot ce-i păcătos sau bolnav, înclină spre începătorul răutăţii; iar în copil se bat cap în cap aceste înclinări potrivnice. Dacă nu este cineva ca să-l ajute în vremea lui de cumpănă, se poate întâmpla să fie biruită partea cea bună de către cea rea, căci mai întotdeauna imboldurile din afară aşa „ajută"; dacă însă are parte de un sfat la vremea chinuirii sale, îşi mai vede binele, [partea bună]. Cunoaşte deci, că firea părintelui necredincios, cât a moştenit-o, trebuie să o biruie, lipindu-se de Dumnezeu, care nu are de lepădat pe nimeni. Unii ca aceştia trebuie să călătorească în viaţă cu foarte mare grijă şi să nu cadă de la poruncă, la desfrânare, că se pot stârni la bătrâneţe gânduri împotriva lui Dumnezeu, chiar în vremea rugăciunii şi gata-gata să dea în deznădejde de mântuire. Mântuirea se află răbdând însă toată supărarea aceasta. Iată de ce nu e bine nicidecum să-ţi dai copilul în casa necredinciosului, că e chinuire şi pentru el şi pentru urmaşii lui, din neam în neam.

*

Erau multe şi mari pricinile pentru care trebuia un leac puternic ca acesta. Iată-l, dat la îndemâna tuturor - unora spre bucurie mare, altora spre supărare mare. *„Cei ce au păzit cu sfinţenie pravila cea sfântă, sfinţise-vor şi cei ce au învăţat-o, vor şti ce să răspundă"* (Înţ. 6, 10).

Pentru necredincioşi, după sfatul Părinţilor, n-am nici un cuvânt, iar pe desfrânaţi îi va judeca Dumnezeu.

Păstorul îşi păzeşte oile... iar lupii îi găsesc vină... nimic nou.

Chemăm însă din nou pe Iisus la nuntă... căci cei ce se pogoară în lumea aceasta [copiii], vin în vremea noastră peste măsură de răniţi şi urmările cele mai grele abia de acum vin.

Doamne, ajută-ne să facem voia Ta!

Amin.

Despre durerile oamenilor

Lucrul care ne arde pe toţi este pocăinţa - pocania - pe care o trimite Dumnezeu, ori vrem, ori nu vrem. De aceea este bine să ne pocăim de bună voie, să nu aşteptăm să ne trimită Dumnezeu pocăinţa prin necazuri de tot felul, căci pricinile pentru care ne trimite Dumnezeu necazurile sunt păcatele noastre. Deci, dacă păţeşti necazuri în viaţă, află că ai făcut greşeli. Necazurile sunt mila lui Dumnezeu cu noi.

Acum să vă dezvelesc câteva feluri de păcate, ca astfel să pricepeţi durerile voastre.

I. Beteşugurile trupului

Din trei pricini se îmbolnăveşte trupul:

1. Trupul se umple de otrăvuri, din lipsa postului. Carnea [şi grăsimea] este o otravă şi se mistuie tot cu ajutorul unei otrăvi care este fierea. ["Cu paralizia pedepseşte Dumnezeu pe toţi nesătuii de avere, căci aceştia şi-au făcut socoteala greşită, zicând că *dacă postesc nu mai pot alerga şi lucra* (paralizia, ca şi averea, se poate moşteni!). Ei au crezut sfatul viclean al dracului iubirii de avere. De aceea toţi harnicii să ia aminte şi să ţie post, ca nu cumva după multă alergătură deşartă să stea la pat tot restul vieţii. Dar şi asta de li s-a întâmplat, tot milă de la Dumnezeu să o socotească, deoarece le dă prilej de-a cumpăni şi a-şi recunoaşte greşeala. Căci Dumnezeu nu pedepseşte spre moarte ci spre întoarcere, căci trupul nu plăteşte nimic când din el scoţi averea ta rea. Sfinţii au scos cu totul altceva: sfeşnic al Duhului Sfânt. *Cuvânt din 22 febr. 1942, Mân. Brâncoveanu*]
2. Din naştere, pentru că fie mama sau tata nu a fost treaz când s-a zămislit copilul. Fugiţi de bărbaţi când sunt ameţiţi de băutură ca de foc.
3. Din desfrânare, pentru că trec măsura cuvenită şi atunci începe să-i doară spatele, spinarea, şalele, slăbesc nervii, devin iuţi şi nerăbdători. Toate acestea, pentru că nu şi-au înfrânat

poftele (puterile). Este tocmai ca bogatul care sărăceşte. Aşa şi trupul care şi-a mâncat toată vlaga.

II. Vrajba în casă

Ascultaţi pricinile pentru care au vrajbă şi ce să facă ca să nu le mai aibă. Vrajba în casă vine din păcate. Toate îşi au izvorul în păcate. Neapărat, vine vrajba în casă, dacă:

1) Căsătoria s-a început cu stângul, adică cu desfrânarea.

2) Soţii trăiesc în căsătorie nelegitimă sau fără cununie bisericească. Este un prim păcat, pe care toţi îl plătesc cu vrajba. De aceea toţi trebuie să intre la cuminţenie şi să se legiuiască dacă sunt aşa.

3) Din curvii nemărturisite, făcute înainte sau după căsătorie. Astfel, au intrat într-o casă nouă cu o pecete drăcească pe trupul şi pe sufletul lor şi pentru că nu s-au mărturisit, acel păcat are să le spargă casa, tocmai pentru că n-au omorât pe diavolul, care este cel care face acest lucru.

4) Lăcomia de avere a unui părinte când şi-a măritat fata sau şi-a căsătorit feciorul. O asemenea căsătorie nu ţine, pentru că s-a făcut cu o lucrare a diavolului. De vei mărita fata ta numai pentru avere, căsătoria lor va sfârşi cu vrajbă şi cu spargerea casei aceleia. Prin urmare, cuminţiţi-vă părinţilor cu sfaturile, când vă măritaţi fetele sau vă însuraţi feciorii.

5) Nepotrivirea de vârstă. Sunt părinţi care-şi mărită fetele la 14-16 ani, iar la 18, 19 ani fata lor este văduvă şi încă cu copil. Aceasta din cauza nepotrivirii de vârstă, căci ce poate face o fată aşa tânără în faţa unui vlăjgan, om în toată firea. Această diferenţă mare de vârstă este un păcat înaintea lui Dumnezeu. Şi din cauza aceasta, casa aceea nu ţine ci se sparge şi în aceste cazuri părinţii trebuie să recunoască că au dat un sfat prost.

6) Din negrija de suflet a celor din casă, din negrija de spovedanie, de Sfânta Împărtăşanie şi de rânduielile Bisericii, care sunt poruncile lui Dumnezeu, care dacă nu se păzesc, păzesc pe ale diavolului şi nu pot să aibă linişte.

7) Din petrecerea fără post. Cei ce se umplu de mânie sunt cei plini de fiere, care se înmulţeşte în corpul omului, atunci când mănâncă carne multă şi nu posteşte. Plin de fiere fiind, te umpli de mânie şi astfel îşi sar în cap unii la alţii. Aşa, pentru o vorbă cât de neînsemnată, pentru o bucată de lemn ce nu e la locul ei, îi sare în cap celuilalt.

8) Şi o ultimă pricină este desfrânarea soţilor. Dar soţii cum desfrânează când sunt legiuiţi? Aşa bine, căci nu mai ţin seamă de miercuri, de vineri, de zilele postului şi de sărbători. Nu mai ţin nici o rânduială. ŞI BATE DUMNEZEU NERÂNDUIALA CA SĂ SE FACĂ RÂNDUIALĂ.

III. O alta durere: paguba în curte, în agoniseala voastră

Şi acum iată pricinile pentru care Dumnezeu trimite pocania asupra avutului nostru.

1) Unii din stăpâni *drăcuie vitele* şi atunci să nu se mire dacă i se împlineşte cuvântul, căci dă Dumnezeu după cuvântul lui.

2) *Lucrează Duminica*. Dacă Dumnezeu n-a lucrat Duminica, nici ţie nu îţi este îngăduit ca să lucrezi şi dacă vei lucra, vei pierde nu numai ceea ce ai lucrat duminica ci şi ceea ce ai lucrat în cursul săptămânii. Să nu ascultaţi de sfatul nimănui [guvernului] când este vorba de cinstirea Duminicii. Fiecare [guvernul] îşi are socoteala lui, tu însă ai un suflet. Căci va veni vremea să ceri apă cu bilet! Da, va veni şi acea vreme.

3) Şi mai are pagubă cel ce *se uită la agoniseala sa ca la ochii din cap*. Şi-a lipit inima lui de lucruri pieritoare. Pentru altceva a dat Dumnezeu inima, nu ca să ţi-o împotmoleşti cu gunoiul lumii, ci ca să ţi-o îndrepţi spre Tatăl cel din ceruri. Pe el să-l iubim, de El să ne lipim inima, căci neasemănată este plata pe care ne-o dă Dumnezeu, faţă de cea dată de lume. De aceea nu-ţi lipi inima ta nici de proprii tăi copii, căci, de-i pătimi durere în cele iubite peste măsură, cine te va mângâia?

4) *Ai cumpărat din mână rea*, din mână pătimaşă, din mâna care a furat sau de la unul care a curvit. De aceea mai înainte de a o amesteca cu ale tale, dă-i puţină apă sfinţită, cu făină, căci să ştiţi, păcatele trec şi asupra pământului pe care-l calci şi asupra vitelor.

Când a fost izgonit Adam din Rai, Dumnezeu a blestemat pământul: „Spini şi pălămidă să dea şi prin sudoarea feţei să îţi câştigi pâinea, iar femeia în dureri mari să nască". *O greşeală a noastră atârnă asupra întregii averi.*

5) Cineva se ţine de *vrăji asupra ta*, iar tu n-ai ocrotirea lui Dumnezeu asupra ta. Cineva lucrează cu diavolul asupra ta şi asupra vitelor tale şi atunci tu tânjeşti şi vitele tale. De ce pot lucra aceste puteri? Pentru că tu n-ai ocrotirea lui Dumnezeu. Şi ca să nu mai poată lucra duhurile rele, curăţeşte-ţi trupul tău prin post, fă sfeştanie, pune-ţi o cruce în curte şi roagă-te lui Dumnezeu să te ocrotească.

6) Mai poţi avea necazuri şi din cauză că, în curtea în care stai tu, sau pe pământul pe care-l lucrezi apăsă *jurăminte, blesteme sau nedreptate*. Să luaţi seama, să nu tăiaţi o brazdă din pământul care nu este al vostru, căci aduce moarte. Dar se mai poate să ai asupra curţii şi alte păcate. Poate că ai cumpărat această curte cu bani munciţi într-o vreme când poate trăiai în desfrânare. De aceşti bani, deşi ia-i muncit nu te vei putea folosi, căci şi asupra lor atârnă şi apasă păcatele, de când ia-i muncit şi te urmăreşte Dumnezeu până în pânzele albe. Pentru ce? Pentru că nu te mărturiseşti, pentru că ţii şerpii în sân şi Dumnezeu lasă să te muşte.

7) Apasă *blestemele părinţilor* sau a altuia asupra casei tale şi asupra ta

8) *Omoruri sau sinucideri* făcute în curtea ta, sau, ce este şi mai des, *copii lepădaţi* şi îngropaţi ici-colo, ba în gunoi, ba lângă o altoaie. Lepădarea copiilor este păcat strigător la cer.

9) Stăpânii au păcate nemărturisite din tinereţe sau mai pe urmă şi nu le-au ispăşit, că nu-i destul să le spui sub patrafir, trebuie să le şi ispăşeşti de bună voie. De aceea vine bătaia lui Dumnezeu asupra voastră, peste tot, pe câmp, peste vite şi peste tot lucrul mâinilor voastre.

IV. Copii îndărătnici, neascultători, necredincioşi şi desfrânaţi.

Toţi părinţii luaţi aminte, ceilalţi de asemenea, fiţi cu mare băgare de seamă, ca să nu cădeţi în astfel de greşeli, când vă va veni rândul. Copiii îndărătnici vin din următoarele pricini:

1) Părinţii nu au păzit niciodată postul şi nu s-au putut înfrâna de la poftele trupeşti şi aşa au călcat zilele şi timpurile neîngăduite care sunt: Miercurea, Vinerea, Duminica, sărbătorile de peste an şi posturile întregi. Toţi copiii care rezultă, sunt neascultători, îndărătnici, pentru că nici părinţii lor nu au ascultat de poruncile lui Dumnezeu de a păzi zilele sfinţite.

Întrebaţi-vă cugetul şi vă va spune ce este îngăduit. Astfel, îi veţi vedea plângând şi veţi plânge şi voi şi aşa veţi ispăşi păcatul în care i-aţi zămislit. Desigur că vă doare, dacă nu le-aţi fi făcut nici nu v-ar fi durut.

2) Mamele nu s-au păzit până la curăţenie deplină şi aşa se nasc copii plini de bube şi pot muri. Şi dacă în vremea aceea tata a mai fost şi beat, se naşte un copil ca va fi slăbănog, fie cu mintea, fie cu trupul, fie cu amândouă. Iată cum vei avea pocania de la Dumnezeu cu propriul tău rod.

3) În vremea sarcinii nu te-ai păzit de bărbat. De aceea mulţi copii se nasc morţi sau mor de tineri sau dacă trăiesc alunecă în curvie, pentru că s-a întipărit pecetea curvească pe ei încă din pântecele mamei lor (aşa spune Sfânta Scriptură). Toate prin câte trece mama, în vremea celor 9 luni de sarcină, fie bune, fie rele, se întipăresc şi în copil. Când va creşte mare, toate îi vor răsări în cale. (*Caietul Părintelui Petru Vanvulescu; p. 78-81 mss.*)

Sfaturi şi îndemnuri ale Părintele Arsenie date la Biserica Drăgănescu

[Viaţa de familie]:

- În timpul sarcinii, mama să nu stea în fum şi să nu ia medicamente.
- Dacă nu-i dă pace la copil în vremea sarcinii, copilul va avea precocitate sexuală.
- Decât cancer mai bine copii.
- Copii născuţi numai după distracţii şi destrăbălări au ieşit răi.
- Copiii nefăcuţi strică pe cei făcuţi.
- Iobagii aveau câte 16 copii. Şi erau slugi!
- Cei care opresc copii de la credinţă sunt osândiţi mai rău ca sinucigaşii.
- Căsătoria-i pentru mântuire şi prunci, nu pentru plăceri.
- Să afundăm la botez copiii.
- Din cauza avorturilor ne vor "stăpâni" ţiganii.
- Dacă nu poţi vorbi cu copii despre Dumnezeu, vorbeşte cu Dumnezeu despre ei.
- Tinerii să se mute de la bătrânii care le strică casa..
- Din trei familii, două divorţează.
- Pantalonii la femei - mult mai grav ca lipsa de basma la rugăciune.
- Pe cei necununaţi să nu-i împărtăşeşti.
- Abstinenţa sexuală dă vigoare, dar din când în când, rar, trebuie soţii să se împreuneze, în afară de posturi (Sf. Pavel).
- Femeia (luată din bărbat) are nevoie de completare endocrină, prin contact, de la bărbat.
- Păcatele se înregistrează în codul genetic al fiecăruia.
- Nu suntem din maimuţă, dar mergem cu paşi repezi spre ea.
- De abia aştept să termin odată cu problemele dintre bărbat şi femeie, pentru care şi lui Dumnezeu I-a părut rău că a făcut pe om.

[Boli şi necazuri. Credința]:

- Să nu cârtim la necazuri.
- Fumatul slăbeşte nu numai plămânii ci şi mintea omului încât credința nu o mai vezi atât de curat.
- Cei bolnavi să țină regimul bolii în loc de post.
- Bătrânețea-i un cavou ajutător.

- N-ai să găseşti Sfinte Moaşte mai sfinte ca Sf. Cruce.
- Dreapta socoteală-i mai mare ca postul.
- Nu ispiti Sfintele Taine.
- M-am rugat pentru apuseni şi m-a dus Dumnezeu acolo şi mi-a arătat ce fac.
- Mai multă rugăciune către Sf. Înger Păzitor.
- Să ne ferim de yoga (noi creştinii nu avem nevoie).
- Să-mi țină Dumnezeu credința de copil.
- Ierusalimul din noi nu cel din Israel.
- Între catolici şi ortodocşi deosebirile nu sunt esențiale.
- Cel cu un talant din Sfânta Evanghelie are numai botezul şi talantul lui i se va da celor fără botez, dar cu fapte.
- Părintele Arsenie s-a întâlnit cu Iisus în gară în chipul săracului care plângea...
- Şoapte diavoleşti: Citiți Biblia cum vă taie capul că şi noi o ştim pe dinafară şi sfinți în fantezie vă vom face... Vindem yoga, teozofie, spiritism, magie, cultul lui satan: eu sunt Wotan, Mamona, Priap.

[Biserica şi Statul]:

- Nu-i tot cereți moartea lui Ceauşescu căci care vin vor fi mai răi.
- Pe regele Mihai Părintele Arsenie l-a sfătuit să plece că-l omoară. A zis că va reveni cândva în țară şi că îi om credincios.
- Ungurii vor mai mult decât Ardealul.
- Unei stăpâniri de stat (sau şef), care nu se supune lui Dumnezeu, nici Sf. Biserică (şi slujitorii ei) nu trebuie să i se supună.
- Rugăciunile şi jertfa Sfinților Brâncoveni m-a adus pe mine pentru țara acesta a noastră.

Nu va putea avea omul pace pe pământ de nu va avea pace cu Dumnezeu! (I Tesalonicieni 5, 3; Luca 21, 55; Isaia 139, 11). Aşadar în numele lui Hristos vă rugăm ca şi cum Dumnezeu v-ar ruga prin noi: împăcați-vă cu Dumnezeu (II Corinteni 5, 20). (*Caietul Părintelui Petru Vanvulescu; p. 1-4 mss.*)



Icoană pictată de Părintele Arsenie în biserica Drăgănescu

Despre iubire

(extrase din „Cărarea Împărăției" ş. a.)

Iubirea de Dumnezeu şi iubirea de oameni

Tot războiul potrivnicului acesta a fost: ca să-L facă pe Domnul să calce **dragostea către Dumnezeu ca Tată**. Căci ştie vrăjmaşul că plăcerea pământească, pentru cine umblă după ea, are drăceasca putere să desfacă pe om de dragostea lui Dumnezeu şi să i-o întoarcă spre plăcerea a orice altceva afară de Dumnezeu. Prin urmare, dacă mai avem inima prinsă de ceva de pe pământ, stăpânitorul lumii acesteia încă ne mai ţine legaţi în împărăţia lui, de vreme ce dragostea noastră către Dumnezeu încă n-a ars şi aţa aceea. *p.29*

„Neputând vrăjmaşul să-L facă pe Domnul să calce porunca iubirii de Dumnezeu, prin cele ce I le-a făgăduit în pustie, s-a străduit pe urmă, după ce a venit în lume, cu ajutorul nelegiuiţilor iudei, să-L facă să calce **porunca iubirii de oameni**. O, minunat război! În loc de ură Iisus arată iubirea şi răpune pe tatăl răutăţii prin bunătate. În acest scop, răbdând atâtea rele de la ei – mai adevărat vorbind, pentru ei – S-a străduit până la moarte, în chip omenesc, pentru porunca iubirii şi, dobândind biruinţa deplină împotriva diavolului, a primit cununa învierii pentru noi. Astfel Adam Cel nou a înnoit pe cel vechi."(Sf. Maxim Mărturisitorul, Cuvânt ascetic, Filocalia, ed.I, vol. 2, Sibiu 1947, pp. 8-9). *p.30*

Iubirea de Dumnezeu şi iubirea de oameni în care atârnă toată Legea şi Proorocii (Matei 22, 37-40), împlinindu-le Iisus ca nimeni altul, prin aceasta se vedea limpede că Iisus e Dumnezeu şi Dumnezeu este iubire (1 Ioan 4, 8). Pe acestea două ni le-a dat ca porunci. Aici stă taina pentru care poruncile lui Dumnezeu bat pe vrăjmaşul, când are cine le trăi. Căci iată: Dumnezeu se ascunde în poruncile Sale, după cum ne asigură Sfinţii Marcu Ascetul (Sf. Marcu Ascetul, Despre legea duhovnicească, Filocalia, Sibiu, 1946, ed.I., vol.1, p.249 şi ed.II, vol.1, Sibiu, 1947, p. 247) şi Maxim Mărturisitorul (Sf. Maxim Mărturisitorul, Capete gnostice, Filocalia, Sibiu, 1947, ed.I, vol.2, p.193). *p.31-32*

În societatea omenească Iisus l-a bătut pe potrivnic prin iubirea de oameni, oricât îl lovea vrăjmaşul printr-înşii cu ispita durerii. Şi pe urmă de tot, a venit – prin orânduire dumnezeiască – ispita, tot prin durere, asupra trupului Domnului, ispită pe care a biruit-o, dându-şi trupul ca „din neputinţă" (2 Corinteni 13, 4.) să fie **răstignit pe cruce ca un făcător de rele**. Nu-şi dădea Satana seama că, răstignind „omul" pe cruce, după ce-L va înghiţi cu poftă, sau cu ura cea mai mare, va afla că prin cruce a înghiţit pe Dumnezeu. Nu-şi putea da seama vicleanul de Taina Crucii care îi va rupe cele dinlăuntru, şi, Hristos Iisus, Omul-Dumnezeu îi va învia pe drepţii cei din Vechiul Testament, făcând biruinţă veşnică asupra răului pe care o va da omului, fratelui Său (Matei 28, 10) şi ucenic pe aceeaşi cale. Această biruinţă a lui Iisus, prin omul în care se ţinea ascuns, a făcut restabilirea firii omeneşti; a deschis Împărăţia lui Dumnezeu, a vestit **învierea** şi a dat mântuirea în dar (Efeseni 2, 8). *p.33*

„Aşa a iubit Dumnezeu lumea încât şi pe singurul Său Fiu L-a dat, ca tot cel ce crede într-Însul, să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică" (In. 3, 16). E mai mare iubirea aceasta decât iubirea care a creat lumea. De data aceasta stăvilarele dragostei se ridică, şi dragostea se naşte pe pământ, în persoana lui Iisus, pârjol de Cer în inimile oamenilor. (*Un Om nou se naşte*, „Gândirea", Serie nouă, nr. 6-7 / 1998, p.29-31)

Iubirea şi sabia lui Dumnezeu lucrează neîntrerupt şi deodată între oameni: pentru fiecare, după cum îi trebuie; asta nu numai fiindcă oamenii sunt amestecaţi, dar şi pentru că fiecare ins îşi are vremile sale când îi străluceşte milostivirea, precum şi vremi când îl prigoneşte sabia – ca să vie iarăşi la starea de milostivire. *p.285*

*

Minunea adunării puterilor sufletului [mintea şi inima], învrăjbite de fapta ucigaşă a păcatului, nu e cu putinţă decât în numele lui Dumnezeu. Rugăciunea neîncetată a fericitului nume: *„Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine, păcătosul"*, după îndemnarea Sfântului Pavel: *„Neîntrerupt vă rugaţi"*, săvârşeşte minunea unirii în dragoste a celor învrăjbite întreolaltă de păcat. *p.169*

*

Dragostea în Duhul lui Hristos, în trei vârste se vede:
- În iubirea aproapelui ca pe tine însuți (Mt. 19, 19);
- În iubirea mai mult ca pe tine însuți – iubirea de vrăjmaşi (Mt.5,44)
- În iubirea ca jertfă pentru oameni (In. 15, 13);

Până la măsura iubirii de vrăjmaşi sunt datori să ajungă toți creştinii care au de gând să se mântuiască, pe când la vârsta a treia a iubirii foarte puțini ajung. *p.204*

Iubirea înclină libertatea ca pe o cumpănă. *p.178*

Iubirea n-are marginile omului, nici spațiul, nici timpul; nu piere niciodată, e puternică, încât străbate dincolo de mormânt şi ajunge pe cel iubit; străpunge iadul care nu-i poate sta împotrivă şi străbate cerul. Iubirea e însuşirea lui Dumnezeu, prin care a creat lumea văzută şi nevăzută, şi toată făptura care-L cunoaşte de Tată e străbătută de iubire. Dacă am stărui cum trebuie în iubirea aceasta fără margini, s-ar răsfrânge şi în noi obârşia noastră divină, chipul şi asemănarea fiilor cu Tatăl, am avea şi noi mulțime de însuşiri dumnezeieşti, prin har nu prin natură, în primul rând n-am fi aşa de mărginiți într-o mulțime de privințe... Cu adevărat, iubirea e calea cea mai scurtă şi mai presus de orice cale, spre desăvârşire (1 Cor. 12, 31); printr-însa avem înlăuntrul nostru Împărăția Cerurilor. *p.314*

Adevărata restrişte a omului stă în faptul că nu iubeşte deplin. Când viața omului iese teafără din rătăcirile eului şi îşi găseşte în suflet unitatea sa cu Dumnezeu, atunci conştiința veşniciei e un dat imediat al existenței, tot aşa ca lumina într-o flacără. Toate conflictele vieții se dezleagă, toate contradicțiile se împacă; ştiință iubire şi acțiune se armonizează. Bucuria şi durerea se contopesc în frumusețe, plăcerea şi renunțarea se egalează în puritate, fiecare clipă vesteşte pe Cel veşnic. Învățătura cea desăvârşită a lepădării de sine o avem de la "*Cel ce în chipul lui Dumnezeu fiind, nu a ținut ca la o pradă la egalitatea Sa cu Dumnezeu, ci S-a golit pe Sine, a luat chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor şi la înfățişare desăvârşindu-Se ca un om. S-a smerit pe Sine ascultător făcându-Se până la moarte, şi încă moarte pe cruce*" (Fil. 2, 6-8). Aşadar, desăvârşita lepădare de sine e totuna cu smerenia. Iar cu aceasta s-a definit desăvârşirea. Atunci când oarecine întreba pe Sf. Isac Sirul "*ce e desăvârşirea?*", sfântul răspunde: "*O prăpastie de smerenie!*". Prin urmare, pe căile desăvârşirii lăuntrice nu poți merge decât sperând, primind cu bucuria acestui rost toate împotrivirile şi absurditățile ce ni se întâmplă în fiecare zi. (*Caietul Părintelui Ioan Fărcaş înregistrat pe bandă de magnetofon, Mân Brâncoveanu*)

Iubirea trupească

Hormonii, prin trup, influențează spiritul: într-un fel al bărbatului, şi într-alt fel, al femeii. Astfel bărbatul dobândeşte, pe lângă configurația vigorii anatomice, şi sentimentul virilității sale. Intelectualitatea biruie asupra sensibilității; puterile minții se dovedesc creatoare. Cu alții e activ; înclinat mai mult spre tiranie, decât spre supunere; mai curând spre brutalitate, decât spre bunătate. Cu cât notele diferențiale sunt mai accentuate, cu atât avem de-a face cu un caracter mai agresiv. Mi se pare că tot aici trebuie căutat şi suportul trufiei.

Poate de aici îşi are obârşia faptul că, mai ales bărbații, nici lui Dumnezeu nu vor să se supună, iar când se aprind la mânie, nu găsesc cuvânt mai expresiv ca înjurătura de Dumnezeu şi de toate cele sfinte. Caracterul agresiv al masculului se observă ca o notă comună şi în firea animală. Omul gândeşte cu toate organele sale.

Foliculina, hormonul feminin, are o acțiune cu totul diferită. Astfel, pe lângă configurația anatomică, proprie destinului de mamă, îi păstrează totuşi însuşirile copilăriei: voce subțire, înfățişare de copil, prietena copiilor; mai mult sensibilă decât intelectuală, mai mult primitoare decât creatoare. Presimte prin instinct, nu prin judecăți. Mintea ei e inima. E înclinată mai bucuros spre suferință şi supunere, decât spre asuprire şi dominație şi, după Scriptură, veşnic atrasă (preocupată) spre bărbat (Fac.3,16).

Deci, dacă am socoti numai capătul fiziologic al deosebirii bărbat-femeie, găsim o mare disonanță. *Tot rostul fiziologic al bărbatului – ca de altfel al întregului regn animal – nu e altul decât aventura, cu prima întâmplată în cale.*

Bărbatul e poligam din fire – aşa ca evreii de odinioară şi ca turcii de dăunăzi. Înțeleptul Solomon avea o mie de femei, însă i-au plătit femeile bine – că l-au smintit la minte, încât s-a

lepădat de Dumnezeu (3 Regi 11, 3-4).

Tot rostul şi configurația femeii e maternitatea. Chiar şi mântuirea ei e condiționată de naşterea de fii – dacă stăruie cu deplină înțelepciune în credință, în iubire şi în sfințenie (1Tim.2,15).

Între instinctul poligamic şi instinctul maternității e un adevărat conflict biologic şi pricină de tragedii. Ce vrea unul, nu corespunde cu ce vrea altul. Drept aceea, li s-au dat oamenilor normele divine şi minte, ca să trăiască într-o rânduială după fire – rânduială morală şi spirituală, dispuse ierarhic – iar nu să-şi facă de cap, trăind împotriva firii, împotriva moralei, împotriva spiritului, cu totul anarhic, ceea ce de multe ori au să plătească cu capul, sau ei, sau urmaşii lor.

Organismul întreg şi îndeosebi sistemul nervos se dezvoltă bine datorită şi hormonilor genezici – însă numai sub o cenzură de înfrânare. De aceea, până la căsătoria legală, toți tinerii trebuie să fie curați, cu fecioria păzită - şi băieți şi fete. Minunea e şi cu putință şi cu trebuință. *p.242-244*



Împărăția copiilor

[Naşterea de moştenitori a fost cea mai mare mângâiere pentru pierderea nemuririi - Sf. Ioan Gură de Aur]

Împărăția copiilor

Copiii odihnesc şi refac omul. Chiar ei sunt o refacere a omului. Ei rezumă: gingăşie şi frumusețe, puritate, nevinovăție şi credință. Chiar pe Iisus L-au odihnit copiii. Cei mari Îl amărau mereu. Nu ieşise bine din necredincioasa Betsaidă, unde Iisus abia tămăduise un orb, n-a izbăvit bine pe Petru de „milostivirea” satanei, când a precizat curajul şi riscurile mântuirii (o asemănare cu Iisus neapărat necesară, o concluzie a uceniciei), când, iată, altă surpriză, o micime omenească.

În drum spre Capernaum, ucenicii se pripeau între ei care o fi mai mare? Cine ştie dacă Petru a mai avut vreo pretenție. Când i-a întrebat Iisus despre ce vorbeau între ei pe cale, ucenicii au tăcut. Semn că au vorbit din ale lui Satan. Acela se strămutase din Petru în ceilalți, pe altă temă a celor omeneşti. După atâtea şi de la atâția, şi de la toți, Iisus avea nevoie de odihnă. Deci, şezând, i-a chemat (şi de câte ori i-a chemat să-şi vină în fire!...) şi le-a zis: *„De voieşte cineva să fie cel dintâi, să fie cel mai de pe urmă la toți şi sluga tuturor”*.

Mare, înaintea lui Dumnezeu, nu poate fi decât omul smerit. Oamenii ajung mari prin vitejii, bogăție, putere, chiar înțelepciune, dar aceasta trufie este, şi cu ea sperii lumea; aşa eşti mare înaintea lumii sau asupra lumii. „Lumea” însă, nu e cuprinsă în scoarțele cărții cereşti, dar în schimb se scrie cu un pahar de apă dat unui drumeț, în numele dragostei de oameni.

Şi, luând un copilaş în brațe, le-a zis: *„Cine primeşte pe unul din aceştia în numele Meu, pe Mine Mă primeşte şi pe Cel ce M-a trimis pe Mine”*. Cuvântul ar putea fi lărgit: dacă mamele ar primi copiii în numele Domnului, ce străvezii ar fi ei în ochii lui

Iisus! Abia atunci şi-ar da seama pe Cine au primit prin copii.

Copiii ajung în braţele lui Dumnezeu, fiindcă ei sunt cei mai aproape de El; modul lor de a fi e cel mai iubit de Dumnezeu.

Înţelepţii Îl înţeleg pe Dumnezeu ca pe o necesitate în explicarea lumii. Copiii Îl au ca pe un Tată de pe celălalt tărâm. Iată de ce copiii sunt în Adevăr, pe când înţelepţii, în afara lui. Găseşti ceva şi cu mintea lor, numai dacă ai o inimă curată de copil. Aceasta te duce de-a dreptul în braţele Adevărului. În ochii copiilor, seninătatea e de culoarea cerului. Dumnezeu este mai real în Împărăţia copiilor, decât într-un tratat de mecanică cerească. Dumnezeu şi copiii au înrudirea pe care noi, cei mari, o pierdem.

Sfinţii sunt nişte mari copii; ce departe ne ţinem de ei! (*Fiii Învierii; p. 8-9 mss*)

S-a supărat Iisus

Cât de puţin au înţeles chiar ucenicii lui Iisus sensul căsătoriei, se vede din întâmplarea ce a urmat îndată după această lămurire. Mai mult au înţeles mamele ce-şi aduceau la El pruncii, ca să-şi pună mâinile peste ei şi să-i binecuvânteze. "Ucenicii îi certau pe cei care-i aduceau". "Iisus, văzând aceasta s-a supărat şi le-a zis: *"Lăsa-ţi copii să vină la Mine şi nu-i opriţi"*.

Iată o supărare a lui Iisus. Supărarea că copii nu sunt lăsaţi, de mici să vină la Iisus. Este lucru ştiut că din copilărie aduce omul închinarea pentru Dumnezeu, indiferentismul sau necredinţa. Rar când este altfel. Copilăria este intervalul vieţii mai apropiat de sfinţenie, mai capabil de credinţă. Şi oricum, în orice domeniu, "credinţa" este factorul pe care se clădeşte şi care contează. Dacă acest factor este înclinat dintru început spre Dumnezeu, vom avea "credinţa în Dumnezeu". Dacă este înclinat împotriva Lui, vom avea "credinţă în necredinţă": "Cred Doamne, ajută necredinţei mele".

Filozofia, oricare filozofie se bazează pe factorul primordial al credinţei în raţiune, credinţei în ştiinţă, etc.

Împărăţia lui Dumnezeu este făgăduită copiilor, oamenilor ce o primesc fără discuţie, ca copii, oamenilor ce au venit la Iisus de copii. Deci, cum să nu se supere Împăratul, când copii sunt opriţi de a veni la Iisus, când Iisus este interzis?

Ştiu, însă că indiferent cum este dirijată educaţia copiilor, tot Dumnezeu este tatăl sufletului şi cele ce lucrează educaţia pe dinafară, pot fi zădărnicite de cele dinlăuntru.

Conştiinţa este un grai de altă natură, de cum poate vorbi omul.

Cu toate că lucrurile par să se desfăşoare şi în favorul necredinţei totuşi Dumnezeu rânduieşte fiecărei generaţii libertatea de a decide.

Mare este răspunderea celor ce opresc copii de la Iisus. "Mai bine şi-ar fi legat de grumaz o piatră de moară şi s-ar fi aruncat în mare". (*Caietul Părintelui Petru Vanvulescu; p. 28 mss*)

Copii înţelepţi şi înţelepţi fără Iisus

Dacă putem fi traşi la răspundere pentru o viaţă ca timp pierdut şi osândiţi la o eternitate negativă absurdă aceasta se întâmplă pentru că am scos pe Iisus din ale Sale. L-am scos din noi. Construim o împărăţie fără El, împotriva Lui. E greu de priceput cum pentru 20, 40, 60 de ani pământeşti să plăteşti fără sfârşit. Cu toate acestea, nu e o nedreptate a fi aruncaţi în împărăţia absurdului, a nebuniei ultime, pentru atâţia ani. Sigur e o vreme de ajuns pentru a decide în care împărăţie vrei să fii.

Viaţa aceasta nu are scopul în sine, ci în cealaltă. A trăi ca scop în sine înseamnă să-i tai perspectiva veşniciei, înseamnă să alungi pe Iisus din tine. A trăi aşa înseamnă să răspunzi lui Iisus: toate sunt date Ţie afară de mine, eu m-am dat altuia. Dacă Iisus fericeşte pe cei ce văd în El o garanţie, un sens, o desăvârşire, sigur că cei ce nu găsesc în aceasta fericirea sunt nefericiţi şi nu-L vor vedea niciodată.

Aceia sunt înţelepţi care si-au găsit sensul faţă de Dumnezeu.

Preferaţi să fiţi copii şi veţi fi fii ai lui Dumnezeu. Aceasta e o înţelepciune mai mare, una din lucrările lui Dumnezeu scrisă în cartea vieţii pe numele fiecăruia care se decide aşa. Cel ce către nepătimire şi către Dumnezeu aleargă, toată ziua în care nu este ocărât multă pagubă o socoteşte. (*Caietul Părintelui Ioan Fărcaş înregistrat pe bandă de magnetofon, Mân Brâncoveanu*)

Despre copiii lepădaţi

Altă durere pe care o aveţi voi mamelor, taţilor, sunt copii lepădaţi. Acesta este un păcat strigător la cer. Este uciderea la mijloc. Nu este cu nimic mai uşoară. Ascultaţi toţi cu luare aminte: sângele lor cere răzbunare. Nu vei avea noroc nici cu ceilalţi copii, ci numai plâns şi jale. Răzbunarea sângelui vărsat se face fără milă: ori îţi ia Dumnezeu şi pe ceilalţi copii, ori vor cere ei însăşi capul mamei.

Ştiţi bine că aceasta se întâmplă, la multe, atunci pe loc. Iar aceasta aşa se tocmeşte că altă supărare vei avea în casă, că îţi pierzi cumpătul şi uiţi de marea milă a lui Dumnezeu, ce o are cu toţi păcătoşii, şi se apropie diavolul de tine şi îţi bagă în cap gândul să-ţi iei lumea în cap şi să-ţi faci capătul. Acesta este glasul împotriva tuturor celor care fac aşa. Mare ispitire pătesc mamele care fac aşa, care au ucis copii. Iar dacă vrei să scapi, tu şi ceilalţi copii pe care i-ai făcut, trebuie să pui în loc tot atâţi copii ai altor femei sărace şi să-i botezi (iar dacă nu, ia-i şi botezaţi gata) şi să îngrijeşti de dânşii ca de copii tăi, cu îmbrăcăminte, cu încălţăminte, făină, bani de şcoală, până ce sunt în stare să-şi câştige pâinea şi ce scoţi din copii tăi, aceia să iasă şi din aceia. Iar toate necazurile pe care le vei avea în vremea aceasta, fie pentru ei, fie de la ei, să le rabzi pe toate, nădăjduind în mila lui Dumnezeu, că îţi va ierta păcatul, căci prin răbdare ispăşeşti păcatul. Iar milostenia, cu osteneală, biruie înaintea judecăţii.

Acesta este un cuvânt de mângâiere pentru voi, dar faceţi întocmai, căci faţă de Dumnezeu nu te poţi plăti cu minciuni. Şi-ţi va spune diavolul că ai dat destul, aşa numai ca să te bage dator, ca să-i fii şi lui datornic şi să nu-ţi plăteşti faţă de Dumnezeu datoria. Să înveţi pe cele tinere să nu facă şi ele aşa cum ai făcut tu, pentru că tu ştii cu câtă înfrigurare pătimeşti în sufletul tău.

Vrei copii puţini, nu lăsa bărbatul să se atingă de tine. Însă ca să puteţi face lucrul acesta, trebuie să vă înfrânaţi cu postul, iar eu zic cu foamea. Căci trupului acesta de noi nu-i pasă, dacă ne bagă în focul iadului. De aceea, ar trebui ca nici nouă să nu ne pese de poftele lui, ci să le mai ucidem cu postul.

Te sfătuieşte bărbatul ca să ucizi copiii? Sfatul este ucigaş, nu-l asculta, ci mai bine rabdă să fii alungată de la casa lui şi Dumnezeu va vedea osteneala ta şi nu te va părăsi, ci te va milui, de vei fi vrednică.

În toate acestea se încurcă oamenii care nu postesc, căci aceştia sunt izbiţi de toate relele, care de la stomac încep, iar eu vă spun că şi de la brâu în jos.

Prin urmare, să vă pocăiţi şi să nu mai păcătuiţi. Să alergaţi la spovedanie curată şi la Sfânta Împărtăşanie, căci altfel nu vine ocrotirea lui Dumnezeu asupra voastră şi asupra avutului vostru. Nu uitaţi însă că postul este poarta iar patrafirul este uşa. Iar, cu acestea, vine ocrotirea vie a lui Dumnezeu, fără de care nu putem face nimic, <<*"Mărturisi-voi Domnului fărădelegea mea," şi îndată a ridicat pedeapsa păcatului meu* >> (Psalm 31, 5). Asupra noastră atârnă pedeapsa păcatului şi urmează să-l ispăşim şi să-l scoatem din obicei. *"De aceea, toată sluga să se roage la vreme, chiar potop de ar veni să nu-l poată potopi"*. Vedeţi cum trebuie să vă fie aşezământul minţii, al inimii şi al trupului vostru? Curăţiţe. Căci Dumnezeu nu păzeşte trup spurcat, inimă şi minte cu vicleşug; iar dacă ne îndreptăm, zilele se înseninează şi ne vom bucura.

Dacă veţi fi şi împlinitori, nu numai ascultători, se vor urni necazurile din loc şi nici eu nu am bătut toaca la urechile surzilor. Mai sunt încă multe de dezbătut, cu ajutorul lui Dumnezeu, dar nu se pot toate dintr-odată, ci pe rând şi cu cât le veţi auzi mai des cu atât le veţi ţine minte mai bine.

Mărire Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh, Amin. (*Caietul Părintelui Petru Vanvuleswcu; p. 77-78*)

Pribegia copilului

Crucea lui Iisus începe odată cu naşterea Sa. Între ai Săi a venit, şi ai Săi îl aşteptau cu mâna pe sabie. Toţi copiii din Betleem, până la doi ani, au fost condamnaţi la moarte. Aşa au trebui să plătească cu viaţa cei mai nevinovaţi, copiii, naşterea lui Iisus între ei. Şi au fost - spune Tradiţia, paisprezece mii de prunci. Crima aceasta, unică în istoria lumii, a fost prevestită cu şase veacuri în urmă:" Plângerea şi tânguirea din Roma".

Providenţa divină o luase înaintea răutăţii omeneşti. Iosif a fost înştiinţat de îngerul Domnului în vis, despre planul ucigaş al lui Irod, motiv pentru care trebuia să se scoale, să ia Pruncul şi pe Mama Lui şi să fugă în Egipt şi să stea acolo până va fi vestit din nou ce are să facă.

"Îngerul Domnului" era Îngerul Pruncului, Îngerul omului. Iisus, întrucât îşi ascunsese dumnezeirea, smerindu-se până la marginile omului pământean, avea nevoie de înger păzitor.

Îngerul fiind o făptură de gând şi mult mai subţire decât gândul omenesc, în temeiul tocmirii sale şi al rosturilor superioare pe care are să le păzească, face deşartă ura ucigaşă şi planul potrivnic.

Daca în Vechiul Testament vedem intervenţia îngerilor, ca şi păzitori ai vieţii omeneşti, numai unde şi unde, în creştinism, îngerii fac parte din iconomia mântuirii fiecărui creştin în parte. Ei sunt păzitori în limitele libertăţii omeneşti, ale darurilor mântuirii îngereşti. Drept aceea, în aceeaşi noapte pregăteşte caravana pribegiei fugarului Iisus. Aurul magilor era foarte binevenit.

Călătoria foarte lungă, prin deşerturi mişunând de tâlhari, într-o ţară necunoscută, era FUGĂ, nu călătorie; era răspundere de soarta mântuirii omului pe care n-o puteau purta decât primii mari credincioşi ai Copilului - Sfânta Sa Mamă şi Dreptul Iosif.

Copil fugar, dar dus în braţe.

Astăzi Irod s-a multiplicat; nu mai e familie în care Irod să nu ucidă pruncii. Doar puţini copii fugari mai scapă cu viaţă. Unde eşti Maica Domnului să aperi pe maica omului de pofta ucigaşă a

lui Irod?

Irod, stârpitura deşertului, căci nu era iudeu, îşi omoară prima nevastă şi toţi copiii cu ea, de teamă ca aceştia să nu-i ia tronul. Era deci un ucigaş, care îşi temea domnia până şi de proprii lui copii. A doua nevastă şi cei trei copii avuţi cu ea, s-a întâmplat să scape. Irod însă n-a scăpat de blestemul mamelor cu mii de copii ucişi. Despre el se ştie că, la trei ani după naşterea lui Iisus, a murit putrezit de viu, ros de boli ruşinoase şi împrăştiind o duhoare pe care nimeni nu o putea suferi. A încercat să se sinucidă, dar trebuia să fie osândit de model pentru toata omenirea, de pedeapsa dumnezeiască, pentru aşa mari fărădelegi.

Arhelau, urmaşul său în partea Iudeii, e reclamat de iudei romanilor, care îl exilează în Galia, şi ţara i-o anexează Siriei. În timpul domniei lui Arhelau, fugarii se întorc după vestire îngerească, însă nu în Iudeea ci în Nazaretul Galileii. Evanghelistul Matei, care scrie evanghelia sa pentru iudei, nu scapă nici un prilej de a le dovedi că în Iisus se împlinesc toate proorociile, până şi cele de amănunt. Astfel, nu e trecută cu vederea proorocia lui Ieremia, despre „plângerea şi tânguirea din Roma"; nu e scăpată din vedere nici chemarea fugarilor din Egipt şi nici aşezarea Sfintei Familii în Nazaret. Grija Evanghelistului de a dovedi providenţa, adică purtarea de grija a lui Dumnezeu de om, asistenţa lui la micile şi marile noastre decizii despre El, ne încurajează să călătorim şi noi amărâta noastră viaţă de fugari, sub călăuza unui înger.

Călăuza idealului pentru care şi IISUS a fost fugar. ("*Fiii Învierii*" - *mss*)

Despre ereditate

[Existăm înainte de a ne urzi în pântece]

Înainte de a exista ca persoane pământeşti, existăm ca gând, ca intenţie a lui Dumnezeu. *p.236*

Cine ştie, dacă nu El are de adus în viaţa pământească, în fluviul timpului, atâtea feţe omeneşti, încât numărul lor să împlinească toate posibilităţile de configuraţie câte le oferă structura noastră genetică? [numărul combinărilor ce se pot face cu cele 24 perechi de cromozomi, se ridică la astronomica cifră de 282.429.536.481 de posibilităţi]. *p.236-237*

De faptul că suntem oarecum anteriori faţă de forma noastră pământească, Dumnezeu ne spune, învăţându-l pe Ieremia, când acesta încerca să se apere de misiunea cu care-l rostuise pe pământ: *„Înainte de a te urzi în pântece... te-am sfinţit şi te-am rânduit prooroc printre popoare"* (Ieremia 1, 5). *p.237*

[Plata păcatului în noi şi în copiii noştri: necazuri, suferinţe, boli, bătrâneţe, moarte]

Mintea, care odinioară *vedea* pe Dumnezeu într-însa, acum e templu al idolilor, având în loc de un singur Dumnezeu, multe chipuri ale patimilor necurate (Sf. Maxim Mărturisitorul). Deci mintea nemaidepănând în sine vederea lui Dumnezeu, stăpânitorul lumii acesteia (In.14,30), s-a încâlcit în înfăţişările cele supuse simţurilor. Mintea, fiind o putere arzătoare, ca una ce avea să sălăşluiască într-însa pe Dumnezeu, care încă este foc arzător (Ier.20, 9), acum născoceşte şi aprinde plăcerile trupului, ea însăşi fiind reţinută astfel în legătură pătimaşă cu simţurile! Iată cum s-a furişat în sfatul minţii legea păcatului, care este plăcerea simţurilor şi pentru care <u>s-a hotărât moartea trupurilor, ca nu cumva răutatea să fie nemuritoare</u> (Fc.3, 22). *p.213*

*

Iată .Genetica modernă, dată în nucleu lui Moise, de Mântuitorul Însuşi prin revelaţie, acum 3500 ani pe muntele Sinai. Nu e nici o mirare: Iisus avea conducerea spirituală şi înainte de venirea Sa în trup omenesc. Pe urmă, că iniţia pe Moise în tainele

eredităţii nu este nici o mirare, întrucât cine poate să cunoască mai bine omul, decât Cel ce l-a făcut şi i-a dat legile vieţii?

Stăruim asupra faptului ca Iisus e creatorul omului şi ca gen aparte şi ca persoană îndeosebi până la sfârşitul vremii. În această creaţie conlucră cu părinţii pământeşti menajându-le libertatea, dar prevenindu-i că, în cazul când Îi calcă legile, calcă viaţa propriilor lor copii.

„Eu, Domnul Dumnezeul tău, sunt Dumnezeu râvnitor, care pedepseşte vina părinţilor în copii <u>până la al treilea şi al patrulea neam</u> – pentru cei ce Mă urăsc. ... Şi Mă milostivesc <u>până la al miilea neam</u>, către cei ce Mă iubesc şi păzesc poruncile Mele (Deuteronom 5, 9-10). *p.235-236*

După textul Scripturii e clar că toată recesivitatea apare în părinţi pe urma vreunui păcat. Ştiinţa, neavând termenul [de păcat], nu poate da răspunsul la întrebarea: cum au apărut în ascendenţi genezele defective, prin ce accident, s-au după care legi? Sau mai pe larg: prin ce împrejurare, independentă şi anterioară procesului eredităţii, apar în cromozomi, de unde nu erau, aceste granule infinitezimale degenerative şi cu urmări dezastruoase, pentru o eventuală progenitură? Ca să răspund pe scurt, genezele recesive apar în ascendenţi în chip independent, nu după legile probabilităţii, ci după legile care atârnă peste fărădelegi. *p.236*

Toate faptele omului, toate mişcările lui, se înseamnă undeva, într-o nevăzută carte, şi se înseamnă şi în sămânţa sa, şi cu aceasta îşi trage urmaşii sub povara ispravilor sale. *p.236*

Luaţi aminte părinţilor, că nu e glumă cu viaţa copiilor pe care îi aveţi sau vreţi să-i aveţi. Sunteţi răspunzători de ei şi de toată viaţa lor, căci cum le-aţi dat-o aşa o au! Şi copiii voştri vă vor judeca pe voi, după cum bine ştiţi şi bine plătiţi. Iar când te-or supăra. fii cuminte şi nu-i blestema, ascultând pe diavolul până la sfârşit, ci dă-ţi seama că ei îţi aduc aminte păcatele tale cele nemărturisite şi neispăşite. Roagă-te pentru ei şi roagă-te şi pentru tine - chiar când te-or blestema - să te ierte Dumnezeu. *(Cuvânt din 22 feb. 1942, Mân Brâncoveanu)*

*

Cancerul, această misterioasă anarhie celulară, mi se pare că vine tot cam din aceleaşi pricini din care vine şi o anarhie socială, tot un dezechilibru dovedeşte în vreo zonă necunoscută a organismului, sau vreo slăbire în serviciul de siguranţă al sistemului nervos. Bănuiesc despre roiul celulelor canceroase că au chiar o altă formă cromozomică; în tot cazul recesivitatea e sigură. *p.253*

[**Trup şi suflet - Purificare şi ispăşire - Ereditate şi destin**]

Medicul, care crede că, povăţuind pe oameni, n-are trebuinţă de suflet şi de Dumnezeu – autorul şi stăpânul vieţii – e, până la un loc, un bun veterinar. *p.242*

Însuşirea sufletului de a-şi cunoaşte şi recunoaşte pe Tatăl, sau de a se lepăda de El, e dependentă şi de construcţia genetică a trupului în care va avea să petreacă o vreme. *p.254*

Înclinarea sufletului face interferenţă cu înclinarea trupului în care a fost trimis. Deci, dacă vine într-un trup în care găseşte numai dezechilibru, nu-şi va putea manifesta înclinarea sa către cele de sus, ci va asista neputincios lângă un aparat stricat care nu cântă, ci huruie. Toate chinurile conştiinţei izvorăsc din simţirea acestor infirmităţi, ce zac în străfunduri, şi de unde ele răbufnesc până în suprafaţa faptelor văzute. *p.255*

Să presupunem într-un ins moşteniri contradictorii a două dispoziţii deosebite; Când respectivul vrea, de pildă, să se roage lui Dumnezeu, odată cu energia luminoasă a conştiinţei se ridică din subconştient şi răbufnirea energiei contrare. La momentul conflictului se mai adaugă şi acţiunea hormonilor genezici asupra scoarţei cerebrale, care stârnesc, pe ecranul minţii, o imaginaţie cu totul alta decât momentul şi icoana de rugăciune. Dacă persoana respectivă e mai în vârstă şi de cumva are la activ oarece aventuri contra firii conflictul îl mai sporeşte şi însuşirea sufletească a memoriei. Un trecut păcătos n-a prea trecut: însoţeşte un cazier judiciar. Ispăşirea e obligatorie; aşa se asigură şi se menţine iertarea tot prin concursul memoriei, răbdând palmele trecutului peste obrazul minţii. *p.255-256*

Tot într-o situaţie de contrast e şi trupul ce se roagă. De aceea unii, nesuferind contrastul, rezolvă situaţia greşit: nu se mai roagă. Sfinţii însă, purificându-şi trupul de patimi, au izbutit să-l aducă în armonie cu ţintele superioare ale conştiinţei, încât trupul lor prezenta multe din caracterele sufletului. Dincoace, multe din patimile trupului se fac şi însuşiri ale sufletului. *p.257*

Destinul e de speriat numai întrucât asupra celor ce păcătuiesc e ca o forţă strivitoare. Dar dacă îl considerăm în partea lui divină, atunci forţa aceasta a destinului are altă faţă. În cazul când avem pervertirea energiei genetice, o ereditate proastă, un mediu decăzut, cu siguranţă că dăm în boli trupeşti şi sufleteşti. Când mediul social e vraişte, cum e azi, destinul e strivitor. Pedepsele vin una după alta (*Misticismul şi puterile naturale - conferinţă*).

*

Viaţa are o matematică, deci o explicaţie şi astfel se poate interveni în variabilele ei. *p.218*

Ereditatea, mediul şi destinul sunt factorii de căpetenie care configurează diferenţialele persoanei omeneşti. *p.224*

Forma, ritmul şi durata; astea dau tonul în materie de ereditate. *p.226*

Problema eredităţii mai are un capăt, dincolo de biologie şi probabilitate. Chiar numai factorul eredităţii, ca să fie cunoscut îndeajuns, depăşeşte limitele ştiinţei pozitive. *p.234*

Dacă ştiinţa ar putea prinde momentul când apare în părinţi o geneză [genă] defectivă, ar însemna pentru ea un adevărat triumf. *p.234*

Ereditatea nu fixează poziţii fatale, din care nu putem ieşi, ci limite mai mult sau mai puţin fixe, după cum e vorba de o însuşire sau alta, în cadrul cărora mediul ne fixează poziţia. *p. 259*

Când mediul interior sau exterior e favorabil genezelor recesive, energia lor latentă nu întârzie să răbufnească prin subconştient asupra conştiinţei, şi astfel s-o înlăture, s-o întunece, ş.a.m.d. *p.257*

*

Viaţa şi organismul nu sunt o simplă actualizare a virtualităţilor native date în sistemul genezelor, ci un rezultat al interferenţei dintre aceste virtualităţi şi mediu, în care configuraţia genezelor se dezvoltă. Surprindem la mijloc şi un mic cer vicios, dar real: structura genezelor atârnă de mediul – de toate mediile – în care s-au configurat; iar dezvoltarea lor în filogeneză atârnă, pe lângă acestea, şi de toate configuraţiile mediilor viitoare, din tot parcursul creşterii. Desigur că şi odiseea aceasta nu poate fi împinsă până la absurd; dintr-un ou de muscă nu poţi ajunge la un pui de găină. Acţiunea mediului nu e fără frâu; are margini, şi încă bine definite, totuşi destul de elastice ca să ne permită – zic specialiştii – ca printr-un mediu dirijat să obţinem o muscă numai cu un ochi, sau cu trei ochi.

A denatura firea e uşor, mult mai uşor, decât a scoate denaturarea introdusă în fire. Cu alte cuvinte, putinţele de dezvoltare, pe care le închide sistemul genetic, nu se reduc niciodată numai la una singură, ci la mai multe, chiar foarte multe. Din acestea foarte multe, mediul totdeauna alege una singură. *p.259*

[Piere familia, pier drepţii, piere neamul]

De multe ori haosul îl anunţă prima celulă a mediului: familia necreştină. *p. 260*

Prin Isaia proorocul, Cuvântul se tânguie: *„Piere dreptul şi nimeni nu ia aminte; se duc oamenii cinstiţi şi nimănui nu-i pasă că din pricina răutăţii a pierit cel drept"* (Isaia 57, 1).

- Cum pier drepţii şi nimeni nu ia aminte?
- Foarte simplu: că nu se mai nasc.
- Şi e de vină omul? Trebuie să se întrebe omul, de ce nu se mai nasc drepţii?
- Iată că trebuie, de vreme ce-i aflat de vină; iată că dispariţia dreptului e o problemă, de care suntem traşi la răspundere. Căsătoria are cuvântul. *p.270*

Scurtarea vieţii a venit neamului omenesc ca o plată pentru căderea în desfrânare. Nici că se poate mai drept. L-a înzestrat Dumnezeu pe om cu atâtea daruri minunate, ca el să renunţe la ele şi să se coboare satisfăcut la singur rolul de mascul şi femelă? Asta-i toată aspiraţia lui? Neînvăţat la un ideal mai înalt, sau nevrând să ostenească mai sus, aşa după cum a rânduit Dumnezeu o instituţie, Biserica, tocmai cu acest scop, ca să-l îndrepte şi să-l ajute spre împărăţia spiritului, sigur că se află în disonanţă şi în dezechilibru cu Dumnezeu. De Dumnezeu nu scapi pe simplul motiv că nu-l asculţi, sau îi tăgăduieşti existenţa, şi-l nesocoteşti Biserica, pentru că el are o rânduială şi-ţi cere s-o urmezi.

Solomon, ca unul ce avea s-o păţească, a întrevăzut acestea: *„Cei nelegiuiţi pedepsiţi vor fi... Femeile lor sunt fără minte şi copiii lor stricaţi, iar spiţa lor blestemată"* (Înţ. 3, 10-12). *p. 265*

Ultimul efect: denatalitatea, depopularea etc. Aşa se stinge neamul... *p. 263*

[Cum evităm sămânţa neghinei în câmpul ereditãţii?]

E cu putinţă, pentru fericite excepţii, despovărarea de sub o moştenire mizerabilă? Da, e cu putinţă, cu preţul şi cu osteneala unei vieţi curate... Creştinismul e a doua creaţie a lumii, a doua creaţie a omului, o creaţie din nou a firii. *p. 267*

Iisus Hristos decide, în infinitul mic, ce calităţi sau defecte să fie expulzate prin cele două globule polare, care cuprind jumătate din numărul cromozomilor, şi nicidecum hazardul. El înclină să fie una sau alta din configuraţiile, probabile pentru noi şi sigure pentru Dumnezeu; El formează destinul nostru în aşa fel încât o aşezare specifică în infinitul mic să aibă urmări imense în configuraţia şi în faptele noastre viitoare. Toate acestea le face contabilitatea absolută a lui Dumnezeu, care creează în dependenţă cu omul şi potrivit cu faptele sale, ajungându-l cu răutăţile lui din urmă şi întorcându-i-le în braţe, sau iertându-l de ele, dacă s-a silit, prin lupta cu sine însuşi, să-şi dobândească iertarea. *p. 268*

Dumnezeu pe toţi îi trimite înzestraţi şi în stare să fie drepţi. Dar trecând ei prin poarta naşterii pământeşti, iau în spate poveri părinteşti, care-i spetesc şi-i încovoaie spre pământ. Pe urmă, slăbiţi de osteneala vieţii şi de mediul înconjurător, greu se vor decide să reprezinte cauza lui Dumnezeu. *p.281*

Ieşirea din înghesuirea aceasta nu e cu putinţă decât trăind prezenţa nevăzută a lui Hristos în noi, trăind învăţătura creştină în toate fibrele fiinţei, ceea ce face cu putinţă lui Dumnezeu să scoată afară, prin mecanismul eredităţii, neghina recesivă şi, în vremea străduinţei celui în cauză, să facă să revină mulţime de geneze recesive în geneze dominante, ceea ce lui Dumnezeu îi este foarte cu putinţă. Puterile credinţei, amplificate de puterea şi binecuvântarea lui Dumnezeu, au influenţă nebănuit de mare asupra eventualelor noastre infirmităţi. *p.268*

În opera recreaţiunii omului în Hristos, cele două părţi [soţii] trebuie să se simtă că sunt chemate la cinstea de colaboratori ai lui Dumnezeu (1 Corinteni 3, 9), care urmăreşte printr-înşii o intenţie divină, îmbrăcată în pui de om. O căsătorie cu o aşa socoteală o binecuvintează Dumnezeu când ridică nunta de la instinct la rostul ei spiritual, la cinstea de Taină. E singura garanţie a unei căsătorii durabile şi plăcute lui Dumnezeu. *p.269-270*

*

Însuşirile copilului atârnă de gradul de pervertire la care a ajuns instinctul maternităţii la femeie. Dacă i-a fost stârnită senzualitatea – ceea ce e o decădere de la rostul firii sale, o pervertire convenabilă pentru mascul – evoluţia embrionului în atari condiţii de viaţă intrauterină aduce pe lume un copil uşor aplecat spre onanie precoce şi târzie, şi va fi un copil artăgos, ereditar nervos, şi predispus spre boli nervoase. Toată această povară îşi are rădăcina numai în

această trezire afară de cale a senzualității mamei.

Invers, dacă mama n-a fost încă împinsă în acea aprindere a senzualității, nici în vremea dezvoltării intrauterine n-a fost tulburată de bărbat și nici în vremea alăptării copilului, noul venit v-a fi un copil prea puțin înclinat spre trezirea genezică prematură, neatras spre onanie și aproape deloc dispus spre nervozitate.

Dacă mama își pervertește rostul maternității sale, aduce pe lume copii predispuși unor pervertiri sporite care le va distruge sistemul nervos sau, de se vor căsători, vor mări decăderea și necazurile. Ăsta-i ocolul de cercuri [cercul vicios] și se soldează cu stingerea neamului celui ce apucă pe panta pervertirii rosturilor firii. *p.263*

Toată vremea sarcinii și a alăptării bărbatul trebuie să se înfrâneze, ca să nu tulbure viața viitoare a celui ce vine în lume cu un anumit rost de la Dumnezeu. *p.264*

Mai mult: toate stările trupești și sufletești ale celor doi părinți, iar mai cu deosebire ale mamei în vremea celor nouă luni, se întipăresc în copil, cu tendințe sau predipoziții, pe care copilul le va avea pentru toată viața. Supărări, amărăciuni, dureri, predispun copilul la tristețe, melancolie, nesănătate. Deci toate acestea trebuie ocolite. În vremea aceea, dacă mama fură oarece, copilul va fura toată viața. Se îmbată mama odată, copilul se va îmbăta toată viața – mai ales beția are și suport ereditar. Se roagă mama lui Dumnezeu, se va ruga și copilul. *p. 272*

Nota sufletească dominantă în familie, cu deosebire din vremea aceea, și mai ales a mamei, va fi caracteristica întregii vieți a urmașilor. Acum e vremea când să faci ce vrei din copilul tău, acum ești cu deosebire datoare să-l păzești de toate relele, cu care n-ai vrea să te supere, fiindcă numai acum poți și te ascultă cu desăvârșire. *p. 272*

Îndreaptă purtările tale, mamă, către Dumnezeu, care săvârșește prin tine minunea îmbinării unui pui de om cu un pui de cer, răsplată de fericire pentru ostenelile tale. În atari strădanii, orice mamă se va mântui. Iată faza spirituală a vieții de familie, răbdând pentru un rost divin o pravilă sfântă, despre care zice Sfânta Scriptură: „Cei ce au păzit pravila sfântă, sfinți-se-vor, și cei ce-ar învăța-o vor ști ce să răspundă" (Înțelepciunea lui Solomon 6, 10).

Iată de ce vin: Iisus la nuntă și nuntașii la judecată. *p. 272*

(*extrase din "Cărarea Împărăției" ș. a.*)

Regenerarea morală a insului, familiei și neamului.

"M-am înhămat la carul unui ideal cam greu: Transformarea omului în Om, fiul mai mic al lui Dumnezeu și frate al Fiului Său mai mare. Însă toate idealurile mari au în ele ceva paralizant: nu te lasă să te preocupi de nimicurile acestei vieți"

Misticismul și puterile naturale

- Conferință preoțească -

[Suntem chemați la pocăință nu la răzvrătire. Misiunea și răspunderea preoților]

Când neamul se autonomizează de Biserica lui Hristos atunci nu mai ajunge la cunoștința de sine ci ajunge așa cum sunt neamurile care se leapădă de Hristos. Vor protesta și a doua oară protestanții, dacă nu s-au mulțumit cu protestarea lui Luther. Le va fi după faptele lor.

Aceste trei răspunderi și misiuni, a **Bisericii**, a **preoților** și a **Statului**, dacă nu se inserează în ordinea normală a locurilor, atunci se inversează valorile. Căci acolo unde poruncește trupul sufletului, sau vremelnicul veșnicului, lucrul nu dăinuiește.

Noi, preoții, suntem oameni trimiși de Dumnezeu. Toți preoții sunt trimișii lui Dumnezeu, ca să ajungă la cunoștința de sine și de Dumnezeu, ca să aducă și pe alții la cunoștința de sine și de Dumnezeu ca să nu rămână în întuneric și să se răzvrătească.

Dintre slujitorii lui Dumnezeu, potrivit credinței Bisericii noastre, din vreme în vreme sunt aleși unii și încredințați cu o **misiune specială**. Sunt misiuni care apar din vreme în vreme, misiuni

speciale aşa cum au apărut la iudei timp de 1500 de ani proorocii mari şi proorocii mici de la Moise la Sf. Ioan Botezătorul, ultimul prooroc. Aceştia au fost cei care au trezit credinţa adevărată atunci când evreii voiau să se autonomizeze sau să slujească altor dumnezei.

Misiunile speciale sunt arătate aşa în Sfânta Scriptură: *„Vă voi trimite slugile Mele dis de dimineaţă..."* adică înainte de a veni pedeapsa pentru păcate. Dumnezeu trimite vestitorii fiecărei vremi, ca să-ţi dea răgaz să te îndrepţi „Voi trimite slujitorii aleşi dis de dimineaţă", înainte de a începe bătaia lui Dumnezeu în toată plinătatea ei. Pe aceştia îi alegea Dumnezeu cum vrea şi cum ştia în înalta lui Înţelepciune. Pe cine este curat îl bagă la lucru. Un cioban cu viaţa curată a fost ales la evrei, David – deşi mai avea 11 fraţi. Apoi alt cioban, Amos. Aceştia erau mai curaţi ca toţi ceilalţi. Când David a păţit apoi una şi alta, a avut minte şi le-a folosit în bine şi acele căderi. Dumnezeu a ales pe trimişii Săi şi dintre preoţi: pe Ezechil preotul, pe Isaia preotul, şi dintre fii preoţilor.

Vremea în care suntem o vedeţi mai bine ca mine, citiţi şi aveţi răgaz să vă daţi seama ce zic purtătorii de cuvânt. Unul dintre ei, cel mai important, chiar zice: „Nu este vorba de învingători şi învinşi ci numai de supravieţuitori şi distruşi". Sorţii războiului nu sunt în mâna celui ce l-a stârnit, ci în mâna cerului; cum va fi cuminţenia oamenilor, aşa va ţine şi lumea. Dumnezeu caută cuminţenia oamenilor în vreme de încercare. Dacă o au şi trec la pocăinţa cerută – fără care nu se poate - puternic este Dumnezeu să întoarcă cele rele în bine. De multe ori am spus-o încât cred că s-a auzit şi de urechile mari.

În ordinea chemării la pocăinţă, Dumnezeu te cheamă mai întâi prin ***glasul conştiinţei***, dacă nu asculţi îţi rânduie după aceea ***glasul preoţilor***, dacă nu asculţi nici de această chemare îţi dă ***necazuri, boli, suferinţe*** - le îngăduie. Dacă nici acestea nu te duc la pocăinţă, îţi grăieşte Dumnezeu cu ***tunul***. Unii e drept se fac mai credincioşi, după ce au fost pe front. Alţii nu vor crede nici când Dumnezeu le grăieşte cu tunul. De glasul domol al preoţilor n-au vrut să asculte, de glasul aspru al tunului la fel, atunci le rânduieşte Dumnezeu chemarea a cincia, care este ***anarhia***... unde nu mai este temere de Dumnezeu ci prigonire.

Şi cine trece dreptcredincios prin această încercare, este mântuit. Căci în acele zile sau eşti cu ei sau cu Dumnezeu.

Aceasta este vremea strâmtorării celei mari. Aşa merg lucrurile în afară dacă nu-şi dau seama să se îndrepte înăuntru. Apocalipsa e cea mai citită carte în vreme de strâmtorare.

Ştim că în vremurile de pe urmă Dumnezeu va trimite îngerii, căci oamenii tot nu s-au pocăit de păcate şi de curvie. Noi preoţii suntem slugile lui Dumnezeu între oameni. Maleahi o spune: „suntem îngerii lui Dumnezeu". Un altul zice că a văzut pe Iisus Marele Preot şi ceată nouă de slujitori. Aceştia sunt cei care vor avea să fie trimişi în bucata de vreme de la venirea Mântuitorului până la a doua venire... Ne sileşte Scriptura la aceasta: slugi ale lui Dumnezeu şi împreună slujitori (lucrători); suntem colaboratori ai lui Dumnezeu în via aceasta.

Iată, ştiind ce suntem, răspunderea preoţilor în împrejurările actuale este de a chema pe toţi la pocăinţă, la viaţă curată, astfel ca la „venirea a doua" noi, cei care suntem cu Dumnezeu, să fim gata şi poate puţini sunt cei care vor intra în Împărăţia lui Dumnezeu. Preoţii au datoria de a lumina pe toţi, de a „pescui", de a învăţa, ca cei chemaţi să fie în stare să-l mărturisească pe Mântuitorul şi să poată trece proba muceniciei, nu ca nişte fricoşi, ci ca nişte oameni plini de puterea credinţei. Numai prin El putem birui. Noi suntem chipul neputinţei, dar prin Hristos, care este Atotputernic, noi devenim puternici. Dacă suntem slugi ale Lui, avem puterea Lui.

Azi ne-am împărtăşit cu Hristos. El trăieşte în noi. Trebuie să facem să sporească această trăire şi să ajungă la puterile la care au fost cei dintâi creştini. Şi a fost în acea vreme mare credinţă. Cu studenţii de la Sibiu m-am înţeles că dacă mai fumează şi nu luptă împotriva acestei patimi aşa de mici, la pereţi nu mă mai duc să vorbesc. Nu tabacul e păcătos ci neputinţa de care dau dovadă. Iar dacă tu azi te-ai împărtăşit cu Hristos cum cutezi să pui în gura Lui ţigară? Iar Sfânta Împărtăşanie, dacă n-aţi ştiut v-o spun, se consumă toată, în întregime, nu dă nici un rest, aşa că Hristos e în trupul, în vinele noastre.

Răspunderea preoţilor a fost făcută pe înţeles de însuşi Dumnezeu. Iată ce zice către Iezechil Proorocul: *„Iată, te-am pus străjer peste neamul lui Israel şi dacă vei auzi vreun cuvânt din*

gura mea, dă-i de veste. Dacă eu voi spune celui rău: „Păcătosule, vei muri" şi tu nu-i vei da de veste, ca să se abată din calea lui, păcătosul va muri în fărădelegea lui şi sângele lui îl voi cere din mâna ta. Dar dacă tu ai dat de veste păcătosului, să se abată din calea lui şi să se pocăiască şi nu se va pocăi de faptele lui, va muri în fărădelegea lui, iar tu ţi-ai mântuit sufletul" (Iez. 3, 17-19). Aşadar te-am pus străjer, adică să vorbeşti ca din partea Mea...

Noi duhovnicii suntem mai mult decât drepţii, căci duhovnicul este răspunzător de cele ale credinţei. Iar dreptul fără smerenie nu se mântuieşte. De aceea, duhovnicii nu trebuie să se teamă nici de faţa dreptului, când aceasta nu are smerenie.

Am văzut, capitalul uman e reprezentat prin ***ins, familie şi neam***. Insul este răspunzător de faptele sale, familia de asemenea (Răspunderea în familie este mai grea ca a unui călugăr. A da roadele tainei căsătoriei e mai greu decât sarcina călugăriei. Adevărul spun, căci aşa este). Neamurile de asemenea sunt chemate a umbla în lumina măririi lui Dumnezeu. Şi **împăraţii** pământului vor aduce mărirea lui Dumnezeu.

Iată deci care este răspunderea şi misiunea **Bisericii** şi cea a **preotului**. Şi am văzut şi zona în care e răspunzător **statul**, prin ascultare sau neascultare, prin subordonare sau nesubordonare faţă de Biserică. Acum se târguiesc cum să dea legi. Târgul acesta nu duce la bine. Cel vremelnic trebuie să stea unde e, că de se va amesteca unde nu-i e locul o va păţi.

Misiunea preotului este de a mai salva ceea ce se mai poate salva; de a propovădui răspicat voinţa lui Dumnezeu, de a scoate pe cei ce sunt credincioşi să se mântuiască, că de cumva nu vom lumina poporul, va fi rău. Noi suntem datori a propovădui pe Dumnezeu în Treime după predania Bisericii. Noi nu propovăduim ziduri moarte, ci pe Hristos cel răstignit, căci azi sunt din aceia care propovăduiesc un Hristos fără cruce.

Aceasta e misiunea Bisericii, a cărui conducător este Hristos. În zadar se nelinişteşte **statul** să afle cap **Bisericii**, că are cap, căci Hristos este cu noi până la sfârşitul veacurilor, purtând de grijă şi adeverind cuvintele „cu voi sunt până la sfârşitul veacurilor". Activitatea insului, familiei neamului, aşa trebuie înţeleasă.

[Tâlhărirea energiei genetice]

E bine să dau o asemănare rustică. Cu câtă grijă umblă plugarul să aibă sămânţă bună! Ştiţi cu toţii că umblă cu multă grijă şi nu numai plugarii, ci în cele din urmă statul. Cu atât mai vârtos noi duhovnicii, trebuie să fim cu grijă asupra seminţei de om. De aici şi misiunea duhovnicului, rânduit de Dumnezeu să cheme pe oameni la pocăinţă din vreme în vreme. Cum acţionezi asupra seminţei de om, căci prin ea trăieşte insul, familia, neamul, ea având cu atât mai multă importanţă cu cât Mântuitorul a binecuvântat nunta?

Când energia genetică nu se stârneşte cu preţul sau cu măsura care trebuie, aceasta degenerează şi avem în jos toate formele de degenerescenţă ale insului, familiei şi neamului, atât în privinţa trupului (scăderea populaţiei, a sănătăţii etc.), cât şi a sufletului (credinţă greşită, misticism fals sau nebunie).

Energia genetică este o problemă şi a preotului şi a medicului. Totul depinde de felul cum lucrează omul asupra acestui capitol din viaţa lui, cum îl învăţăm s-o chiverniseacă, căci este una din puterile naturale de care e vorba în subiectul conferinţei. Dacă va fi bine grijită, chivernisită, atunci această energie de prim ordin va fi **convertită**, va da roadele de regenerare ale insului, familiei şi neamului. Dacă însă duhovnicul se lasă biruit de faţa omului sau de neştiinţa lui, avem toate formele de **pervertire** a energiei genetice, adică formele anormale.

Deci rostul duhovnicului este de a lovi în păcat, mai ales în rădăcina păcatului. Vorbirăm în acest sens de convertirea energiei genetice, deci de *regenerarea insului, familiei, neamului*, iar în pas cu nuanţele de pervertire a energiei genetice, de *degenerarea neamului*.

Energia genetică – după categorie (bărbaţi sau femei), şi de aici începe împletirea fiziologiei cu duhovnicia – e o energie naturală menită să perpetueze spiţa. Dacă laşi porunca firii de capul ei, fără îngrădire, ea tinde spre pervertire din pricină că e însoţită de momeala plăcerii. Omul se lasă momit de momeala plăcerii şi astfel este tâlhărit de energia genetică, cu tot pomelnicul păcatelor desfrânării, care sunt şi în căsătorie legitimă. Să vă înşir păcatele prin care se tâlhăreşte energia genetică.

1) De pe la 5 – 6 ani apar jocurile cu împunsături necurate de-a mirele cu mireasa – cu sora, verişoara.

2) A doua perioadă începe pe la 14 – 15 ani, funcţie de gradul de vitalitate a individului, când apare altă formă de desfrânare: onania, malahia, sau pe limba poporului: curvia cu mâna. Ea ţine de la 14 până la 75 ani, dacă nu să grijeşte să se izbăvească de ea. Fetele de asemenea au desfrânarea cu mâna, dar ele merg aşa departe, încât ajung să se lupte cu nebunia.

3) Desfrânarea cu dobitoacele apare tot în faza copilăriei: uneori copilul o ia pe perversiune şi face păcatul cu dobitoacele. Se poate să ţină acest păcat şi după copilărie.

4) Păcatele curviei. La căsătorie mulţi nu se pot căsători din pricină că ţinuta lor are o gravă defecţiune. Pe respectivul nu-l doare nimic dar nu reuşeşte să convie şi să-şi aleagă o soţie.

5) Alte păcate din acest pomelnic, sunt cele din interiorul familiei, începând cu cele de dinaintea cununiei bisericeşti, cu propria aleasă. Ei nu mărturisesc păcatul înainte şi cer Sf. Taină a căsătoriei peste curvie nemărturisită. După asta se miră de traiul rău şi că nu e binecuvântarea copiilor.

Când a făcut păcatul înainte de căsătorie, poate s-a temut că prinde copii. Această frică fiind foarte puternică s-a resimţit în tot corpul şi astfel i-au fost paralizate ovarele. În felul acesta ajunge să nu mai aibă copii, să fie stearpă. A gustat mai înainte de vreme din fructul oprit şi a avut o teamă care a trecut prin ea ca un curent electric ce i-a paralizat ovarele.

6) Şi după căsătorie poate fi desfrânare. Sub numele căsătoriei îşi îngăduie toată risipa şi toate blăstămăţiile ce se întâmplă. Se face o pervertire a energiei genetice până acolo că intră în simţul lor şi desfrânarea devine o a doua natură. Când devine a doua natură ei sunt robiţi de plăcere şi săraciţi de putere. Se întâmplă să mai zămislească şi copii, căci căsătoria nu e dată spre plăcere, ci este doar însoţită şi de plăcere (asta e cu totul altceva). Ispitiţi, oamenii au despărţit plăcerea de poruncă şi se feresc de zămislire, ferire care aduce daună atât bărbatului cât şi femeii. Aceasta ajunge tot la sterilitate. Ferirea de copii este a doua pricină de sterilitate.

Acestea sunt formele de pervertire. Acesta este felul în care se tâlhăreşte capitalul vital. Ce-i de făcut? De a acţiona energic asupra acestui capital, ca să fie trecut sub formă de energie convertită şi să nu se dărăpene până în pervertirea energiei genetice.

Numai atât, numai nunta e binecuvântată de biserică, cât este spre naşterea de copii – restul e desfrânare. Acest adevăr e greu de primit, până nu-i dovedeşti nu-i spui de ce e aşa. Răspunsul vine îndată ce voi dovedi fiziologia omului (insul, familia, neamul) când ar asculta de voinţa lui Dumnezeu. Voinţa lui Dumnezeu aceasta este: **sfinţirea şi să vă feriţi de desfrânare**. Să ştiţi să stăpâniţi vasul în sfinţenie şi cinste, nu în patima poftelor, că numai atâta - nunta e binecuvântată de Dumnezeu, cât este spre naştere de prunci. Restul e desfrânare.

Desigur, avem de lucru cu cel mai vrăjmaş dintre toate păcatele, căci peste măsură este încâlcit omul cu desfrânarea. Mulţi îţi zic: de ce e păcat? Pentru că treci de măsura care, desigur, pare foarte aspră.

Iată ce păţeşte omul care desfrânează: de îndată ce energia naturală este tâlhărită prin una din formele desfrânării, această energie nu-şi mai are şi cursul ei intern. Nu mai are şi funcţia sa endocrină. Organele din care izvorăşte această energie, nu mai au răgaz, nu mai prididesc să treacă energia lor, prin transformare, în sânge, energie care e foarte trebuitoare în circulaţia sângelui. De aceea trebuie o presiune de înfrânare, de a opri trecerea în afară, până n-a trecut în aparatul circulator. Trecerea energiei genetice în sânge este, ca să folosim o analogie, ca şi trecerea energiei căderii de apă în energia electrică. Aşadar, nu e o trecere de substanţă, ci de energie, sângele capătă granule de energie vitală, cu rostul de a ţine în bună stare organismul trupesc. Sufletul este de altă natură, decât energia genetică, chiar dacă aceasta este transformată după cum am arătat.

[Cauza bolilor: desfrânarea Medicamentul: înfrânarea]

Printr-o morală rigoristă, adică după cum e dorinţa lui Dumnezeu, energia genetică trece ca energie vitală în sânge. Această energie se mai numeşte hormonică. Când o ai în sânge, ea îţi asigură sănătatea în întregime, a tuturor organelor. Tot prin această energie hormonică se asigură prin urmare şi buna

funcționare a sistemului nervos cerebro-spinal, simpatic și a sistemului nervos în general.

Energia aceasta care-și are sediul în sectorul de jos al omului, dacă este bine strunită trece în sânge și dă organismului sănătate perfectă. De îndată ce ai tâlhărit-o, sănătatea devine șubredă – toate tânjesc, devin șubrede, stomac, ficat, plămâni, simțurile, oasele chiar. Lucrul acesta l-am văzut cu ochii; oamenii veneau într-un suflet la mănăstire, la vârsta lor de 30 – 40 ani și întrebau: cum se poate să fie așa de prăpădit la vârsta asta? Dar pe de altă parte, eu vedeam semnele desfrânării pe fața lor. Și după caz, chemam și pe soț și pe soție și-i întrebam: vreți să fiți sănătoși? Vrem, cum să nu vrem, că doar am fost pe la toți doctorii și nu ne-au găsit nimic. De fapt aveau toate organele la loc, fără lipsuri mari și evidente pentru doctori. Le lipsea să funcționeze normal. Vreți să fiți sănătoși? Iată ce faceți:

Timp de..., după caz, să trăiți în înfrânare, din toate punctele de vedere, în toate privințele. Pleca omul. Nu făceam socoteala matematic, cât timp e necesar să primească energia hormonică și să se refacă, căci omul nu moare, ci trăiește zilele câte-i sunt rânduite de Dumnezeu. După o jumătate de an se făceau sănătoși. Veneau la mănăstire și acum nu știu cum să mulțumească lui Dumnezeu că s-au făcut sănătoși fără doctori. Doctoria erau ei, dar nu știau.

Și acum despre hormoni și microbi. Toți cei care își tâlhăresc energia genetică pățesc și boli microbiene. Desfrânarea e cauza și aici. Microbii stau la pândă în noi ca niște tâlhari. De fapt, fiecare din noi avem agenții tuturor bolilor, dar ei nu pot acționa decât atunci când au un mediu prielnic. Ca să poată irupe acțiunea lor virulentă, se cere un mediu prielnic. În felul acesta, dacă nu ești înarmat cu „siguranța internă" a energiei hormonale, poți trece prin bolile aproape tuturor organelor și spuneau unii din oameni seria de boli prin care au trecut, una după alta: de stomac, intestine, ficat, plămâni, etc. Aceasta pentru că la ei nu mai exista „siguranța internă" care să pareze acțiunea microbilor. Acum, dacă îl convingi că trebuie să fie înfrânat, îl aduci pe calea sănătății fizice. Asta o fac hormonii, care distrug microbii [creează în organism un mediu neprielnic microbilor].

[Misticismul bolnav]

Iată și legătura cu sufletul. Aparatul nervos cerebro-spinal și în general sistemul nervos e un dicționar între două limbi: cea văzută și cea nevăzută sau neauzită. E dicționarul între suflet și lumea de dinafară, de dincoace. E mediul de transmisie între lumea lui Dumnezeu și lumea aceasta. Aparatul acesta de radio-recepție este intermediul între cele văzute și cele nevăzute.

Dacă ai sănătatea care trebuie, traducerea se face firesc. Dacă n-ai energia endocrină necesară (cea mai importantă este hipofiza, o glandă mică de la baza creierului mare, care are legătură cu glandele din sectorul de jos al omului) n-ai nici sănătate. Dimpotrivă, dacă ai această energie endocrină ai și un aparat (sistem nervos) bun de radio-recepție și transmisie, ca să le faci cunoscute celui din lumea nevăzută.

Dacă ai o morală justă, dacă duci o viață curată, se întâmplă această convertire a energiei vitale și întreg aparatul de radio-recepție (sistemul nervos) îți servește admirabil cauza. De îndată ce ești șubred cu viața, purtările sunt păcătoase și aparatul este șubred și înregistrează toate nebuniile. Ești într-adevăr pradă a unei lumi nebune. Ești în cazul unei fals misticism, de domeniul psihiatriei. Medicina spune că nici nu poate stabili o limită între normal și anormal (nebun) în lumea de dincoace. Duhovnicul o poate spune după viața pe care o duce.

Tot așa pot fi clasați cei care propovăduiesc un misticism bolnav. Și sunt mulți care vorbesc în numele acestui misticism bolnav. Merg până a zice că sunt Hristos. A fost unul și la mănăstire.

[Misiunea Bisericii și răspunderea preoților în regenerarea insului, familiei și neamului]

Viața înfrânată duce la redobândirea sănătății încât să poți deosebi binele de rău. Lucrurile acestea sunt așa: Ori de câte ori, ca duhovnici, acționăm energic, fără să ne temem de ponoase, asupra acestui capital vital - energia genetică -, tot de atâtea ori putem avea formele de regenerare ale insului, familiei și - dacă acțiunea se extinde pe o rază mai mare - a neamului. Regenerarea

este atât în privința sănătății fizice cât și a minții, căci numai cu mintea sănătoasă poți împlini porunca lui Dumnezeu.

În Biserică, omul tâlhărit nu poate primi cuvintele lui Dumnezeu căci este ca o corabie sfărâmată aruncată de valuri pe mal și oricât te-ai strădui de a o străluci cu strălucirea unui Ioan Gură de Aur, tot nu te poate asculta. El e tâlhărit de acele păcate de toată puterea lui sufletească. O spune Sf. Apostol Pavel despre păgâni, care deși au avut filosofi mari, nu au putut să ajungă la o viață mai bună. Aceasta este de altfel și tragedia intelectualității noastre. N-au morală și n-au nici credință. De cutezi să le spui în față: îți râde, dar cine va râde la urmă va râde mai bine.

Dacă veți fi pătrunși de misiunea Bisericii și de răspunderea preoțească, lucrați mai cu curaj, pentru a curăți pe oameni. În felul acesta vom avea și o regenerare a sufletului și a trupului. Căci numai cu o sănătate regenerată vom putea face față împrejurărilor de astăzi. Numai așa vom spori credința ca în vremurile dintâi. Numai așa ne vom putea face preoți adevărați. Numai așa vom putea împiedica întinderea necredinței. Numai așa vom putea să scăpăm să nu pățim ceea ce au pățit frații din strana strâmbă. Adică **numai lucrând asupra acestui capital vital, vom putea împiedica obrăznicia necredinței.**

Așa că, în plină cunoștință a misiunii noastre, putem păși la lucru, căci noi nu suntem singuri: Mântuitorul este cu noi, personal am această cunoștință, de care nu sunt vrednic. Mi-am văzut stăpânul și mi-a arătat păcatele. Așa se deosebește adevărul de părere, căci mi-a arătat păcatele mele nu ale altora.

E vorba de mobilizare morală făcută cu tot natul n.red.: toată lumea). Și nu izbutesc numai dacă se curăță de păcate, cât e cu putință și cu trebuință; atunci va spori Dumnezeu credința. Tu, ca duhovnic, nu ești decât unealta și omul de curaj. Numai atunci vom putea să-i scoatem din valurile de oameni și să-i întărim pe cei care sunt ai lui Dumnezeu. Vor veni vremuri în care cei păcătoși, numeric vor fi mai tari, dar calitativ, cei credincioși, căci calitatea totdeauna este superioară cantității.

Prin răbdarea noastră, a preoților, vom putea să ne mântuim sufletul. Noi suntem lucrătorii luați în ceasul al 11 – lea. Pacea s-a luat de pe pământ. Spiritul vremii noastre este acesta al ceasului al 11 – lea. Lupta e pusă, noi trebuie să păzim lucrul ca să nu

piară cei ai lui Dumnezeu. Oamenii trebuie să urmeze o poruncă pentru ca în vremea de vârtej, care va cuprinde toată suprafața pământului, ei să nu-și piardă capul.

Dacă nu-i sănătate e scăzută și credința. Credința trebuie să fie așa de tare încât cu prețul vieții s-o mărturisești. Să avem așadar grijă să nu se piardă credința. Să avem grijă să nu fie neputincioși. Ziua încercării nu este zi de temere, ci pe cei ai lui Dumnezeu îi bucură. Ori de câte ori le spun oamenilor la mănăstire cum cheamă Dumnezeu pe cel slab cu credința, tot de atâtea ori ei plâng. Or eu totdeauna simt semnele bucuriei pe față. Într-adevăr, zilele grele, pentru cel slab cu credința, sunt pricină de plâns, or pentru cel pregătit nu, ci mai mult, e prilej de bucurie. Noi avem posibilitatea, dacă vom regenera poporul nostru printr-o viață morală aspră, să-l trecem prin proba grea a muceniciei. Cei căldicei desigur vor fi de pagubă. Să nu fim și noi vinovați de aceasta. Cei răi se vor lepăda de Dumnezeu și se vor lega de stăpânitorii veacului. Pentru aceștia nu va fi deschisă împărăția. Pe ei îi va cuprinde atunci groaza. Ei sunt contra celor care cred. Când vin vremuri tari se împlinește cuvântul lui Dumnezeu: *„Când veți vedea că vin vremuri de războaie și zvonuri de război să nu vă înspăimântați, căci trebuie să fie toate, dar încă nu va fi sfârșitul. Căci se vor scula neam peste neam și împărăție peste împărăția ... dar cel ce va răbda până la sfârșit se va mântui"*.

Cei ai credinței suntem, cei ai curajului. Nu ne temem căci trecând proba muceniciei, știm ce ne așteaptă.

În ce privește cuvintele *„Acesta e glasul de dimineață a vremii ce va să vină"* trebuie înțeles, că aceasta este **o misiune mistică către puterile naturale**, dintre care n-am vorbit, decât despre una (energia genetică) și am adus câteva din dovezile Sf. Scripturi, căci e plină, apoi dovezile științei.

[Puterile naturale]

Ar mai trebui să vorbesc și despre alte puteri naturale: **ereditate, mediu și destin** (destinul, după concepția creștină, vine mai mult de la divinitate). Acesta e nervul conferinței. Acesta e înțelesul titlului conferinței: misticismul și puterile naturale. Care din acestea vor putea duce la mântuirea omului?

Şi ereditatea este o forţă cu care să luptăm. Se poate interveni şi în **ereditate**, în mediu extern ca şi în cel intern (după cum am văzut), cât şi în cel spiritual cu deosebire; vom vedea că se poate interveni şi în puternica forţă a **destinului**, care oarecum e din lumea aceasta. Când auzim cuvântul destin parcă ai auzi că e vorba de o forţă care îţi anihilează orice iniţiativă sau care ţi-ar uşura răspunderile. Lucrul nu stă tocmai aşa. Când purtările tale sunt rele, pedeapsa lui Dumnezeu vine până la al patrulea neam. Aşa scrie în Sf. Scriptură (Levitic 20).

Ori de câte ori, ca duhovnici, auzim că un copil e neputincios, tot de atâtea ori, ne lovim de *ereditate*, de influenţa *mediului* [n.ed.: este vorba mai ales de mediul social (educaţie), dar şi de cel natural: alimentaţie / post, climă etc.] şi dacă mergem şi mai la rădăcina lucrurilor, de *destin*: copilul ispăşeşte vina părintelui. De multe ori trebuie s-o ispăşească şi pe a strămoşilor.

Se poate însă interveni şi în ereditate şi influenţa mediului şi chiar şi în zona divină a destinului nostru, care covârşeşte pe pământeni.

[Forţa destinului şi moştenirea spirituală]

Destinul e de speriat numai întrucât asupra celor ce păcătuiesc e ca o forţă strivitoare. Dar dacă îl considerăm în partea lui divină, atunci forţa aceasta a destinului are altă faţă. În cazul când avem pervertirea energiei genetice, o ereditate proastă, un mediu decăzut, cu siguranţă că dăm în boli trupeşti şi sufleteşti. Când mediul social e vraişte, cum e azi, destinul e strivitor. Pedepsele vin una după alta.

Dacă însă ***biserica, preoţii, statul*** chiar ar lucra spre o regenerare a neamului, atunci destinul n-ar avea fizionomia aceasta strivitoare, ci cu totul o altă înfăţişare. Ar fi o funcţiune majoră, de ridicare a tuturor puterilor. Destinul n-ar mai trimite conducători care să te spânzure, ci care să te ajute.

De noi atârnă cei de mâine, de felul cum vom şti să le dăm locul, aşa vor veni. Oamenii se plâng că nu ne-au mai auzit. Dar eu i-am întrebat: N-aţi auzit de biserică? N-aţi auzit poruncile lui Dumnezeu? Ascultatu-L-aţi? Ba. E de vină părintele? Ba. Vă

tânguiţi de lipsa păstorilor? E durere, lipsesc.

Dar cu ocazia aceasta vă leg – cu bună tocmeală: sfătuiţi pe oameni ca ***să păzească nepătată sarcina***, căci orice legătură trupească peste copilul din pântece, e rea, căci se întipăresc în copil toate poftele părinţilor şi la împlinirea vârstei răsar toate ca ciupercile după ploaie, faptele tatălui. Când creşte copilul, cresc şi faptele moştenite. De îndată ce oferi sufletului venit de la Dumnezeu o temniţă întunecoasă, peste care ai semănat toate roadele, va covârşi omul cel dinafară pe cel dinăuntru. Şi chiar dacă Dumnezeu l-a trimis cu destinaţia de a fi preot, el fiind încărcat cu păcate, temniţa de pe el îl va strivi şi el va fi neputincios, ca să nu zic necredincios. El nu va avea puterea să propovăduiască cu toată puterea cuvântului lui Dumnezeu. Mai mult va fi spre sminteală. Va predica apă şi el va bea vin.

De aceea trebuie să intervenim, căci lumea nu se gată cu noi. Trebuie să lucrăm sistematic asupra problemei morale ca să poată trimite Dumnezeu propovăduitori vrednici poporului, altfel se răresc tot mai mult. Ca să fie cum îi vrea Dumnezeu, atârnă şi de părinţi, căci aceştia îi încarcă cu poveri prea mari, pe care copiii trebuie să le împărtăşească, iar când sunt maturi şi ar trebui să propovăduiască pe Hristos ei sunt ispăşitori ai păcatelor înaintaşilor.

Iată temeiul pentru care suntem răspunzători de *misiunea de regenerare morală*. Căci dacă Dumnezeu nu ne trimite conducători luminaţi, nu Dumnezeu este de vină. În felul acesta destinul nu este ceva apăsător, strivitor, Dumnezeu trimite sufletul cu anumită misiune, dar tu pământeanule eşti de vină că ea nu se desfăşoară, că preotul nu poate propovădui cu toată puterea şi nu este un propovăduitor al poporului.

Ci scrie: *„Dacă nu se vor griji de păcatele lor, pentru aceasta îi voi da în mâinile copiilor lor"*. Deci de noi depinde, de noi atârnă ce generaţie vine. Ştim cu toţi că după război (după 1914 – 1918) am căzut în toate păcatele, am călcat postul, am desfrânat. Am văzut şi rezultatele. Asta a fost generaţia de după război. În vreme de război nu trebuie concepuţi copii, căci aceştia moştenesc toată starea nervoasă a tatălui, care vine cu nervii zdrobiţi de branduri, atacuri, etc. A fost cu puşca în vremea aceea, să nu se mire nimeni că la vremea lui, copilul va lua pistolul şi va ucide. Generaţia de

acum, să priceapă aceste lucruri: ori se leapădă de păcate, ori va vedea ce zile vor veni.

Iată schițată şi această forță – destinul, care e şi naturală şi supranaturală, căci jumătate e de pe pământ, iar numai cealaltă jumătate e de la Dumnezeu. Deci şi de noi atârnă ce zile vor veni. Destinul nu e numai în mâna lui Dumnezeu, ci şi a celor ce ştiu ce e şi cum lucrează.

Dar aceste trei forțe: ***ereditatea, mediul şi destinul***, le voi dezbate atunci când vom pune problema ***natalității***. Atunci vom vorbi mai mult pe limba medicilor, căci se pare că acolo au şi ei răspunderea, că au şi ei o misiune în regenerarea neamului. Dar la ei e multă necredință. Va trebui să mai lase pe Hipocrat şi să vină să se adape de la doctorul trupurilor şi al sufletelor şi să se dea la o viață morală.

Concluzii:

Intervenirea energică în ținerea riguroasă a moralei, a vieții morale a insului, a familiei şi prin aceasta a neamului. Asta pentru că vremea o cere. Dacă boala e grea atunci şi medicamentul e mai puternic. Sunt şi leacuri de limită. Când beteşugul s-a întins recurg la asemenea leacuri de limită, care ori te fac sănătos, ori te pierd. Răul îşi face de cap. Ori îl lăsăm de coarne, noi toți, care suntem hotărâți să ducem o viață după Dumnezeu, ori vom fi pierduți.

Să o facem ca să nu fim păgubaşi în ceasul încercării.

Dumnezeu să ne ajute.

Cum a murit Constantin Brâncoveanu cu copii săi

"Rugăciunile şi jertfa Sfinților Brâncoveni m-a adus pe mine pentru țara acesta a noastră" – *Părintele Arsenie Boca*

Plenipotențiarul venețian la Țarigrad, Adrea Memno a fost de față în dimineața lui 15 august 1714, la execuția lui Constantin Brâncoveanu Vodă şi ai membrilor familiei sale, uciși din porunca sultanului Ahmed.

În scrisoarea sa către Fogele Veneției, plenipotențiarul său raportează astfel:

"Duminică 15 august de dimineața s-a tăiat capul bătrânului principe al Valahiei, tuturor fiilor lui şi al unui boier care-i era vistier. Iată cum s-a făcut: Încă de dimineață sultanul Ahmed se puse într-un caic împărătesc şi veni la seraiul zis foişorul lui Ialilaiacos, pe canalul Mării Negre, în fața căreia era o piața unde a adus pe Brâncoveanu Voievod, pe cei patru băieți ai lui şi pe vistierul Văcărescu. I-au pus în genunchi unul lângă altul, la oarecare depărtare. Un gâde le-a scos căciulile din cap si sultanul i-a mustrat făcându-i haini. Apoi le deteră voie a face o scurtă rugăciune.

Înainte de a se ridica securea deasupra capului, au fost întrebați de voiesc să se facă turci şi atunci vor fi iertați? Glasul cel înăbuşit de credință al Brâncoveanului răsună şi zice înspăimântat de această insultă: *"Fiii mei! Iată toate avuțiile şi tot ce am avut am pierdut; să nu ne pierdem însă sufletele; Stați tari şi bărbăteşti, dragii mei şi nu băgați în seamă moartea! Priviți la Hristos, Mântuitorul nostru, câte a răbdat pentru noi si cu ce moarte de ocară a murit ! Credeți tare întru aceasta şi nu vă mişcați, nici vă clătinați în credința cea pravoslavnică, pentru viața şi lumea aceasta*".

La aceste cuvinte Ahmed se făcu ca un leu turbat şi porunci să li se taie capetele. Gâdele înfiorător ridică securea şi capul marelui vistiernic Enache Văcărescu se rostogoli pe pământ. Apoi începu cu uciderea copiilor, începând cu cel mai mare. Când

gâdele ridică securea la capul celui mai tânăr dintre copii, Beizadea Mateiaş, numai de 16 ani, acesta se îngrozi de spaimă. Sărmanul copilaş văzând atâta sânge de la fraţii lui şi de la Văcărescu, se rugă de sultan să-l ierte, făgăduindu-i că se va face turc. Însă părintele său, Domnul Brâncoveanu, a cărui cap a căzut la urmă, înfruntă pe fiul său şi-i zise: *"Mai bine să mori în legea creştinească decât să te faci păgân, lepădându-te de Iisus Hristos, pentru a trăi câţiva ani mai mult pe pământ"*.

Copilaşul ascultă, ridică capul şi cu glas îngeresc zice gâdelui: *"Vreau să mor creştin ! Loveşte!"*. În urmă ucise şi pe Brâncoveanul.

O, Doamne, Doamne, pana-mi tremură când vă scriu execuţia, ce am văzut şi mă întreb: putut-a fi de faţă cineva şi să nu fi plâns, văzând capul nevinovatului Mateiaş, tânăr, tinerel, rostogolindu-se pe jos, lângă capul părintelui său, care se apropiase de al copilului, părând al îmbrăţişa?

Gâdele stropit cu sânge creştinesc face un salut sultanului Ahmed şi se retrage. Sultanul, însoţit de plenipotenţiarii Germaniei, Rusiei, Angliei se ridică să plece. Văzându-ne cu ochii înlăcrimaţi, spuse sultanul că regretă acum ceea ce a făcut„.



Tămăduirea şi iertarea

„Fiule, iertă-ţi-se păcatele!"

Iată cum sunt oamenii, nu caută pe Dumnezeu, sau nu-L caută decât la necaz. Iar alţii la necaz Îl suduie şi de mai mari necazuri dau, mai rău se scufundă, până ce necazurile le încovoaie ceafa şi atunci Îl caută şi ei pe Dumnezeu. Situaţia stă aşa: ***oamenii se roagă lui Dumnezeu să-i scape de necazuri, iar Dumnezeu se roagă de oameni să părăsească păcatul***. *Acum care de cine să asculte mai întâi? Dumnezeu de oameni, sau oamenii de Dumnezeu?*

Se plâng oamenii că tare e grea viaţa pe pământ, că tare-s multe boli, multe pagube, multe sudalme, beţii, bătăi şi toate păcatele. "Fiii mei, aţi spus că tare e grea viaţa şi încărcată de păcate. Atunci nu le mai faceţi!"

Iată că bolile vin pe capul oamenilor şi uneori chiar şi în cap, de pe urma păcatelor, ca plată, ca ispăşire şi ca părtaş al păcatelor. Dar durerea cea mai mare, ***pedeapsa cea mai grea ca plată a păcatelor este că izbeşte şi în urmaş***, până la al treilea şi al patrulea neam. Iată ce scrie la Deuteronom 5, 9-10: *"...pedeapsa părinţilor vine în copii până la al treilea şi al patrulea neam pentru cei ce mă urăsc... şi Mă milostivesc până la al miilea neam către cei ce mă iubesc şi păzesc poruncile Mele"*.

Cele mai grele boli sunt bolile de nervi. Mor nervii şi te trezeşti nebun sau slăbănog. Nu e boală de moarte şi nu are leac odată întâmplată. Şi cine distruge nervii? Iată ce ne spun şi doctorii: beţia, desfrânarea cu boala ei, mânia şi supărările peste măsură. Acestea omoară milioane de firişoare (celule) nervoase care nu se mai refac în veac. Toate ţesăturile se refac, afară de celulele nervoase. Un tată pătimaş de acestea n-are urmaşi sănătoşi, ba şi în nepoţi şi strănepoţi se moşteneşte ceva găunos, care la o întâmplare oarecare, răbufneşte afară. E destul să se îmbete un tată o dată, ca să aibă din beţia aceea un urmaş cu boala copiilor (epilepsie). E destul să-şi sperie o dată soţia în vremea sarcinii, ca dintr-o dată să se aleagă cu un copil nenorocit pe toată viaţa.

Aşa se răzbună păcatele părinţilor în bieţii copii, care nu au nici o vină.

Iisus a preţuit dragostea şi credinţa celor ce-l coborau prin podul casei pe slăbănog înaintea Sa. I-a fost milă de neputinţa lui, dar întâi i-a iertat păcatele apoi i-a vindecat nervii.

Pentru Iisus, care e Dumnezeu, nu e o minune că l-a tămăduit, căci e Stăpânul vieţii şi poate învia şi din morţi. În tot cazul tămăduirea slăbănogului e o dovada a dumnezeirii Sale. Preoţilor însă, Iisus nu le-a dat darul tămăduirii minunate, cum îl avea El, şi cum il dă la puţini dintre sfinţi, din vreme în vreme; le-a dat însă un dar mai mare: al iertării păcatelor! Nu le-a dat îngerilor, dar le-a dat oamenilor. ***Darul iertării păcatelor e mai mare decât darul minunilor, întrucât priveşte sufletul, pe când minunile privesc de obicei trupul.***

O iertare a sufletului, o curăţire a lui, uneori e adevărata înviere din morţi şi e mai de preţ decât tămăduirea unui picior. Fără darul minunilor între oameni, ne putem mântui. Ce n-a dezlegat preotul pe pământ aşa rămâne nedezlegat şi în cer. Dar preotul nu te poate dezlega dacă tu nu vii să-ţi mărturiseşti păcatele.

De asemenea, preotul nu te poate dezlega, oarecum cu zile, dacă nu-ţi dai tu însuţi toată silinţa de a te dezlega de toate năravurile rele. Iertarea păcatelor înseamnă şi încetarea de a le mai face. Iertarea păcatelor nu înseamnă a te spovedi mereu şi să le iei de la capăt şi iar să te spovedeşti. Creştinismul mai e şi chestiune de refacere a voinţei. Ne trebuie buna voinţă ca să o facem, tărie de caracter... Oamenii umblă după făcătorii de minuni, fie ei şi vrăjitori. Dar minunea cea mai mare e învierea vieţii tale pe temelia ei, Iisus Hristos; e încreştinarea vieţii tale. Asta-i minunea cea mai mare, "înnoirea vieţii tale", care ne stă la îndemână şi s-a dat nouă poruncă: "Înviaţi-i pe cei morţi". După învierea ta tânjeşte Iisus. Ce înseamnă aceasta, n-ar putea să ţi-o spună mai bine nimeni decât ei înşişi, cei ce au înviat din moarte sigură, ca dintr-un vis...

- Oare de unde începe slăbănogirea (paralizia)?

- De la socoteala trufaşă a minţii. I se pare ei mai bine să nu se conducă după Dumnezeu, ci după capul ei, după păcat. Şi aşa dă cu omul drept în plata păcatului, ca şi cum ai da cu cuţitul în gard. Tot minte slabă dovedesc şi aceia care nu vor să vină la ştergerea păcatelor şi n-au de ce aştepta tămăduirea bolilor.

Daca oamenii şi-ar potrivi purtările după poruncile lui Dumnezeu, nu după momeala păcatelor, ar preveni, ar ocoli toate păcatele, dar aşa dau drept în ele, de-şi sparg capul şi apoi umblă plângând. Lasă-te condus de un sfat dumnezeiesc, că de nu, capul care n-ascultă se sparge şi n-are cine ţi-l lega.

Oare de ce merg oamenii aşa de în silă la spovedit? Fiindcă ştiu că li se cere lepădarea de păcate, ori le plac mai mult păcatele decât înfrânarea de la ele. E o poveste ştiută pretutindeni, totuşi v-o spun şi de aici:

Ştiţi că sunt şerpi care sug laptele şi sunt vaci care, odată supte de şarpe, aleargă nebune după şarpe să le sugă iarăşi. Şi aşa se întâmplă că vaca se apropie de înţărcat, dar de nărav nu se înţărcă şi se duce mereu la şarpe. Şarpele îi suge sângele, iar dacă nu-i prea vine, în sfârşit, o muşcă. Iată prostia de vacă osândită la moarte.

Dar şi prostia de om tot la moarte-i osândită. Toata tinereţea ta o dai dracului şi vezi pe urmă că ai ales răul. Dar întrebarea este dacă-ţi mai rămân zile să le dai lui Dumnezeu şi dacă îţi mai primeşte o grămada de cioburi în loc de un vas frumos şi întreg, cum putea fi? Aspre vorbe, dar ăsta-i un răspuns la întrebarea de ce nu vin oamenii la spovedit în primăvara şi în vara vieţii lor? Îşi dau, din nefericire, vlaga lor să o sugă şarpele-diavol!

În toată lumea nu găseşti un lucru mai uşor de făcut decât păcatele, şi iarăşi, nimic nu pricepe omul mai greu ca: "Ce este acela păcatul?", căci petrece tocmai în el. De aceea, păcătuim cu uşurinţă dar ne pocăim anevoie!

Altă pricină care te împiedică de la spovedit e că judeci preoţii, eşti nemulţumit de preoţi, iar de care ai fi mulţumit ţi-e frică. La unul nu te lasă păcatele lui, la altul nu te lasă să mergi păcatele tale.

Orice duhovnic, indiferent de bogăţia, sărăcia, cultura mai puţină sau chiar şi sărăcia morală, este totuşi reprezentantul lui Dumnezeu, trimisul lui Dumnezeu şi credincioşii nu au nici un motiv de al ocoli. Darul acesta (al preoţiei) e în funcţie de Dumnezeu, nu în atârnarea de omul care-l reprezintă. Prin glasul slugii Sale Dumnezeu te iartă. Lui Dumnezeu te mărturiseşti în

fața altarului. Nu de la tine se cer calitățile preotului, de la tine se cere căința în inimă și voința de a te îndrepta.

Sunteți nemulțumiți de preoți, dar oare ce ați făcut pentru preot, ca să fiți mai mulțumiți? Cerut-ați de la Dumnezeu un copil măcar pe care să l-l închinați slujirii lui Dumnezeu? Credeți că vina o poarta numai ei, preoții? Și ei sunt fii voștri. Cum i-ați născut așa ii aveți. Ce le băgați de vină? Vă trebuie preoți mai buni? Nașteți! Tot poporul e răspunzător că nu are slujitori mai străvezii spre Dumnezeu. ***Poporul își are în toate privințele povățuitorii pe care ii merită!***

Nu mai sta cu gânduri ucigașe împotriva copiilor, că nu știi în calea cărui dar de la Dumnezeu te-ai împotrivit, și ai să dai seamă; ci nașteți copii cu gândul să fie slujitorii lui Dumnezeu între oameni.

Iată ce spune Scriptura în privința aceasta. Se întreabă proorocul: "Oare nu i-a făcut El să fie o singură făptură, trup și suflet?" (Maleahi 17,15). Si aceasta făptură (unitatea căsătoriei) la ce năzuiește ea? Odrasle pentru Dumnezeu!

Tămăduirea slăbănogiei neamului de aici începe!

Asta i-ar fi iertarea! *(„Fiii învierii" p. 41-44 mss)*



Părintele Arsenie cu Soborul Mânăstirii Sâmbăta

E ultimul cuvânt pe care vi-l spun

Nu te simți mai aproape de Dumnezeu și de oameni decât după **cruce**. Dar nouă nu ne-a fost rânduită pentru că nu suntem vrednici.

Am vrut să vă țin ieri acest cuvânt dar am vrut să aleg oamenii care vin pentru mântuirea sufletului pentru ca să nu-l spun în vânt. Eu nu vă dau canoane ca ceilalți preoți, metanii, rugăciuni, post, ci îndemn *să vă schimbați viața și să-i mulțumiți lui Dumnezeu* de **crucea** pe care v-a dat-o, căci Sf. Biserică și Sf. Împărtășanie le știți, dar faptul acesta l-am găsit de cuviința să vi-l spun mai mult.

Vreau să schimb lacrimile voastre în bucurie, mulțumind lui Dumnezeu de toate darurile și schimbându-vă purtările vă veți bucura. O veți face?

Unii cred că rugăciunea înseamnă a sta în genunchi sau a rosti din gura sau în gând: „Doamne, Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu miluiește-mă pe mine păcătosul". Dar rugăciunea cea adevărată este a te simți mulțumit de toate și a-ți deschide sufletul să te poți simți aproape de Dumnezeu. Iar cei ce fac rugăciune, aceia Dumnezeu să le ajute; dar cei care au dureri și suferințe sunt cei distinși, pe care i-a ales Dumnezeu pentru Împărăția lui veșnică.

Dometie, un tânăr călugăr de la Sf. Munte Athos era foarte vesel, tot timpul cânta. Într-o zi l-am găsit în chilie plângând. L-am întrebat de ce plânge? Mi-a răspuns că l-a părăsit Dumnezeu pentru că nu mai are supărări. Care din voi ați plânge pentru faptul că v-a părăsit Dumnezeu, în cazul că v-a luat **crucea**? Căci nu v-a bătut nimeni piroane și cunună de spini. Sf. Apostol Pavel zice așa: *„Roagă-te neîncetat, bucură-te neîncetat și mulțumește neîncetat lui Dumnezeu pentru toate bucuriile și durerile pe care ți le-a dăruit"*. Viața aceasta nu este numai pentru a strânge averi, a munci, a te îmbrăca, căci *nu aceștia sunt oameni fericiți, ci cei ce nu au o **cruce** de purtat*.

Mă doare mult faptul că unii sunt acei care se supără pentru boli, pentru că n-au memorie, că nu sunt înțeleși în familie... dar puțini sunt acei care vin pentru mântuirea sufletului.



Părintele Arsenie cu Soborul Mănăstirii Sâmbăta

Anexe

Mărturii despre darurile şi sfinţenia Părintelui Arsenie

"Eu văd prin voi până la al treilea neam"

Pr. Petru Vanvulescu:

"Tata m-a lăsat curat în pântece"

...Mulţi se supără că de ce s-a scris cum s-a scris în „Formula As" sau în alte publicaţii. Dar nu putem lămuri adevărul până nu apar mai multe scrieri, inclusiv scrieri autorizate ale Bisericii. Tot e mai bine să se scrie şi să se cerceteze, decât să nu se scrie.

...Era în război. O femeie din Sibiu, Cătălina, a aflat că soţul ei a murit. A luat în braţe copilul şi fugea cu el prin Sibiu. În pântece avea alt copil. La un moment dat a văzut că era plină de sânge. O schijă îi omorâse şi copilul din braţe. Deznădăjduită şi descumpănită s-a dus şi a avortat copilul din pântece. Auzind apoi de Părintele Arsenie s-a dus şi ea la Mânăstirea Sâmbăta. După Sf. Liturghie Părintele a ieşit şi a strigat: *„Cătălină, Cătălină, ce-ai făcut! Ştiu că ţi-a murit soţul şi copilul. Ai fost încercată. Dar dacă-l lăsai pe cel din pântece... Ai omorât un copil cu care Dumnezeu avea un plan mare!"*.

Vedeţi că azi Irod e în fiecare familie. Noi îl judecăm pe Irod (şi în colinzi) că a omorât copiii, dar îl acceptăm aproape în fiecare familie. Ne omorâm singuri copiii prin avorturi. Şi omorâm aleşi ai lui Dumnezeu. De aceea neamul nostru nu progresează. Când, după revoluţie, am auzit că ăştia liberalizează avorturile,

am zis: „Îi gata cu noi". Zicea Părintele că *„din cauza avorturilor ne vor stăpâni ţiganii"*. Ţiganii au acum stăpânire, au aur destul în bănci, sunt şi studenţi, parlamentari, mari patroni. Cumpărăm de la ei. Şi printre ei sunt creştini. Da' creştini adevăraţi! Iar noi am ajuns „mai rău decât necredincioşii". Deci Dumnezeu emancipează şi binecuvântează neamul lor pentru faptul că nu şi-au omorât copiii.

Cătălina i-a arătat unui preot, în catedrala din Sibiu, un om cu o mână ce o ţinea nemişcată şi i-a spus: ;<< Omul acesta l-a bătut pe Părintele Arsenie în închisoare, la Braşov. Dar l-a bătut cumplit. Mi-a spus-o chiar el. Când l-a lovit foarte tare, de l-a umplut de sânge, Părintele a spus: *„De acum, mâna aceasta a ta nu va mai bate pe nimeni„*. Şi imediat a zbierat acela căci mâna i s-a făcut moale. Şi s-a întors către Dumnezeu, el şi familia lui >>. Îl vedeam noi plângând în catedrală dar nimeni nu ştia taina lui.

Părintele Arsenie nu are asemănare cu nici un duhovnic din România şi Europa, în ziua de azi. Dar a suferit mult şi din partea slujitorilor Bisericii. Mi-a spus mie că mai mult l-a durut aceasta decât chinul securiştilor. Aşa spunea şi Sf. Apostol Pavel despre fraţii mincinoşi [n. ed.: în dosarul de securitate al Părintelui, un preot îl numea fachirist, altul paranoic, dând astfel apă la moară securităţii care dorea să-l compromită. Colonelul Ghe. Crăciun scrie în dosarul Părintelui: *„Mutarea lui Arsenie Boca în altă parte nu rezolvă problema, atâta vreme cât nu e compromis"*]. Chiar şi acum, după moartea sa, nu e lăsat în pace. O femeie din Caransebeş, spunându-i preotului că a fost la mormântul Părintelui Arsenie, la Mânăstirea Prislop, acesta i-a răspuns: „A, ai fost la mormântul vrăjitorului!". Părintele Porfirie din Grecia a slujit la spitalul din Atena peste 30 de ani, cinstit de toţi ca un înaintevăzător şi făcător de minuni, dar pe Părintele Arsenie nu l-au putut suferi românii noştri, nici ai Bisericii, nici ai Statului. Dar Părintele respecta conducerea Bisericii şi a Statului căci spunea (ca şi Sf. Ap. Pavel): *„Conducerea e de la Dumnezeu şi e aşa cum o merităm"*.

Părintele nu a murit de stomac sau de rinichi, cum se vorbeşte. El s-a şi rugat să moară mucenic şi Dumnezeu i-a împlinit dorinţa. Deşi, el a fost mucenic în fiecare zi, a avut cruce grea, pe măsura harului. A murit pe 28 noiembrie, ca şi Cuviosul Mucenic Ştefan cel Nou, a cărui mucenicie tocmai o pictase [profetic] pe absida altarului din biserica Drăgănescu! Pe pictură este scrisă

vina pentru care a fost omorât Sfântul Ştefan cel Nou: „Ştefan mi-a făcut temniţa mănăstire". Există o asemănare mare între viaţa acestui sfânt şi viaţa Părintelui Arsenie. Ca şi acesta, încă din pântece a fost ales. Mama sfinţiei sale spunea că simţea că avea ceva luminos în pântece şi avea o mare bucurie. Iar Părintele spunea că tatăl său, plecând în America l-a *„lăsat curat în pântece"*.

...Dacă vezi pe cineva fumând, atunci eşti sigur: ori e catolic, ori e ortodox! Zice: „Sunt nervos". Dar n-avem rugăciunea ca să ne calmeze?! Dar nu, vrem să ne calmeze diavolul!

Dacă vezi unul „fericit", sigur e sectant! Ei se cred mântuiţi, se simt deja în rai! Diavolul bagă oamenii în toate patimile, dar dacă treci la ei diavolul nu te mai ispiteşte (aşa spune Părintele Cleopa şi în Pateric). Ortodocşii răi, curvari, beţivi sau scandalagii în familie, dacă trec la ei, gata, *diavolul le dă linişte*, dar asta numai pentru că îi are cu păcatul împotriva Duhului Sfânt, care nu se iartă nici aici, nici dincolo. Şi dacă tot nu se iartă, diavolul nu mai are de ce să te mai ispitească, căci eşti al lui. Nici hula adusă Maicii Domnului, Sfintei Cruci, Sfinţilor şi Sfintelor Icoane nu se iartă dacă omul nu se întoarce de la acestea. (*Cuvânt la mormântul Părintelui Arsenie – 28 noi. 2002*)

Bălan Silvica – Făgăraş:

„Sunt aşa cum m-a făcut mama"

Când eram copil locuiam în Lisa, nu departe de Mânăstirea Brâncoveanu. Eram 10 fraţi (5 băieţi şi 5 fete). Numele de fată îl aveam Andreiaş. Aveam 13 ani când sora mea cea mare, Elena, de 23 de ani, era bolnavă de ochi (o dureau ochii, îi curgeau lacrimile şi îi scădea vederea). Se gândea să meargă la Bucureşti pentru operaţie. Dar într-o duminică, fiind la mănăstire, a ieşit Părintele Arsenie din biserică şi a strigat (era multă lume): *„Leana din Lisa, vino-ncoace"*. Când s-a apropiat i-a spus: *„Tu eşti bolnavă cu ochii. Să nu te duci la medic la Bucureşti să faci operaţie"*. I-a adus apă sfinţită: *„Cu ea să te speli pe ochi"*. Aşa a făcut şi boala

i-a trecut imediat. De atunci a mers tot timpul la mănăstire şi ne-a luat şi pe noi, surorile. Aşa am ajuns să merg şi eu în fiecare duminică.

Duminica, Sfânta Liturghie se săvârşea la altarul din pădure, de părinţii Arsenie, Serafim (Popescu) şi Mihail. Odată, când a început Sf. Liturghie, pe un epileptic l-a trântit diavolul şi a început să strige din el: „Mă fac câine" şi lătra ca un câine. „Mă fac orice târâtoare" şi făcea ca orice animal, numai porumbel, miel şi măgar spunea că nu se poate face. Alteori se auzeau din el foarte multe voci deodată (ca pe stadion) căci spunea că au venit toate legiunile. Eu stăteam lângă el şi auzeam tot ce spune. Odată, Părintele Arsenie a zis să fie ţinuţi departe toţi copiii, a coborât din altar cu Sfânta Cruce în mână şi la bătut cu crucea de lemn peste gură. Acela a amuţit. După Sf. Liturghie a venit din nou la el, l-a mângâiat şi i-a spus: *„Frate Dumitru, te doare?"*. „Nu Părinte, nu mă doare".

Într-o duminică, când mergeam spre mănăstire împreună cu surorile Elena şi Olimpia şi cu o fată din sat, Varvara, a apărut deasupra noastră o pasăre mare, a făcut trei ocoluri asupra noastră, văitându-se! Când am ajuns la mănăstire, monahul Sebastian ne-a spus că au un necaz mare: „L-au luat pe Părintele". A fost dus (închis) în Cetatea Făgăraşului. Aici a fost vizitat numai de preoteasa Ciocănelea, căreia Părintele i-a spus că o va ajuta şi el când ea va trece dincolo [n. ed.: preoteasa Ciocănelea a fost înmormântată pe 22 noiembrie 2002!].

Eu, văzând că diavolul face ce vrea şi în mănăstire, mi-a slăbit credinţa şi am plecat în lume, trăind ca orice necredincioasă. După aproximativ 20 de ani, sora Olimpia (atunci locuia în Victoria) a aflat că Părintele este la Biserica Drăgănescu, lângă Bucureşti. A plecat acolo. Când a intrat şi l-a văzut a început a plânge. Părintele s-a apropiat şi i-a spus: *„Degeaba plângi, că Dumnezeu încă n-a hotărât ce face cu criminalele"* (ştia, fără să-i spună nimeni, că ea făcuse avorturi). Odată l-a dus şi pe soţul ei la Părinte, căruia i-a spus: *„Cu tine n-am ce discuta căci eşti necredincios. Iar pe ea ai s-o pierzi"*. Olimpia a murit după 2 ani de cancer. Până să moară, ea tot timpul a făcut milostenie, a botezat şi cununat, pentru a-şi ispăşi din păcate. A murit cu fotografia Părintelui pe piept.

Am plecat şi eu la Biserica Drăgănescu. Când am intrat în biserică (care era plină de lume) l-am văzut pe Părintele în faţa altarului, cu o lumină (aureolă) în jurul capului. Atunci m-am retras într-o strană plângând, căci nu eram vrednică să vorbesc cu el, cu toate păcatele mele. Nu ascultasem nimic din ce ne-a spus la mănăstire. Dar până la urmă m-am resemnat şi eram mulţumită şi numai pentru faptul că puteam să-l văd. Când Părintele a trecut prin dreptul la fiecare, ajungând la mine, mi-a pus mâna pe cap spunându-mi: *„Tu eşti mulţumită numai că mă vezi"*.

Cu toate acestea, am păcătuit în continuare. Soţul, întorcându-se din străinătate, a adus medicamente cu care se putea întrerupe sarcina (mai aveam 5 copii). Am luat pastilele, am pierdut sarcina, dar m-am îmbolnăvit foarte rău. Am plecat la Părintele cu remuşcări şi plângând continuu. Acolo am aşteptat de la ora 8 la 15. Nu ajungeam la Părintele şi de frică şi din cauză că erau mulţi care intrau în faţă. Am zis în gândul meu: "Şi aici merge ca la comunişti căci şi Părintele ia pe cine vrea". Atunci Părintele m-a chemat la dânsul şi mi-a zis: *„Da mă, aşa merge, ca la comunişti. Şi ce ai mă? Eşti bolnavă?"*. „Sunt bolnavă şi sufleteşte şi trupeşte". *„De ce eşti bolnavă sufleteşte? Pentru că a murit Limpi*? (eu îl judecam în gând pe Părintele de ce a lăsat-o pe Olimpia să moară). *Cu capitolul Limpi ai terminat. Când vei trece dincolo vei şti de ce a murit. Şi tu eşti bolnavă, pentru cele trei pastile care le-ai luat. N-ai să te mântuieşti dacă nu ai al şaselea copil în viaţă"*. „Părinte, sunt bătrână, am 40 de ani şi mă râde lumea". *„Dar când te-ai duce în iad nu te-a râde lumea?"*. Am început să plâng. *„Până la 43 de ani ai timp să faci al şaselea copil"*, mi-a spus la despărţire. Soţul nu vroia. Dar până la urmă am rămas însărcinată de 2 ori, pierzând însă sarcinile. La exact 43 de ani am născut însă o fetiţă.

La numai 6 săptămâni fetiţa – Maria - s-a îmbolnăvit grav. Când plângea îşi înghiţea limba şi nu mai putea respira. Se înnegrea la faţă. Făceam orice numai să nu plângă, totuşi de trei ori a avut aceste crize. După un an am plecat la Părintele, care mi-a spus doar atât: *„Să nu o duci la doctor că o omoară"*. Era vineri. Duminică am fost la Mânăstirea Brâncoveanu, la izvorul Părintelui. Când am ajuns la izvor, naşa fetiţei, Malcovici Elena, care o ţinea în braţe, s-a împiedicat de o rădăcină de brad şi i-a

căzut copila din brațe. Am sărit repede să o iau de jos în brațe, căci știam că dacă începe să plângă își înghite limba. Dar fetița, cu lacrimi în ochi mi-a zis „Mamă!". Acesta a fost semnul că s-a vindecat căci atunci când începea să plângă nu mai putea vorbi și se învinețea. Acum are 22 de ani și n-a mai avut acele crize.

În afară de cele întâmplate mie în preajma Părintelui, pe care din motive personale nu le pot spune toate, am fost martoră la multe altele căci Părintele vorbea cu fiecare în fața tuturor, cu glas tare, pentru ca toți să învețe din greșeala unuia.

A venit o femeie la Părintele, la Drăgănescu, să-i ceară un sfat privind împărțirea averii. Părintele i-a spus să se ducă să se împace cu sora ei. Trei ore Părintele i-a tot spus acest lucru dar ea o ținea una și bună: "Nu o iert. Nu mă împac". După 3 ore lumea a început să vocifereze căci toți veniseră să primească sfatul Părintelui. Când a plecat, după ce s-a închinat la icoane, Părintele a întrebat-o pentru ultima dată: „*O ierți pe sora ta?*". „Nu o iert". „*Dacă n-o ierți te va călca o mașină*". Lucru ce s-a și întâmplat după o vreme.

Într-o duminică, când la Drăgănescu slujea Părintele Bunescu iar Părintele Arsenie era în altar (citea pomelnicele și era fără haine preoțești, neavând voie să slujească), a intrat în biserică Maica Zamfira. Atunci, o femeie din acel sat a zis către alta tot din sat: „A venit și nevasta pictorului". După slujbă, Părintele a zis, pentru cele două femei dar și pentru mine care auzisem vorba lor: „*Măi, eu sunt călugăr și sunt așa cum m-a făcut mama*".

Biserica era plină întotdeauna cu credincioși veniți să ceară sfatul Părintelui. Cu fiecare din acești credincioși se întâmpla o minune, de multe ori numai de el știută și de Părintele. Astfel că s-ar putea scrie cărți întregi dacă cineva ar aduna toate aceste mărturii. Dar important este să ascultăm sfaturile Părintelui (pe care le găsim și în scrierile sale) care sunt și sfaturile și poruncile Bisericii.

Sfinții sunt copiii noștri, sunt măsura familiilor noastre

Prezența sfinților certifică autenticul Bisericii. Biserica care nu are sfinți este o comunitate omenească menită să tempereze instinctele sociale, menită să domolească masele, pentru a le transforma apoi în mase de manevră. Biserica e cârmuită de sfinți, de sfinții de dincolo și de sfinții de aici. Desigur, în mod văzut, Biserica este cârmuită de ierarhia de aici, dar v-ați întrebat câți dintre voi cunoașteți bine pe membrii Sfântului Sinod? Mulți nu vă cunoașteți episcopul, dar nu e nici unul să nu-l cunoască pe Sf. Nicolae. Sfinții sunt realitatea vie a Bisericii.

Biserica este chemată să-i sfințească pe oameni nu să fie înghițită de imediat, nu să facă revoluții sociale (care-s consecința păcatelor noastre). Ea este chemată să demaște raportul stricat dintre om și Dumnezeu.

Cine sunt sfinții dacă nu copiii noștri? Cine sunt ei dacă nu măsura familiilor noastre? Ei sunt și măsura mărturisirii noastre. Fericit este poporul care are sfinți! Ar fi bine să ne întrebăm: „Dacă Dumnezeu ne judecă că nu se nasc drepții (că nu naștem drepți), cum vom fi judecați dacă mărgăritarele lui Dumnezeu – sfinții – i-am aruncat în pușcării? S-au născut, îi avem, dar îi ignorăm. Am tăcut și tăcem. Este o tăcere complice. (*Mânăstirea Prislop – 28 noi. 2002*)



Bogdan Juncu – Făgăraş:

"Nu între patru ochi, ci tare mă, că numai aşa veţi învăţa unul de la altul"

Era în anul 1983, când am plecat la Părintele ARSENIE cu o problema de familie. Îmi plecase soţia de acasă (în lipsa mea), luând copiii şi lucruri din casă, lăsându-mi un bilet pe masă, pe care scrisese, printre altele, că ce a făcut a făcut bine şi să nu mă duc după ea să o aduc acasă, că nu va veni. În orice caz îmi aduc aminte că îmi spusese când era acasă, cu câtva timp înainte de a pleca, că este sătulă de viaţă... Eu nu am avut nici o ceartă cu ea, ca să o determine să plece, afară doar de faptul că dorea să se mute în Braşov, unde de altfel locuiau şi fraţii şi părinţii ei.

Trecuse o vreme şi nu-mi mai găseam nici scopul, nici rostul în viaţa aceasta. Nu ştiam ce să mai fac. Ţin minte că mergeam prin locuri unde nu mă prea întâlneam cu oameni, în locuri mai retrase, plângând şi spunând: Pentru ce Doamne? De ce Doamne? După o vreme, îmi spusese cineva de Părintele ARSENIE, ca să mă duc să-l caut şi să vorbesc cu dânsul. Cu două zile înainte de a pleca la dânsul, îl visasem fără să-l fi văzut vreodată în viaţa mea, şi iată cum:

Se făcea că intrasem într-o încăpere mare, unde era foarte multă lume, iar în faţa tuturor era Părintele ARSENIE, vorbindu-le oamenilor. Căutam să-l văd mai bine şi dânsul se uita la mine şi îmi zise, făcându-mi semn cu mâna: *"Mă, tu ăla de acolo, vino încoace mă, vino aici...* " şi m-am trezit. Un amănunt: în visul meu Părintele era îmbrăcat într-un costum de culoare maro şi avea ochelari de vedere cu rama aurie. M-am dus la mama mea şi i-am spus despre vis. Mama mi-a zis: "Cum l-ai visat pe Părintele că tu nu l-ai văzut niciodată?". Spunându-i mamei cum arăta în vis şi cum m-a chemat la dânsul, ea a zis: "Dragul mamei, nu mai întrebăm pe nimeni nimic, ne suim în tren şi plecăm la Drăgănescu, şi ai să vezi că o să-l găsim acolo. Să ştii că te cheamă! "

După două zile am plecat la Drăgănescu şi nu mică mi-a fost uimirea când l-am văzut pe Părintele ARSENIE, îmbrăcat

în acel costum maro şi cu ochelarii de vedere cu acea ramă aurie, precum îl visasem. Arăta exact ca în visul meu.

Ţin minte că înainte de a vorbi cu mine, a vorbit cu o femeie care îi arătase fotografia cu fiica ei, dorind s-o mărite. Când i-a arătat fotografia Părintele a repezit-o, spunându-i că nu-i ghicitor şi nici vrăjitor şi i-a spus să plece. Am rămas blocat pentru că şi eu aveam la mine o fotografie, unde eram eu, soţia şi cei doi copii ai noştri. Dar cum să mai îndrăznesc să i-o arăt!? Când a ajuns în dreptul meu, s-a uitat undeva sus, într-un colţ al bisericii cu o privire atât de drăgăstoasă şi parcă rugătoare în acelaşi timp. Doamne, ce ochi frumoşi avea, ce albastru curat şi frumos! Nu am văzut niciodată în viaţa mea aşa ochi minunaţi! Avea ceva dumnezeiesc în ei şi în toată fiinţa sa. Iar eu am gândit în acel moment, repet, **am gândit doar,** precis i s-a arătat cineva - vreun înger sau vreun sfânt - şi vorbeşte cu dânsul, spunându-i că l-am visat şi m-a chemat. Iar Părintele, fără să coboare privirea aceea minunată, răspunse la gândul meu, în auzul tuturor, zâmbind uşor: " *Nu mă, mă uit aşa, ca pictor mă.*". Ştia ce am gândit!!!

Şi am rămas înţepenit locului, văzând că Părintele ARSENIE ştia gândurile omului, şi că mă aflu în faţa unui om, ce n-am crezut în viaţa mea că poate să existe. Şi totuşi l-am avut printre noi, dar nu am ştiut să-l ascultăm şi nici să preţuim un astfel de om, pe care Dumnezeu ni l-a binecuvântat să-l avem.

Părintele s-a uitat apoi la mine cu acelaşi zâmbet, spunându-mi: " *No mă, care-i baiu'?* ". Aşa i-am spus Părintelui povestea mea. Apoi Părintele mi-a spus ceva ce m-a uimit, pentru că pe acea persoană care fusese înaintea mea o repezise, spunându-i ca el nu este clarvăzător şi nici vrăjitor, mi-a spus aşa: "*Mă, n-ai la tine o fotografie cu ea, s-o văd şi eu, aşa, ca pictor?* ". şi cu timiditate i-am spus: " Ba da Părinte ". " *I-a dă mă, s-o văd şi eu* ". Privind-o Părintele ARSENIE cu atenţie, m-a întrebat: "*Şi ce ţi-a zis mă?*". Am spus Părintelui că îmi zisese cu ceva timp înainte să plece de acasă că este sătulă de viaţă. Părintele, privind fotografia a spus cu glas tare: "*Minte mă, minte. Aici sunt doua femei cu mintea goală, şi ştii care*". Desigur că nu ştiam, pentru că în fotografie era doar ea femeie. Şi dânsul mi-a spus: " *Ea şi cu mă-sa mă* " şi a adăugat: "*Lasă mă, că va veni o zi când va da socoteală pentru tot ceea ce a făcut . Tu să-ţi duci viaţa aşa...*", şi

îmi spuse cum să-mi duc viața.

Apoi a adăugat un cuvânt care m-a surprins. Mi-a zis așa: " *Mă, să ai grijă! Nu cumva să te apuci să bei!!!* ". Iar eu, mai sigur pe mine de data aceasta, i-am spus Părintelui: "Părinte, eu nu beau din principiu". Părintele mi-a retezat-o imediat, spunându-mi: "*Lasă mă principiul tău și tu ascultă ce-ți spun eu!*".

Apoi mi-a dat fotografia înapoi și a pus mâinile sale pe mâinile mele (pe care le țineam lateral, lipite de corp), spunându-mi mai departe ce să fac și cum să fac cu viața mea, neluându-și mâinile sale de pe mâinile mele. Toata lumea se mira de cum proceda Părintele și spuneau: "Uite dragă, cum îl ține". Se mirau oamenii cum mă ținea Părintele și nu-mi dădea drumul din mâinile dânsului cât timp a vorbit cu mine. Mă miram și eu de mirarea oamenilor.

Abia mai târziu mi-am dat seama că de fapt oamenii aveau dreptate să se mire, pentru că Părintele ARSENIE de obicei nu prea punea mâna pe oameni, cu unele excepții. Și din acele excepții am făcut și eu parte, spre bucuria mea. Târziu, mi-am dat seama de ce și pot să afirm că Părintele și-a pus mâinile pe mâinile mele ca să-mi dea putere, pentru că eram deprimat atunci.

M-am întors acasă și nu după mult timp, poate după o lună, sau cel mult două, am început să beau: o bere pe zi, apoi două beri în altă zi, apoi trei, până am ajuns la "marea performanță" de cinci beri pe zi fără să mă îmbăt, pentru că aveam "antrenament". Începusem cu o bere și ajunsesem treptat la cinci beri pe zi, uitând de fapt de toate sfaturile pe care le-am primit de la acest om, de la acest **Om al lui Dumnezeu.** Cu toată responsabilitatea mea, spun că **Omul lui Dumnezeu a fost Părintele ARSENIE** și cu greu se mai poate naște un astfel de **Om** într-un neam întreg. Uitasem deci acea profeție a dânsului, în care îmi spunea: "*Mă, să nu cumva să te apuci să bei!*". Dar într-o dimineață, cred ca era ora 6, am auzit glasul Părintelui ARSENIE spunându-mi de trei ori: "*Măă!... Măăă!... Măăăă!*", iar eu fiind treaz, aceste cuvinte ale Părintelui le-am înțeles cam așa: " Mă, ce ți-am spus eu ție să nu bei, mă? "

Si din acel moment, din acel ceas, din acea clipa, în viața mea nu am mai băut niciodată, prin orice stări aș fi trecut: bucurie, nefericire, durere, neîmplinire, că este ziua mea de naștere sau a

altora, nici un strop de alcool nu am mai băut. Dar știu că nu este meritul meu, ci al scumpului și dragului meu Părinte ARSENIE. Dânsul și rugăciunile lui m-au ajutat! Să mă ierte bunul Dumnezeu și maica luminii, că nu l-am ascultat, și să mă ierți și tu sfinte Părinte ARSENIE. Ajută-mă, cum m-ai ajutat!

*

Întâlnirea aceasta cu Părintele ARSENIE m-a impresionat în mod deosebit, m-a fascinat chiar și aceasta pentru că Părintele ARSENIE vorbea cu fiecare în parte în auzul tuturor ca să învățăm unul de la altul a ne feri de rău și ne învața pe toți ce este bine. Cu fiecare în parte, Părintele Arsenie vorbea puțin, la subiect și concret, nu-și pierdea timpul. Biserica era plină de oameni și curtea bisericii la fel, era lume peste lume în acea zi, fiecare cu problemele vieții lui. Așteptându-l pe Părinte în biserică auzisem de la oamenii care erau în preajma mea, tot felul de necazuri și probleme ale lor, lucru care i-a și determinat de fapt să-l caute pe Părinte.

N-am așteptat mult și Părintele a intrat în biserică. Țin minte că, ajungând în fața sfântului altar, s-a uitat la noi și ne-a întrebat care are cel mai mare necaz. Cineva din mulțime a spus că o femeie în vârstă care era paralizată de la brâu în jos. Iar Părintele ARSENIE, privind-o pe femeie a spus: "*Da mă, ea are necazul cel mai mare*". S-a apropiat de ea și i-a zis: "*Știi tu mătușică de ce ești așa?*". Bătrânica dădea din cap că nu știe și plângea cu amar. Din cauza plânsului nu putea vorbi și atunci a dat din cap că nu știe. "*Lasă mătușică nu mai plânge atâta că cineva îți poartă de grijă. Și știi cine?* Și arătă cu degetul în sus grăindu-i: „*Dumnezeu*". „*Că și așa cocioaba asta se rablagește ea*", mai spuse Părintele referindu-se la corpul omului. „*Să știi* - i-a mai spus Părintele ARSENIE - *că tu duci sau porți păcatele lui Gheorghe a lui* [cutare], cu porecla care se dă pe sate la oameni, *a lui Vasile a lui* [cutare], *a lui Ioan a lui* [cutare] – spunând numele sau porecla care o aveau în sat acei oameni - *tu le duci pe toate acestea, pe tine au căzut*".

*

O tânără în vârstă de 19-20 de ani, avea în mâna ei două fotografii cu doi tineri și a încercat să spună ce este cu aceștia din fotografie. Părintele ARSENIE i-a spus: "*Lasă, mă, nu-mi spune tu...*" și a adăugat: "*Așa-i că pe ăsta* - arătând către una din cele

două fotografii - *îl vor ai tăi şi că îi place să bea?*". Fata i-a răspuns că da, iar Părintele a adăugat: "*Lasă-l mă tu pe ăsta, ia-l pe ăsta* - arătându-l pe celălalt din fotografie - *pentru că şi părinţii tăi, până la urmă, vor zice ca tine*". Fata a dat să plece, dar Părintele i-a spus: " *Stai, mă!* ". Fata s-a întors, iar Părintele privind-o de sus până jos şi de jos până sus, i-a spus: " *Mă, înainte ca să te măriţi, să-i spui viitorului tău soţ că nu poţi să faci copii* ". Fata îi răspunde: " Ba pot Părinte ". Părintele îi repetă: " *Ba nu poţi mă, şi ştii de ce nu poţi?* ". Fata răspunse că nu ştie. Părintele îi zice: " *Mă, tu lucrezi în mediu cu raze Rőntgen (X), aşa-i mă?*" „Da, Părinte", îi răspunse fata. Părintele adăugă: "*D-aia nu poţi mă, că tu eşti iradiată*".

*

Era în mulţimea aceea de oameni şi un preot din împrejurimile Făgăraşului (din Drăguş), care a zis: "Părinte, vreau să vă spun ceva între patru ochi". Părintele ARSENIE îi spune: "*Nu între patru ochi, ci tare mă, tare, că aşa veţi învăţa unul de la altul. Zi mă, care-i baiu'?* " Însă preotul a spus că nu poate să spună tare, la care Părintele ARSENIE a spus " *Drumul, mă* ", altfel spus, putea să plece dacă nu vroia să zică.

Desigur că omul venind aşa de departe nu a mai avut ce să facă şi a zis: "Părinte, soţia mea este foarte nervoasă de o vreme şi nu ştiu ce să mă mai fac cu ea". Atunci Părintele ARSENIE îl întreabă: "*Chiar mă, nu ştii de ce este aşa?*". Preotul răspunde: " *Nu, Părinte* ". Îl mai întreabă o dată Părintele: " *Chiar nu ştii mă?* ". "Nu, Părinte". Atunci Părintele ARSENIE îi spuse: " *Ba ştii, mă!* ". După aceea a făcut o paranteză şi s-a adresat mulţimii din biserică, zicând: " *Măi oameni buni, eu aş putea să vă vorbesc în termeni medicali, dar nu o să înţelegeţi toţi de aceea o să vă vorbesc în termeni populari, să mă înţeleagă toată lumea* ". Părintele a mai spus apoi un lucru extraordinar şi anume că „nu e ruşinos să se vorbească despre lucrurile fireşti oriunde s-ar afla omul, dar a face lucruri împotriva firii, acela este lucru ruşinos", şi a continuat zicând preotului: "*Mă, este adevărat că în lipsa ta, dar cu acordul tău, a venit cineva şi i-a legat trompele ca să nu mai poată face copii?*" Şi a adăugat: "*Ştii tu ce urmări asupra psihicului femeii are loc când se săvârşesc astfel de lucruri?*", şi a continuat să spună lucruri de-a dreptul uimitoare la adresa sănătăţii psihice

şi fizice asupra acestor femei, care recurg la aceste anormalităţi. După ce a ascultat ce a spus Părintele ARSENIE, preotul a întrebat: "*Ce să fac Părinte? Să o spovedesc şi să o împărtăşesc?*", de unde Părintele îi răspunde " *Da mă, dar nu tu; un altul să o spovedească şi să o împărtăşească* ".

*

Altă dată venise la Părintele un inginer cu fiica lui şi cu fotografia soţiei lui, bolnavă fiind în spital. Acest om îi spune Părintelui: " Părinte, acum un an pe soţia mea am internat-o în spital pentru o intervenţie chirurgicală la stomac. Acum, după un an de la intervenţia chirurgicală, am internat-o iarăşi că nu se simte bine; ce ne sfătuiţi să facem? ". Părintele ARSENIE îl întreabă: "*Şi ce au zis doctorii că are la stomac?*". Omul îi răspunde: "Ulcer, Părinte". Părintele privindu-l îi spune: "*Nu are ulcer, mă, cancer are. Să nu o opereze. Dacă o operează, moare. Dacă nu o operează, o mai duce un an*". Omul în toată firea a început să plângă ca un copil şi a aşa a ieşit din biserică.

*

Mersese la Părintele o femeie din Făgăraş (d-na Burlea) destul de în vârstă, care avea probleme cu ochii (cataractă), dar ajunsă în faţa lui, femeia a uitat pentru ce a venit la dânsul. Părintele o întreabă: "*Care-i baiu' mă femeie?*", iar ea îi răspunde: " Păi Părinte, am venit aşa, ca să vă văd.". Părintele o întreabă: "*N-ai venit pentru asta, mă! Nu ai venit pentru ochi?*". Bătrânica îi răspunse: "*Vai Părinte, mă iertaţi, ba chiar pentru asta am venit la sfinţia voastră*". Părintele ARSENIE îi spune: " *Mă, şi ce ţi-au spus doctorii? Să te duci şi să te operezi, 'şa-i?* ". "Da, Părinte". " *Mă, îi spune Părintele, să nu te duci la operaţie, că o să rămâi oarbă. Să faci ce-ţi spun eu. Primăvara, să pui o sticluţa la viţa de vie, şi din seva pe care o aduni în sticluţă, să iei câteva picături cu pipeta şi să-ţi pui în ochi şi nu o să mai ai nevoie de operaţie*".

După un timp m-am întâlnit cu femeia şi cu adevărat nu a mai fost nevoie de intervenţie chirurgicală, pentru că îi trecuse cataracta cu seva de la viţa de vie, precum îi spusese Părintele.

*

O femeie din Făgăraş, Victoria D,, a fost la mai multe spitale mari din ţară (Braşov, Cluj, Tg. Mureş, Bucureşti) şi toţi doctorii i-au dat acelaşi rezultat: cancer. Toate analizele medicale arătau

că este în stadiu avansat. Femeia îl cunoştea de mult pe Părintele Arsenie, de când era la Mânăstirea Brâncoveanu. S-a dus la Drăgănescu când avea deja dureri mari şi i-a povestit Părintelui toate. Atunci Părintele i-a spus: *„Lasă mă, nu mai plânge, că n-ai cancer"*. A intrat în sfântul altar, a ieşit cu un măr şi i-a spus: *„Ia mărul acesta şi să-l mănânci numai când ajungi acasă. Când ai să te duci la control la doctori şi te vor întreba ce ai mâncat, tu să le spui că ai mâncat de toate. Să nu te temi, că nu ai cancer şi nu vei muri. Când vei mai îmbătrâni te vei îmbolnăvi de o boală grea, îţi va curge apă din corp, prin piele"*.

Când a ajuns acasă femeia a mâncat mărul. După câteve zile a simţit o ameliorare în toată fiinţa ei, i-au dispărut durerile, i-a revenit pofta de mâncare şi se simţea plină de viaţă. A venit şi timpul să meargă la control, la Braşov, apoi Cluj, Tg. Mureş şi Bucureşti, căci era în evidenţa lor. I-au făcut din nou analizele şi filmele. Comparând cu filmele dinainte toţi au exclamat: „Nu se poate. S-or fi schimbat filmele sau altceva nu este în regulă". Nu mai avea nici urmă de cancer. Acum, femeia a ajuns la bătrâneţe şi – aşa cum i-a spus Părintele – a început să-i curgă apă prin piele.

*

Când Părintele ARSENIE a ajuns în dreptul unei femei tinere din Făgăraş, femeia a început să plângă în hohote şi i-a spus Părintelui că are mari necazuri cu soţul ei, Nicolae G., şi nu ştie ce să mai facă cu el. Părintele a întrebat-o daca nu are o fotografie cu el. Femeia i-a dat Părintelui fotografia cu soţul ei, dar nu a îndrăznit să spună Părintelui mai mult, de ruşine (soţul acestei femei era homosexual). Părintele, privind fotografia, a zis cu glas tare: *„Mă, pe ăsta se dărâmă zidul, lasă-l mă!"*. Femeia a divorţat de el la scurt timp.

*

O mamă s-a dus cu fiul ei, care avea în jur de 18 ani, la Părintele ARSENIE. Când femeia s-a aflat în dreptul Părintelui, a început să-şi laude copilul şi a zis: „Părinte, am un băiat cuminte, nu bea, nu fumează, nu are treabă cu fetele. Este un băiat foarte cuminte! Părintele, privindu-l, a zis cu un glas domol, zâmbind: *„Da mă, îi cuminte"*, apoi a adăugat tare să audă toată lumea: *„Mă, nu mai preacurvi cu mâna, mă!"*, lăsând-o blocată pe biata femeie şi pe copilul ei.

*

Două inginere, prietene foarte bune, s-au dus la Părinte la biserica Drăgănescu să vorbească cu dânsul. Una dintre ele vorbea cu Părintele ARSENIE, când cealaltă era în spatele Părintelui, privindu-i picturile din biserică. La un moment dat, inginera M. G. din spatele Părintelui, uitându-se la picturi a zis în gândul ei: „A, nu există Dumnezeu". Chiar atunci, Părintele ARSENIE o lasă pe prietena acesteia vorbind, se întoarce cu faţa spre aceasta şi îi spune: *„Şi totuşi mă, să ştii că este Dumnezeu"*, apoi s-a întors cu faţa la cealaltă şi a continuat discuţia cu ea. Povestea aceasta mi-a spus-o inginera când a ieşit din Biserică, spunându-mi că după ce i-a spus Părintele că totuşi este Dumnezeu, a simţit că i se face rău de emoţie, minunându-se de unde i-a ştiut Părintele ARSENIE gândurile. Spunea sărmana de ea că a simţit că se duce în adâncul pământului de ruşine că a gândit aşa şi de emoţie.

*

Un coleg de serviciu, Radu C., s-a dus la Părintele ARSENIE pentru că avea mari probleme cu soţia lui, fiind foarte nervoasă. Şi i-a spus Părintelui ARSENIE că nu ştie ce să mai facă cu ea. Părintele îi spune: *„Mă, câţi copii aveţi?"*. Colegul îi spune: *„Unu Părinte, că viaţa îi grea şi nu am cu ce să-l cresc"*. Părintele i-a spus imediat: *„Mă, nu unu-doi, ci patru-cinci copii să ai mă, ai înţeles?!"*. Omul a plecat supărat fără să spună un cuvânt, şi când a ajuns în dreptul uşii bisericii să dea să iasă afară, Părintele i-a strigat tare: *„Mă, lasă mă copiii să vină, nu unu-doi, ci patru-cinci mă, că dacă nu va înnebuni, mă. Să ţii minte ce ţi-am spus!"*. Desigur că acest avertisment l-a îngrozit. Ajuns acasă, i-a spus nevestei ce i-a spus Părintele. Astăzi, au cinci copii iar soţia lui este cât se poate de liniştită, de calmă, se înţeleg foarte bine şi au şi cu ce să îi hrănească pe copii. Au tot ce le trebuie.

*

Doi ingineri, soţ şi soţie din fabrica unde am lucrat şi eu, au divorţat din vina părinţilor lui. Când l-a văzut pe Părintele ARSENIE, femeia (Elena G.) a început să plângă şi să-i spună de situaţia ei, că a divorţat de soţul ei din vina socrilor şi că are şi o fetiţă şi nu ştie ce să facă. Părintele ARSENIE îi spune, zâmbind: *„Lasă, mă, nu mai plânge, că după 7 ani, vă veţi împăca"*. Nu ştiu

dacă inginera l-a crezut sau nu pe Părintele ARSENIE, pentru că 7 ani, nu sunt 7 zile sau 7 săptămâni, sau 7 luni, ci ...7 ani. Cert este că exact la 7 ani s-au împăcat, au mai făcut un copil, iar astăzi trăiesc în pace şi bună armonie.

*

Pot spune, fără să exagerez cu nimic, că acest Părinte ARSENIE a fost omul lui Dumnezeu, un trimis special al lui Dumnezeu. Şi cum ar putea să fie numit altfel, când dânsul privind omul cu care vorbea îi spunea totul despre viaţa lui, toate păcatele pe care le-a săvârşit bietul om, tot ştia despre fiecare şi gândurile oamenilor le ştia. Cine vorbeşte altfel la adresa dânsului, o face ori din invidie, ori din neştiinţă, ori din rea credinţă. Dar trebuie să fie şi din aceştia căci spune Sf. Scriptură: *„Vai de voi, când toţi oamenii vă vor grăi de bine"*. Sfinţii lui Dumnezeu, din toate timpurile, au avut necazuri, au fost batjocoriţi, huliţi, închişi în temniţe, bătuţi şi mulţi dintre ei omorâţi. Prin acestea a trecut şi Părintele. Dar cine s-a legat de sfinţi – făcându-le rău sau vorbindu-i de rău – s-au legat de fapt de Dumnezeu, pentru că sfinţii sunt casnicii lui Dumnezeu. Cine îi batjocoreşte pe sfinţi, Îl batjocoreşte pe Dumnezeu. Dar spune Sf. Apostol Pavel în Epistola către Galateni: *„Nu vă înşelaţi: Dumnezeu nu se lasă să fie batjocorit"*. Ce seamănă omul, aceea va şi secera!

Ceea ce este uimitor astăzi, este faptul că se vorbeşte şi se scrie foarte puţin la adresa Părintelui. Orice neam, orice popor şi-a elogiat oamenii mari din neamul lor şi cu atât mai mult pe sfinţii lor, chiar dacă nu i-au lăudat sau elogiat cât timp au trăit în lume, ci doar după moartea lor. Numai noi, românii, nu facem acest lucru. Noi aşteptăm să-i laude întâi străinii, adică cei de alt neam, şi apoi, într-un târziu, ne apucăm şi noi să-i lăudăm pe ai noştri.

Se ţin în secret predicile Părintelui ARSENIE şi multe alte date despre viaţa şi activitatea Părintelui. Oare pentru ce se procedează astfel, cine şi cu ce scop face acestea? Indiferent cine le face sau de ce le face, va veni o zi când toate se vor descoperi, toate vor ieşi la iveală, arătându-se valoarea acestui mare preot şi om pentru oameni şi aceasta pentru că scris este: *"Nu este nimic ascuns ca să nu fie descoperit, nimic tăinuit să nu iasă la lumină"*.

Las toate acestea însă în grija altora cu adevărat capabili în astfel de lucruri, eu nefăcând decât să scriu câteva întâmplări văzute, auzite şi trăite în prezenţa Părintelui ARSENIE, la biserica Drăgănescu.

Mie nu-mi revine decât să-l port în inima şi în sufletul meu pe un astfel de **om al lui Dumnezeu** şi să-l rog din toata fiinţa mea, ca de acolo de unde este, să mă ajute cu sfintele şi de Dumnezeu primitele sale rugăciuni, să-mi ajute să rămân credincios lui Dumnezeu şi să rămân credincios Maicii Domnului, pentru că dânsul ne-a spus nouă că de acolo de sus ne poate ajuta mai mult.

Pace ţie, Părinte al meu şi de acolo de unde eşti tu, bucurie să ne dăruieşti, pentru că nu există moarte pentru cei vii, tu viu eşti, tu viu rămâi în veci.

Binecuvântată să-ţi fie memoria ta, Părinte ARSENIE! Amin.



Părintele Arsenie Boca la maturitate

"De dincolo am să vă ajut mai mult"

...Când eram student în ultimul an la Sibiu, printr-un „telefon fără fir" am aflat că undeva lângă Bucureşti, în localitatea Drăgănescu, se află un mare duhovnic care poate să-ţi spună toată viaţa ta şi să-ţi arate calea pe care trebuie să mergi. Eram la răspântie de drumuri, nu ştiam în ce direcţie s-o iau. Împreună cu alţi tineri din Făgăraş am plecat în noaptea dinainte de 16 iunie (Rusaliile din anul acela) spre Bucureşti. Era plină curtea bisericii şi biserica de oameni. Când l-am văzut pe Părintele, înfăţişarea lui, m-a străpuns ceva în inimă. Mi-am dat seama că nu văd un om oarecare, că are o putere deosebită. Avea o privire pătrunzătoare, un timbru al vocii, nişte mişcări şi o înfăţişare harismatică. În acea zi de Rusalii Părintele mi-a spus: *„Începând de astăzi, dacă numele meu te va însoţi îţi va pricinui şi bucurii şi necazuri"*. Şi aşa a fost...

...În 1989 m-am gândit să mai cercetez pe Părintele. În 27 octombrie 1989, cu o lună înainte de a-l chema Dumnezeu la cele veşnice, mi-a spus la despărţire: *„Este ultima dată când ne vedem"*. Eu am gândit că e ultima dată în luna aceea. Ştiind gândul meu mi-a răspuns: *„Nu, eu am să plec pentru totdeauna"*. Îmi părea rău, pentru că mă legasem sufleteşte de Părinte. Dar mi-a spus: *„Mă duc, dar de acolo de unde mă voi duce, am să vă ajut mult mai mult decât am făcut până aici"*. În 28 noiembrie 1989 am primit un telefon care m-a întristat mult de tot, căci am aflat că Părintele a plecat din lumea aceasta. La înmormântare am avut impresia puternică că văd moaştele unui sfânt şi mi-am zis: „Părinte, ai fost mare în viaţă, mare te-a lăsat şi moartea aceasta". Ceea ce doresc să vă spun este că dacă autoritatea superioară a Bisericii declară pe cineva sfânt, numai atunci el intră oficial în sfinţenia poporului, dar noi - şi eu personal – trebuie să fim martorii care să determinăm luarea acestei decizii.

De multe ori, ceea ce se scrie despre Părintele Arsenie este cu tendinţă... Credeţi dumneavoastră că dacă Părintele a avut opozanţi în timpul vieţii, acum nu mai are pe nimeni?...

(28 noi. 2002 – Mânăstirea Prislop)

Pr. Prof. Simion Todoran

Cenzura invidiei

Părintele Arsenie Boca

...Pe unii oameni, cu totul potrivnici, binefacerile îi îmblânzesc. Pe invidios însă, binefacerile mai mult îi înrăiesc. Cu cât invidiosul are parte de mai mari binefaceri, cu atât mai tare fierbe de ciudă, mai mult se supără şi se mânie. Mulţumind pentru darurile primite şi mai mult se cătrăneşte de purtarea binefăcătorului. Ce fiară nu întrec ei prin răutatea năravului lor? Ce sălbăticiune nu depăşesc ei prin cruzimea lor? Câinii cărora li se aruncă o coajă se domesticesc; leii, cărora li se poartă de grijă, se îmblânzesc. Invidioşii însă, mai mult se irită când li se arată îngrijire şi atenţie.

Rănile invidiei sunt adânci şi ascunse şi ele nu suferă vindecarea, ca unele ce s-au închis de durerea lor oarbă în ascunzişurile conştiinţei. Invidiosul e duşmanul propriei sale sănătăţi sufleteşti. Cel invidiat poate să scape şi să ocolească pe invidios; iar invidiosul nu poate scăpa de el însuşi. Tu, invidiosule, duşmanul tău e cu tine, vrăjmaşul ţi-e continuu în inimă, primejdia e închisă în adânc, eşti legat cu un lanţ neîndurat, eşti prizonierul invidiei şi nici o mângâiere nu-ţi vine în ajutor. A prigoni pe un om binecuvântat de Dumnezeu şi a urî pe cel fericit, iată o nenorocire fără leac.

Troparul Părintelui Arsenie

Mulţimile călugărilor te cinstesc pe tine, îndreptătorul Arsenie părintele nostru, căci prin tine cu adevărat, a umbla pe Cărarea cea dreaptă am învăţat.

Fericit eşti, căci lui Hristos ai slujit şi cetele potrivnicilor ai biruit.

Cela ce eşti cu îngerii vorbitor, cu drepţii şi cu cuvioşii împreună locuitor, cu care dimpreună roagă-te, să se mântuiască sufletele noastre.

Sexualitatea prematură

CAUZA DEGENERĂRII UNUI NEAM

Prof. Ion Lazăr

Mă bucur din toată inima că v-ați strâns într-un număr atât de frumos. N-aș vrea să fie o prelegere de tip universitar, aș vrea să fie mai mult o discuție sinceră și deschisă, așa ca într-o familie. Ceea ce o să vă expun face parte dintr-o lucrare pregătită pentru tipar și aș vrea să fie un început de dialog, un motiv de dialog. Doresc din toată inima ca după ce voi expune aici punctele mele de vedere să discutăm deschis această problemă, care din păcate nu se prea discută nici în familie și nici la școală dar care are urmări dezastruoase asupra neamului nostru, în special asupra tineretului.

Fructul oprit este sexualizarea prematură prin masturbare

Cuvântul desfrânare (grec. *"porneia"*) ilustrează multe gânduri de plăceri, pofte și patimi; dar sensul cel mai obișnuit este acela de pierdere a frâului sau a puterii de a stăpâni pornirile anarhice ale trupului. În cărțile Noului Testament diversele ramuri ale desfrânării sunt numite păcate care ies din inima omului, faptele trupului sau păcate împotriva firii.

Pofta cea mare a desfrânării are legătură directă cu *jocul sexual* ce se finalizează cu eliminarea lichidului seminal la bărbat și orgasmul la femeie. Creatorul a legat plăcerea de actul împreunării sexuale cu scopul precis de a stimula înmulțirea. Unirea cea tainică, într-un singur gând și un singur trup, având ca temei iubirea curată, a fost și va rămâne o legătură binecuvântată, dăruită oamenilor dintru început. Adam și Eva, la îndemnul diavolului, au căzut în păcat numai din nerăbdare și grabă, după care, fără să-și dea seama au reușit să activeze singuri instinctul de procreație, stârnind flacăra plăcerii, mai repede decât se cuvenea după voința lui Dumnezeu.

N-avem nici un temei să credem că esența păcatului strămoșesc ar fi constat din împreunarea celor doi într-un singur trup, înainte de alungarea din grădina Edenului. Dacă era așa, textul biblic ar fi consemnat că Adam și Eva au gustat deodată din fructul oprit. Dar a trecut un timp de când a mușcat femeia și până a încercat și bărbatul. Sfinții Părinți au recunoscut adevărul că toți urmașii celor doi protopărinți moștenesc înclinarea spre aceeași patimă iar înfrângerea lor o repetăm fiecare dintre noi. Dacă inversăm această afirmație ajungem la concluzia că și Adam cu Eva, pe când erau încă în grădina raiului, au făcut tot ceea ce facem noi în primii ani ai tinereții, cu aceeași poftă și curiozitate nerăbdătoare...Cercetând cu atenție scrierile celor din vechime, tratate de medicină dar și mărturiile multor tineri din vremea noastră, am remarcat faptul că impulsul acela primar, în aparență nevinovat și fără importanță, de *trezire a instinctului sexual prin masturbare*, este o realitate generală incontestabilă.

La băieți pofta aceasta înmugurește numai la dificila vârstă a pubertății, între 10 și 16 ani, după ce testiculul devine activ și spontan apar primele poluții. În schimb la fete, mica flacără se aprinde uneori cu 4-5 ani mai repede decât începutul ciclului menstrual. Ne întrebăm, diferența aceasta temporală dintre băieți și fete n-o fi oare un reflex îndepărtat, venit tocmai din întâmplarea petrecută în grădina Edenului?

De la fructul oprit la sentimentul vinovăției

Până la momentul care declanșează viforul stihiei sexuale nici băieții, nici fetele nu sesizează cu adevărat ce este *sentimentul vinovăției*. Chiar atunci când bunicii și părinții le spun că este păcat să minți sau să furi, nici unul din copii nu este afectat și nu știe ce este vina. Această puritate trupească și sufletească pe care am trăit-o și noi, cei mai în vârstă, în anii copilăriei, o putem asemăna cu starea paradisiacă a primei perechi de oameni, înainte de căderea în păcat. Numai din ziua când tânărul mușcă pentru prima dată din rodul cunoașterii desfrâului, descoperind plăcerea și cutremurul masturbării, ca faptă săvârșită prin voință proprie, conștient și liber, numai din acea zi deci, în sufletul lui apare dintr-o dată *sentimentul vinovăției*, rușinii și deprimării. Glasul conștiinței articulează primele sunete. Dar remușcarea și teama nu vin de undeva din afară ci din adâncul subiectiv și tainic al ființei umane. Este cu certitudine ecoul îndepărtat al glasului care a răsunat odinioară

printre pomii raiului : *"Adame, unde eşti ?"*.

Dacă până astăzi fiecare dintre noi, în perioada tulburătoarele nelinişti ale pubertăţii, îndată ce intuim, răscolim şi aprindem jăraticul masturbării, ne simţim vinovaţi, ne ruşinăm, ne ascundem şi încercăm să acoperim goliciunea mădularului prin care savurăm plăcerea, oare nu aceeaşi faptă nelegiuită au săvârşit şi cei doi protopărinţi neascultători ? Este numai o smerită presupunere dar prin recunoaşterea căreia s-ar limpezi multe din aspectele nebuloase legate de urmările păcatului strămoşesc.

Cauza sexualităţii premature şi a curviei este lăcomia pântecului şi lipsa educaţiei

Orice fiinţă umană poate urma în viaţă numai două căi : una largă sau alta îngustă. Pe calea cea largă, plină de plăceri şi ispite, coboară spre iad Lucifer cu ceata lui de îngeri răzvrătiţi, alături de mulţimea oamenilor înşelaţi de poftele trecătoare ale păcatului. Pe calea cea îngustă urcă spre fericirea vieţii veşnice numai acei oameni care şi-au pus nădejdea în Hristos, care se luptă cu hotărâre împotriva propriilor patimi, iubind pe toţi semenii lor şi nevoindu-se să trăiască după voia lui Dumnezeu. Unul este Dumnezeu şi una este Biserica lui Hristos cea adevărată, în care credincioşii dornici de mântuire sunt însoţiţi şi ajutaţi de harul Sfântului Duh, prezent în Sfintele Taine. Toate celelalte false biserici au fost întemeiate de oameni răzvrătiţi, tocmai cu scopul ascuns de a-l înlătura pe Hristos.

Toţi oamenii dornici de mântuire, care au pornit pe calea cea îngustă, sunt înconjuraţi de vrăjmaşi şi multe ispite împotriva cărora trebuie să lupte fără încetare. Cel mai greu de biruit dintre toţi vrăjmaşii este propriul trup care s-a nărăvit cu patimile şi pofta desfrânării. Se ştie astăzi că învolburatele impulsuri sexuale din vremea pubertăţii apar sub influenţa unor glande endocrine, cu secreţie internă : hipofiza, tiroida, suprarenalele, ovarele, testiculele. Însă la fel de bine se ştie că orice scurgere a trupului spontană sau provocată prin desfrânare înseamnă consum de energie, spasm şi convulsie profundă, deci uzură şi împuţinare biologică. Lichidul seminal este cea mai concentrată şi nobilă materie vie, în conţinutul căreia este cuprins întregul organism, iar spermatozoidul este germenul minuscul din care va creşte măreaţa făptură umană. Dintre

toate glandele endocrine numai testiculul are efect hotărâtor atât asupra trupului cât şi a sistemului nervos, influenţând direct calitatea şi forţa inteligenţei. Pentru o dezvoltare naturală şi armonioasă, organismul uman are nevoie esenţială de hormonii pe care testiculul îi revarsă în circulaţia sângelui. Sămânţa bărbatului a fost numită de Sfântul Ioan Hrisostom drept aurul cel mai pur.

Universul genetic are rosturile lui precise, gândite şi dăruite firii de Dumnezeu Creatorul, însă omul înzestrat cu libertatea voinţei, în urma neascultării a pierdut şansa perfecţiunii şi a păşit pe drumul primejdios ce duce la dereglarea naturii şi împotriva legilor vieţii. Păcatul i-a întunecat existenţa şi omul a devenit propriul său duşman vieţuind împotriva bunei intenţii divine. Nu este greu de observat că instinctul sexual este în totală contradicţie cu instinctul vieţii. Veninul păcatului a transformat totul în plăcere, poftă şi patimă. Astfel, instinctul de conservare şi nutriţie s-a degradat în lăcomie şi beţie, iar instinctul de reproducere în desfrâu. Legătura dintre cele două patimi a fost sesizată de Sfântul Evagrie care a spus: *„ Este cu neputinţă să cadă cineva în mâinile duhului curviei, dacă n-a fost doborât intâi de lăcomia pântecului*". Gândind strict fiziologic, dacă un om mănâncă mai mult decât are nevoie propriul său trup pentru a funcţiona normal, atunci surplusul de energie trebuie să se elibereze undeva în afară, ori se ştie că de obicei răbufnirea are loc prin sex.

În perioada incendiară a pubertăţii erecţia organului genital apare spontan, ca un semn al activităţii endocrine iar tendinţa firească a tânărului este să-şi producă, prin masturbare, plăcerea legată de eliminarea acestor hormoni. Fenomenul are legătură directă cu modul de viaţă inactiv şi cu alimentaţia prea bogată în calorii. În timpul acestui interval tulburător se decide soarta fiecărui tânăr. Atunci se poate întrezări cu uşurinţă cum va evolua viitorul adolescent, spre măreţie şi vigoare sufletească şi trupească sau spre plăceri pătimaşe, vicii, ofilire timpurie, degradare şi moarte prematură. *Fenomenul biologic pubertate este unic şi deosebit de complex, este o răscruce de drumuri în care educaţia are un rol hotărâtor*. Majoritatea dezastrelor se produc din cauză că părinţii se jenează să se apropie cu sinceritate şi să explice copiilor schimbările profunde ce se petrec în trupul lor. În programele de învăţământ nu există încă o asemenea preocupare iar de la tinerii mai mari se iau de obicei numai deprinderile rele.

Apariţia şi acţiunea hormonilor sexuali are un rost benefic asupra

dezvoltării armonioase numai dacă este însoțită de înfrânare, numai dacă această energie este reținută și preluată de sânge, iar apoi distribuită în tot trupul. Sănătatea, creșterea, vigoarea și echilibrul dezvoltării umane ar fi perturbate funcțional atât de lipsa organică a hormonilor cât și de neputința înfrânării. Lipsite de harul dreptei credințe, multe din țările bogate ale lumii nu mai acordă nici o importanță naturii spiritual-umane, desconsiderând valoarea sufletului și legătura cu Creatorul și stăpânul vieții. Gravitând doar în sfera plăcerilor pătimașe, natura umană ajunge adeseori într-o stare inferioară celei din lumea necuvântătoarelor. Am văzut că plăcerea sexuală există și la animale, însă numai la vremea rânduită și numai după ce au ajuns la maturitate, la deplină dezvoltare trupească; atunci se apropie de momentul important al procreației. Primejdia cea mare și necruțătoare din viața unui tânăr apare tocmai în perioada de răscruce de la vârsta pubertății când începe activitatea glandelor endocrine. Lipsit de supraveghere și sfaturi corecte spre înfrânare, copilul cade ușor în viciul onaniei.

Portretul lui Onan și a urmașilor lui

Hormonii produși de testicul sunt ca roua dimineții care înviorează dezvoltarea și frumusețea florilor. Dacă rămân în corp sunt preluați în sânge și hrănesc toate organele, dar dacă sunt în afară, atunci tânărul se ofilește. Ademenit de clipele plăcerii produse de eliminarea lichidului spermatic, tânărul începător repetă tot mai des actul desfrânării, iar efectele nu întârzie să apară. Marcat de rușine și timiditate pătimașul se retrage dintre prieteni, se ascunde și caută locuri tainice unde să-și poată practica viciul. Nu-l mai interesează școala, devine tot mai tăcut și mai obosit, ritmul dezvoltării firești a trupului este încetinit, mâinile încep să-i tremure, ochii devin încercănați și privirea tulbure, comportamentul general nu mai are vioiciune, memoria slăbește, iar bietul tânăr devine agitat și parcă îmbătrânește înainte de vreme.

Dacă patima desfrâului sub orice formă și la orice vârstă pune stăpânire pe om, glandele genitale devin suprasolicitate să risipească doar în afară, nu mai rămân și hormonii cuveniți sângelui. Lipsită de acest stimulent, circulația sângelui devine anemică, produce dezechilibre trupești și sufletești iar dacă tânărul continuă desfrânarea, milioane de celule mor și niciodată nu se mai regenerează. În astfel de cazuri, medicii recomandă relații sexuale cu femei sau căsătoria, sperând la o revenire

la normalitate, dar din păcate necazurile continuă, căci tânărul obișnuit cu onania nu mai simte atracția naturală față de femeie, nici fetele nu se mai simt atrase de trupul lui fleșcăit, anemic, îmbătrânit și dezechilibrat. Ritmul său biologic și sexual nu se mai potrivește cu ritmul femeii sănătoase, apar certuri și nemulțumiri, infidelități conjugale și apoi divorțul. Dacă femeia este mai îngăduitoare, nimerindu-se să nască și copiii, aceștia vor fi bolnăvicioși, slabi de minte sau chiar handicapați. Cauza nu este alta decât distrugerea celulelor nervoase prin stihia desfrânării părintelui ce l-a chemat la viață. Din aceleași cauze ale viciului sexual, trupul pătimașului se piperniceşte, unele organe se atrofiază, apare sterilitatea, nevrozele, frica de oricine, idei fixe, obsesii și halucinații, precum și o permanentă mustrare de conștiință.

Este cunoscut cazul poetului german Heinrich von Kleist, care a trăit în 1777–1811, a cărui viață a fost o continuă alergare, asemeni unui hăituit dornic să scape de chinurile demonului voluptății care îi stăpânea trupul și cu fiecare plăcere presimțită îl apropia de prăpastia sfârșitului. Tragedia sexuală a lui Kleist a început din copilărie când practica viciul onaniei în chip nemăsurat. Slăbiciunea voinței l-a ruinat trupește, iar sufletește se simțea mânjit de voluptatea și urmările ei covârșitoare. La 21 de ani era ros de rușine și scârbă de el însuși, precum și de mânia că nu mai era capabil să se apere împotriva acestei plăceri demonice. Chinuit de singurătate, poetul a căutat timp de 10 ani, dorind cu ardoare să găsească un partener dispus să-l însoțească în întâmpinarea morții. Până la urmă a convins-o pe Henriete Vogel, o tânără bolnavă de cancer. Heinrich von Kleist a fost marele poet tragic al germanilor, însă demonul desfrânării, cuibărit de timpuriu în coapsele sale, l-a stăpânit toată viața. A lăsat creații de înaltă valoare literară, dar în plină maturitate, la doar 34 de ani, scârbit peste măsură, a devenit ucigaș, apoi cu al doilea glonț și-a curmat singur zilele. Prin străvechea înșelăciune, demonul a triumfat, iar omul a căzut. Aceste amănunte se pot citi în cartea lui Ștefan Zweig, intitulată „În luptă cu demonul".

Autoerotismul manifestat prin patima masturbării este o prezență reală și în vremurile noastre, luând uneori forme nimicitoare. Din dorința întocmirii unui studiu cât mai veridic, bazat nu numai pe scrieri cunoscute, ci în egală măsură pe realități actuale, am zăbovit cu luare aminte asupra multor cazuri concrete din viața tinerilor de azi, care la diferite vârste se confruntă, cad, se ridică și luptă cu disperare pentru stăpânirea stihiei sexuale. Iată numai câteva concluzii:

- nici unul dintre tineri nu tăgăduieşte că practică masturbarea, iar începutul are loc între 11 şi 15 ani.

- absolut toţi, băieţi şi fete, confirmă apariţia spontană a regretului şi vinovăţiei venite din profunzimea sufletului, chiar după prima încercare conştientă şi liberă de masturbare.

- cât priveşte frecvenţa în timp a viciului, diferenţele sunt foarte mari. Cei mai virtuoşi cad în ispită la un interval de 3 până la 4 luni, iar cei mai pătimaşi ating recorduri incredibile, de 5 până la 7 ori pe zi. Mulţi dintre ei s-au obişnuit să-şi satisfacă plăcerea măcar o dată pe zi, aşa cum ar mânca o îngheţată.

Tristeţea cea mare este că nimeni nu le-a vorbit niciodată despre primejdiile şi urmările acestei aparent neînsemnate patimi. Unul dintre cei care-şi risipea zilnic comoara cea de preţ a trupului său şi care începuse deja să se ofilească, fără să ştie din ce motive, în urma unei discuţii sincere pe care am avut-o cu el, a reuşit să se abţină doar 3 zile. Când l-am revăzut nu-mi venea să cred ce schimbare considerabilă s-a petrecut doar într-un timp relativ scurt. L-am asemănat cu o floare veştedă care fiind udată şi pusă la soare şi-a deschis petalele şi strălucea de frumuseţe, parfum şi culoare. Este confirmarea efectului miraculos pe care hormonii produşi de testicul îl exercită asupra întregului organism atunci când nu sunt risipiţi pe jos.

Printre publicaţiile recente de specialitate au apărut unele studii care încearcă să prezinte masturbarea ca pe o practică total inofensivă. Iubiţii mei prieteni, pentru a vă putea convinge singuri care este adevărul în această dilemă, vă rog să priviţi cu mare atenţie într-o oglindă şi să faceţi o comparaţie între chipul dumneavoastră înainte şi după un efort sexual prin masturbare şi vă veţi convinge singuri. Este interesant de observat că dintre toate devierile sexuale practicate de oameni, numai masturbarea apare şi la câteva animale: maimuţa, nutria şi câinele. Oricât de divergente ar fi opiniile despre sexualitatea umană, un adevăr răzbate peste toate: *cu cât patima desfrâului, sub orice formă, începe mai devreme şi cu cât se repetă mai des, cu atât organismul uman devine mai vulnerabil, mai predispus la boli de tot felul, se împuţinează şi îmbătrâneşte înainte de vreme.* În majoritatea cazurilor, alcoolul, cafeaua, ţigara, drogurile sau mulţimea stimulentelor erotice, nu fac decât să întreţină pofta sexuală; toate biciuiesc până la epuizare bietul trup, toate încearcă să adune ultimele fărâmituri de energie pentru a mai stoarce câteva clipe de desfătare şi aparentă plăcere. Omul pornit pe calea

desfrâului nu-şi dă seama că se face robul propriului sex şi ajunge să fie devorat de viciul acesta cumplit, care îl desfigurează şi îl aruncă în braţele morţii.

Cum să luptăm cu stihia sexuală ?

La toate cele pe care vi le-am spus până acum să încercăm să sugerăm şi câteva soluţii, adică concret, ce s-ar putea face pentru a elimina din viaţa noastră şi în special a tinerilor, această patimă. Deci, vă rog să-mi îngăduiţi să încercăm să dăm şi un răspuns. Împotriva stihiilor dezlănţuite ale naturii, oamenii au căutat şi de multe ori au găsit mijloacele eficiente de apărare. Aşa de pildă pentru a se feri de primejdia fulgerului, omul a inventat paratrăznetul, împotriva revărsărilor de ape a construit diguri iar pentru oprirea alunecărilor de teren a plantat arbuşti şi copaci. În comparaţie cu aceste calamităţi naturale sporadice, stihia sexuală este mult mai periculoasă datorită acţiunii sale necontenite, îndreptate asupra întregii omeniri. Cu toate acestea împotriva sexualităţii sau măcar pentru stăpânirea izbucnirilor sale anarhice s-au ridicat prea puţini. Astăzi, parcă mai mult ca oricând, majoritatea oamenilor caută să facă tot ce este posibil pentru trezirea şi stimularea nelimitată a poftelor şi plăcerilor trupeşti. Pentru cei puţini care doresc liniştea unei vieţi între hotarele fireşti ale cumpătării şi echilibrului există totuşi un mănunchi de rânduieli, aduse de Mântuitorul Iisus Hristos, care de 2000 de ani şi-au dovedit cu prisosinţă valoarea şi eficienţa. Dar ca să înţelegem semnificaţia şi puterea lor *este absolut necesar să ne reamintim că prin păcatul lui Adam a venit moartea iar prin Hristos a venit învierea morţilor, deci singura nădejde reală este Hristos Domnul.* În timpul vieţii Sale pământeşti El ne-a arătat calea desăvârşirii, iar prin întruparea şi moartea pe cruce a schimbat sensul morţii, făcând-o moartea păcatului din fire şi cale a învierii. Această biruinţă unică şi de valoare inegalabilă, Hristos ne-a dăruit-o nouă. Fără El nimeni nu poate învinge răul. Dăruindu-ne naşterea din nou, ne dă tăria de a lupta împotriva păcatului şi de a dobândi virtutea. Dar harul şi puterea lui Hristos le primim numai în biserica Sa prin Sfintele Taine. Pentru a putea înţelege deplin ce avem noi de făcut, Sfântul Marcu Ascetul ne învaţă: *„Domnul este ascuns în poruncile sale şi cei ce-l caută pe El, Îl găsesc pe măsura împlinirii lor".* Deci să ne străduim să cunoaştem poruncile lui Hristos şi apoi să le împlinim cu hotărâre sfântă în viaţa noastră de zi cu zi. *Dumnezeu este iubire şi comuniune.*

Mântuitorul Iisus Hristos ne-a iubit pe toți, iar poruncile sale izvorăsc tot din iubire. Sfinții apostoli au răspândit Evanghelia mântuirii printre oameni, statornicind rânduieli precise de aplicare a iubirii, iertării, păcii, cumpătării și smereniei în orice împrejurare a vieții, de la naștere și până la trecerea în veșnicie.

Izvorul marilor nenorociri își are originea în perioada primilor ani de viață când mulți părinți din neștiință și grijă exagerată își ghiftuiesc copiii cu prea multă mâncare și mai ales cu aparent inofensiva ciocolată. Untul de cacao din care se face ciocolata conține un excitant asemănător cafelei și care ajuns în organism provoacă o creștere forțată, la fel cu a legumelor de seră. De altfel toate dulciurile industriale au un efect incendiar asemeni benzinei aruncate în foc, generând un surplus de energie capabil să modifice dezvoltarea naturală a organismului. Pubertatea precoce pe care o constată medicii în țările bogate din Apus, nu-i decât urmarea acestui mod de viață. În felul acesta copiii nu mai parcurg drumul vieții, firesc și obișnuit de mii de ani. De pildă, ca să înțelegeți: unei fetițe în loc să-i înceapă ciclul menstrual la 12–13 ani, îi vine la 7–8 ani, iar la un băiat, primele poluții apar la 9 ani în loc de 13. Revenirea la normal nu mai este posibilă, ritmul dezvoltării biologice se prăbușește iar tulburările continuă fără întrerupere. O statistică efectuată recent în S.U.A. ne dezvăluie fapte îngrijorătoare: din cele 1 milion de adolescente care rămân însărcinate într-un an, 80% sunt necăsătorite, iar 30.000 au vârsta sub 15 ani. Dintre adolescentele care au întâlniri cu băieții înainte de 12 ani, 91% își încep viața sexuală nelegitim. Sărmanii tineri! Ajunși fără voința lor în asemenea stări nefirești, nici nu pot fi acuzați, pentru că întreaga răspundere o au părinții lor, care i-au împins spre alunecușul primejdios al sexualității exagerate și înainte de vreme. Din nefericire, modul acesta de viață modernă a început să pătrundă și printre tinerii țării noastre, mai ales în perioada ultimilor ani. Câțiva părinți intelectuali, cu care am avut discuții pe această temă, n-au sesizat nici ei pericolul și drept urmare cred că nu-i rău să-i încurajeze, mai ales pe băieți, să înceapă viața sexuală cât mai devreme. Riscul și primejdia unei activități sexuale premature ar putea fi asemănată cu situația unui copil care la vârsta primilor ani de școală, în loc să învețe carte, ar fi obligat să facă armată. Zgândărit și declanșat înainte de maturizare, libertinajul sexual nu aduce tinerilor numai presupusa împlinire, fericirea și plăcerea, ci atrage întotdeauna și urmările necruțătoare, izvorâte din nerespectarea legilor firii. Se știe azi cu certitudine că metodele cele

mai noi de evitare a sarcinilor, steriletul și pilulele, sunt generatoare de cancer.

Vechea practică folosită de Onan, care vărsa sămânța pe jos este cauza unor boli incurabile de nervi, iar cancerul mamar este tot urmarea frământării și convulsiilor sexuale sălbatice. Fiecare împreunare dezordonată înseamnă risc și uzură iar atunci când zămislirea are totuși loc, se recurge la avort, ca cea mai odioasă crimă cu premeditare. În felul acesta, tinerețea, în loc să fie perioada cea mai strălucitoare a vieții, în care atât fetele cât și băieții să-și clădească în liniște un viitor, din cauza sexualității timpurii, devine ceva insuportabil, un iureș infernal din care nu se mai pot desprinde și care adeseori îi duce la disperare și sinucidere. Poate vom înțelege măcar acum motivele pentru care străbunii noștri erau așa de viguroși, echilibrați și viteji. Ei duceau o viață simplă, dar aspră și cumpătată, se hrăneau cu roadele naturale și curate ale pământului, erau obișnuiți încă de copii cu efortul și munca fizică, iar patimile timpurii ale trupului nici nu apucau să încolțească. La vârsta maturității își întemeiau o familie, trăiau o viață sexuală firească și făceau atâția copii câți le rânduia Dumnezeu. Nu întâmplător, majoritatea oamenilor de valoare, sfinții, poeții, savanții, artiștii s-au născut și au crescut la țară. Energia lor sexuală nu s-a irosit înainte de vreme, munca fizică i-a ferit de furtuna patimilor trupești, păstrându-le frumusețea, vigoarea, echilibrul, puterea de creație, liniștea și pacea sufletului. Începutul nenorocirilor actuale, revărsate asupra neamului românesc, ar putea fi înlăturate numai prin cunoașterea și revenirea la tradițiile creștinismului primar, aduse nouă de Sfântul Apostol Andrei, la rânduielile în care au viețuit bunicii și strămoșii noștri. La temelia năzuințelor spre o renaștere veritabilă trebuie să rămână credința puternică și curată în Dumnezeu, Cel care la origini ne-a poruncit să nu ne desfrânăm, în Mântuitorul Iisus Hristos și în Sfântul Duh, care prin harul prezent în Sfintele Taine ale bisericii ne ajută să biruim ispitele diabolice.

În perioada celor aproape 50 de ani, noi românii am fost săraci și oropsiți de regimul totalitar comunist, dar vigoarea și sănătatea genetică a rămas totuși în limite normale. Prin țările bogate ale Europei, am văzut tineri între 17 și 25 de ani care erau deja plictisiți, nevrozați și lipsiți de orice ideal pentru viitor. Își începuseră de timpuriu activitatea sexuală iar la vremea când ar fi trebuit să fie plini de viață, echilibrați, viguroși și dornici de a întemeia o familie, ei erau deja epuizați și incapabili să

procreeze nişte copii sănătoşi. Iată motivele pentru care străinii cei bogaţi înfiau copii de pe la noi, iată cauzele pentru care în ultima vreme vin şi bărbaţi dornici să întemeieze o familie prin căsătorii mixte cu tinere românce, încă frumoase şi sănătoase.

Pentru ca primejdia degenerării, stingerii şi dispariţiei neamului românesc să nu pătrundă prea adânc, să poată fi stăvilită şi transformată în izvor de regenerare biologică şi morală, ar fi nevoie măcar de 3 condiţii:

1. *Reîntoarcerea întregii naţiuni la dreapta credinţă, sinceră, vie şi puternică în Dumnezeu şi în Biserica Sa.*
2. *Hrănirea cumpătată a copiilor cu alimente simple şi naturale.*
3. *Păstrarea purităţii fecioriei până la vârsta deplinei maturităţi, când se poate întemeia o familie creştină.*

Acum să le luăm pe rând.

Întoarcerea la dreapta credinţă. Fiecare copil după naştere trebuie dus la biserică şi botezat în numele Sfintei Treimi. Prin Taina Botezului, noului născut i se iartă păcatul strămoşesc, ajunge cetăţean al cerului şi mădular al Bisericii lui Hristos. În urma afundării de 3 ori în apă, pruncul este uns cu Sfântul şi Marele Mir, prin care primeşte pecetea şi harul Sfântului Duh, apoi la sfârşit, preotul îl împărtăşeşte cu trupul şi sângele Mântuitorului. Devenit ostaş a lui Hristos, încă din fragedă pruncie, copilul trebuie crescut în frica de Dumnezeu, care este începutul înţelepciunii, dar după ce prinde să vorbească, mama are datoria sfântă să-l înveţe să se roage, să fie cuminte şi ascultător. Duminica şi la marile praznice, părinţii se cuvine să ducă copilul la biserică pentru a se obişnui cu atmosfera de comuniune şi binecuvântare cerească a Sfintei Liturghii, apoi la Crăciun şi la Paşti este bine să fie şi el cuminecat. Aproape din aceeaşi vreme când începe şcoala, germinează şi micile păcate personale. Profesorul de religie, în deplină înţelegere cu părinţii, are datoria să-l înveţe pe micul elev să se roage mai mult, să fie bun şi harnic, să se ferească de greşeli, să se spovedească şi împărtăşească cu Sfintele Taine, măcar de 4 ori pe an.

Alimentaţia cumpătată. Hrana simplă, naturală şi bine echilibrată a trupului, este la fel de importantă ca şi rugăciunea zilnică pentru suflet, mai ales în timpul copilăriei. Se amăgesc acei părinţi care au încredinţarea că pruncii lor vor fi cu atât mai inteligenţi şi mai frumoşi cu cât mănâncă mai multă carne, sucuri şi dulciuri din complicata industrie alimentară.

Mai ales ciocolata şi sucurile care conţin substanţe de natură excitantă, influenţează periculos dezvoltarea organismului prin acele dereglări neaşteptate şi ireversibile despre care am amintit anterior. Nu dorim înlăturarea definitivă a dulciurilor din alimentaţia copiilor, nici nu afirmăm că ar fi o nenorocire consumarea unei ciocolate, din când în când, ci atragem atenţia doar asupra unor abuzuri care nu aduc decât rău şi amărăciune. Caloriile necesare dezvoltării armonioase a pruncilor noştri se găsesc şi în fructele naturale, pe care le avem, pe rând, de-a lungul anului: cireşe, afine, caise, pepeni, struguri, mere, prune, nuci sau portocale, banane, mandarine etc. Diversele băuturi răcoritoare de provenienţă industrială ce au doar componente chimice (cofeină, conservanţi, coloranţi, etc.) pot fi schimbate cu sucuri naturale de roşii, de morcovi, de fructe sau la nevoie cu un amestec simplu de apă cu miere naturală de albine. Cercetările zootehnice recente au constatat că în timp ce un animal este sacrificat şi se zvârcoleşte de durere, corpul lui produce nişte toxine care nu se scurg odată cu sângele ci rămân în muşchi şi organe, de unde ajung în stomacul nostru. Drept aceea, carnea ca aliment dăunător şi mezelurile în care intră condimente cu efect excitant ar trebuie măcar reduse din hrana copiilor. Cât despre băuturile alcoolice, nici nu mai poate fi vorba, acestea fiind de-a dreptul otrăvitoare.

Dacă hrana zilnică a sufletului rămâne credinţa şi rugăciunea, iar hrana trupului este cumpătată, simplă şi naturală, atunci, cu certitudine că şi dezvoltarea pruncului va fi armonioasă şi între hotarele normalităţii. În timpul profundelor transformări şi nelinişti ale pubertăţii, părinţii au datoria importantă de a le vorbi copiilor simplu şi deschis, fără să facă un mister din apariţia impulsurilor sexuale, arătând însemnătatea lor dar şi primejdiile neînfrânării. Pentru ca dificila perioadă să treacă spre adolescenţă fără tulburări prea mari, pe lângă rugăciune şi hrană cumpătată, tânărul trebuie să facă zilnic şi puţin efort fizic. Cei care trăiesc la ţară se obişnuiesc de mici cu munca câmpului şi nevoinţele gospodăriei, aparent aspre dar atât de binefăcătoare sănătăţii. Pentru copiii născuşi la oraş această cerinţă este mai dificilă, însă pot şi ei să-şi consume surplusul de energie făcând alergări în aer liber, gimnastică individuală sau diferite sporturi de echipă. Mulţi tineri afirmă că rezultatele cele mai fericite în stăpânirea şi controlul pornirilor sexuale se pot obţine din îmbinarea rugăciunii cu metaniile mari, prin care înţelegem aplecarea corpului până la atingerea duşumelei cu fruntea şi ridicarea înapoi în poziţie verticală.

Păstrarea fecioriei. *Tânărul credincios care s-a obişnuit din copilărie cu asemenea rânduieli de viaţă, care se roagă zi de zi, nu mănâncă peste măsură, posteşte miercurea şi vinerea, nu bea, nu fumează, se fereşte de reviste, cărţi şi filme erotice, face puţin sport, merge în fiecare duminică la Sfânta Liturghie, citeşte cărţi de spiritualitate ortodoxă şi ţine seama de sfaturile preotului duhovnic, va reuşi cu siguranţă să-şi stăpânească şi pornirile potrivnice ale trupului păstrându-şi puritatea feciorelnică până la vremea întemeierii unei familii.*

Din relatările părinţilor şi bunicilor noştri am aflat că păstrarea fecioriei, performanţă rară în vremurile actuale, era pe atunci şi posibilă şi necesară, mai ales că alcătuirea anatomo–fiziologică a băieţilor a fost înzestrată de Creator cu acea supapă de siguranţă care constă în apariţia periodică, spontană şi involuntară a poluţiilor nocturne. Dacă tânărul duce o viaţă ponderată, acestea liniştesc oarecum şi echilibrează tensiunea sexuală internă a organismului.

În privinţa fetelor, aspectul acesta delicat şi intim al tinereţii a fost orânduit cu mai multă dărnicie. Debutul ciclului menstrual vesteşte începutul maturizării organelor genetice. Apariţia lui periodică şi regulată la interval de 28–30 de zile are un efect binefăcător de liniştire, purificare generală, înnoire, armonie şi echilibru.

Aşadar prin însăşi natura tainică a organismului, păstrarea fecioriei devine mai uşoară pentru fete decât pentru băieţi. De altfel, în anii pubertăţii şi adolescenţei, tinerii, se cuvine, înainte de toate să înveţe carte, asigurându-şi o bună pregătire profesională pentru ca fiecare să poată trăi din munca sa proprie. În conformitate cu înclinaţiile fireşti, cele 2 sexe prezintă o atracţie irezistibilă unul spre altul, de aceea dorinţa de apropiere trebuie stăvilită şi amânată până la timpul cuvenit al maturităţii. Orice întâlnire prematură între un băiat şi o fată nu înseamnă numai timp pierdut şi neglijarea învăţăturii, ci include riscul declanşării involuntare a erotismului sexual. Chiar dacă cei doi sunt cuminţi şi harnici, în scurt timp se obişnuiesc împreună, apoi într-o plimbare se prind de mână, dansează la o discotecă sau se sărută. Să zicem că întâlnirile sunt îngăduite de părinţi şi la început nu tind spre faze mai incandescente. Ghimpele primejdiei a străpuns totuşi adâncul cel tainic al sufletului fără voinţa şi intenţia lor. Vulcanul senzualităţii fiind zgândărit înainte de vreme, începe să fumege ameninţător, iar tinerii noştri cu gândul la fiorii sărutului, seara la culcare, fiecare în camera lui, vor finaliza întâlnirea prin aparent nevinovatul joc al masturbării.

Adolescenţii nerăbdători, care nu se pot stăpâni aşteptând vârsta maturităţii îşi vor sacrifica nu numai frumuseţea inegalabilă a tinereţii ci vor determina şi o prăbuşire ireversibilă a întregii lor vieţi.

Am cunoscut o asemenea elevă neastâmpărată care înainte de 15 ani se întâlnea cu băieţi mai mari şi făcuse deja câteva avorturi. Absenţele de la ore şi neglijarea pregătirii şcolare i-au adus surpriza repetării unei clase, compătimirea, ironia şi dispreţul colegilor. Degradarea fizică, paloarea şi dezechilibrul nervos apăreau tot mai evidente tocmai din cauză că tânăra care s-a grăbit să aţâţe flacăra erotismului, acum nu mai reuşea să-i potolească văpaia.

Pentru cine doresc femeile să arate impecabil ?

Podoabe, farduri, îmbrăcăminte indecentă, obraz pudrat, buzele rujate sau ţigara în colţul gurii, le vedem frecvent pe stradă. Nu-i greu de observat că efectul produselor cosmetice asupra feţei este contrar celui dorit. Chiar dacă la început obrazul fardat sau buzele rujate violet atrag atenţia trecătorilor, în câţiva ani toate aceste îmbâcseli colorate nu fac decât să accelereze uzura, ridurile şi îmbătrânirea. Apoi mai este un amănunt pe care majoritatea femeilor îl neglijează cu desăvârşire. Atunci când ies în oraş se machiază cu atenţie să fie cât mai strălucitoare, dar când se întorc acasă, în compania intimă a familiei sau chiar a prietenului sunt nevoite să-şi şteargă vopselele şi să rămână cu adevărata lor faţă de serviciu care contrastează drastic cu cea de pe stradă. Impresia este deplorabilă şi atunci se naşte întrebarea logică: *pentru cine doresc femeile să arate impecabil?* Un bărbat apreciază mai de grabă o frumuseţe naturală, curată şi fără nici un fel de machiaj. Să ne gândim cât farmec are privirea şi obrazul unei călugăriţe sau a unei femei de la ţară, care n-a folosit niciodată decât apă şi săpun. Chiar mâinile unei femei cu unghii lungi şi încovoiate lăcuite şi cu pieliţa tăiată adânc, după un timp arată oribil. La fel părul vopsit şi imobilizat cu fixative puternice. În concluzie, tot ce este artificial în îngrijirea, ţinuta şi îmbrăcămintea femeilor nu poate sta niciodată alături de adevărata frumuseţe naturală şi sobră, asemănătoare crinilor câmpului, aşa cum a lăsat-o bunul Dumnezeu.

Poate că cineva dintre dumneavoastră s-a simţit jenat; vă rog din toată inima să nu mi-o luaţi în nume de rău. Tot ce am afirmat aici am făcut-o în special pentru tineretul nostru minunat, pentru fetele noastre frumoase; să fie un semnal de alarmă.

Un război nevăzut ce poate duce la dispariția neamului

Bogăția și frumusețea vetrei noastre strămoșești, adevărat paradis terestru, a fost din totdeauna și a rămas până astăzi ținta poftelor de expansiune a neamurilor ce ne înconjoară, sau chiar a celor venite din mari depărtări. Numai năvălirile hoardelor barbare au durat aproape un mileniu…În tot acest timp și din totdeauna, două mari pasiuni au avut românii: *iubirea de pământ și credința nestrămutată în Dumnezeu*…Mulți și-au jertfit viața, căzând în luptele de apărare împotriva cotropitorilor, pentru întregirea hotarelor ocupate vremelnic de dușmani sau pentru dobândirea libertății de sub teroarea dictaturii comuniste. Dar de fiecare dată a urmat o regenerare.

Niciodată de-a lungul zbuciumatei noastre istorii nu ne-a pândit o amenințare mai gravă și mai perfidă decât cea din ultima vreme. Dacă această primejdie nu va fi sesizată și nu vor fi luate măsuri drastice de împotrivire, atunci vom merge cu certitudine spre stingerea și dispariția neamului. *Armele psihologice moderne, dirijate cu multă iscusință de potrivnicii noștri din afară și din interiorul țării, sunt incomparabil mai periculoase decât săgețile, iataganele sau gloanțele vrășmașe.* Odinioară, când ne împresurau vandalii, turcii, hunii, tătarii, ungurii, puhoaiele otomane, primejdia era neîndoielnică și clară pentru toată suflarea. Astăzi copii noștri sunt încurajați să fumeze, să consume alcool, să privească doar filme de groază, violență și pornografice, să se drogheze și să înceapă cât mai devreme viața sexuală. Dreapta credință străbună este denigrată, iar tinerii sunt ademeniți de sectele pseudo-creștine și de inspirație satanică. De aceea nu trebuie să ne surprindă nici faptele lor cutremurătoare pentru că *primejdia poartă masca fericirii, binefacerii și modei apusene moderne*.

În numele drepturilor omului ni se pretinde să legiferăm păcate strigătoare la cer, ca sodomia, pedofilia, planificarea familială și avortul, iar pentru a intra în structurile unioniste europene ni se sugerează să renunțăm la legea dreptei credințe străbune. *Românii au fost înțelepți și puternici numai atunci când erau uniți și cu frică de Dumnezeu.* Orice abatere venită prin acceptarea altor credințe în afara ortodoxei, va duce la dezbinare, egoism de grup și conflicte interne, iar consecința inevitabilă va fi destrămarea. Oștenii lui Mircea cel Bătrân, Ștefan cel Mare sau

Mihai Viteazul nu erau nici adventiști, nici penticostali, nici iehoviști, nici măcar greco–catolici, ci aveau cu toții un singur domn, o singură credință moștenită din străbuni și păstrată cu frică și sfințenie din tată în fiu. Aceia dintre semenii noștri care au lepădat ortodoxia ar trebui să mediteze adânc și să răspundă măcar la întrebarea: *Prin tot ce facem slujim noi interesele majore ale neamului sau am trecut în tabăra dușmană?*

Am văzut cum, în zilele noastre, influențele străine se îndreaptă mai ales spre centrele vitale ale națiunii. Nu ne mai amenință iatagane sau arme de foc, ci oferte psihologice prin acceptarea cărora noi înșine *mergem de bună voie spre pierzanie.* Aprobăm reclame pentru țigări și alcool, răspândim reviste, cărți și filme pornografice, îngăduim prostituția, homosexualitatea și drogul, încurajăm tinerii spre abuzuri sexuale premature și dezordonate. Sexualitatea exagerată ne îndeamnă să trăim clipa și să facem din ea un orgasm fără sfârșit. Toate acestea acțiuni criminale sunt subvenționate cu o mărinimie incredibilă din afara țării, ni se prezintă ca un model plăcut și ademenitor de viață. Un alt „ajutor" l-am primit din partea " Rotary Club " care a sponsorizat campania de vaccinare împotriva hepatitei B iar drept urmare au apărut mii de copii infectați cu virusul HIV (din "*Dezvăluiri cutremurătoare despre modul în care francmasoneria caută să distrugă România*" – ing. Viorel Roșu, Ed. Ananta, pag. 24). Acestui veritabil arsenal de arme moderne, îndreptat împotriva neamului românesc, ne alăturăm și noi prin acceptarea sexualității exagerate, în urma căreia întreaga țară s-a transformat într-un adevărat abator în care sunt uciși fără milă aproape un milion de copii în fiecare an. O informație recentă ne face cunoscut că în capitală numărul deceselor este dublu față de numărul nașterilor…

Chemare la dreapta credință

De-a lungul istoriei, toți ar fi dorit ca neamul românilor să se destrame, iar țara să fie dezmembrată și sfâșiată asemeni unei căprioare rănite, din trupul căreia fiecare lup să rupă câte o bucată. N-au reușit pentru că Dumnezeu ne-a ocrotit și ne-a ajutat să putem rezista. Acum, la cumpăna dintre milenii, toți potrivnicii noștri - și Doamne mulți mai avem! - parcă și-au unit forțele într-un asalt nimicitor cum n-a mai fost altul…

Dacă nu vom sesiza de grabă ce se ascunde în spatele acestor

false binefaceri, dacă oamenii de răspundere şi de decizie din conducerea ţării nu le vor opri, ci vor continua să le încurajeze, dacă şi noi cei mulţi, care ducem povara cea grea, vom dormi nepăsători, atunci paradisul străbunilor noştri se va spulbera şi neamul românesc se va scufunda în neant. Fraţi români, până nu-i prea târziu, până în suflete mai pâlpâie flacăra credinţei şi până blestemata sămânţă a răului nu prinde rădăcini prea adânci, s-o smulgem cu hotărâre şi definitiv din viaţa noastră. Apoi, cu multă smerenie şi lacrimi de pocăinţă, să-l rugăm pe bunul şi atotputernicul Dumnezeu, cel ce ne-a dăruit acest colţişor de rai, să nu-şi întoarcă faţa de la noi. Să părăsim întortocheatele cărări ale păcatului şi dezbinării, să revenim cu toţii la dreapta credinţă a străbunilor noştri, să ne apropiem cu nădejde şi încredere deplină de crucea Mântuitorului, din care a răsărit învierea şi viaţa, să ne înnoim simţirile şi să ne continuăm viaţa în unitate şi frăţie, în linişte, neprihănire, pace şi comuniune, sub acoperământul sfânt şi sigur al Bisericii lui Hristos.

* *
*

Avortul este sau nu o crimă ? Avortul duce sau nu la ruperea graniţelor noastre cu vecinii, pentru că ştim cu toţii că în Cluj există o societate numită Soros...?

Prof. I. Lazăr : În urmă cu doi ani (1995) făceam o excursie în nordul Moldovei şi Bucovina, la mănăstiri. În timpul acestei excursii o tânără profesoară de matematică de la Liceul Bălcescu din Cluj, ne-a povestit absolut întâmplător, ce a mai făcut ea înainte de excursie :

"Am fost chemaţi profesorii diriginţi la un instructaj, de către nişte reprezentanţi ai Fundaţiei Soros [Soros este un multimiliardar de origine iudaică şi maghiarizat, care dă burse la diverşi oameni care se duc în străinătate, dar cu condiţia ca la întoarcerea în ţară să primească funcţie de conducere; între timp ei sunt instruiţi foarte bine!]. Ne-au instruit pentru ca noi la rândul nostru să îi învăţăm pe elevi *cum să-şi înceapă viaţa sexuală la vârsta de 15 ani*."

Eu am crezut că m-a fulgerat Dumnezeu şi am strigat: "Nu se poate! Asta e nelegiuire strigătoare la cer". Ea s-a speriat şi n-a mai vrut să-mi povestească nimic. Dar pentru mine a fost destul ca să încep să bat clopotul în dungă, să aprind un foc pe culmi şi să trag un semnal de alarmă asupra celui mai mare pericol care ne paşte la ora actuală, mai mare ca năvălirea hoardelor barbare. Este mai grav ce se petrece acum

când tinerii îşi încep viaţa sexuală la 15 ani, este mai periculos decât atunci când veneau hoardele barbare şi omorau 200.000 de bărbaţi dar care în câţiva ani se regenerau. Ce se face acum prin sexualitatea aceasta exagerată şi timpurie? Se duce la dispariţia neamului. În urma acestui îndemn la sexualitatea timpurie şi prematură *se fac în ţara noastră aproape un milion de avorturi în fiecare an*. Mult timp nu s-a ştiut şi nici oamenii de ştiinţă nu au ştiut când anume fătul, acel ghemotoc de carne din pântecele mamei, când anume primeşte suflet, când are viaţa Se credea că numai cu câteva zile înainte de naştere. Nu este adevărat. Sufletul este o unitate individuală, indivizibilă şi personală, din momentul zămislirii, de atunci de când spermatozoidul s-a unit cu ovulul femeii, de atunci are tot ce ii trebuie, inclusiv suflet. Deci avortul este crimă oribilă, premeditată, pentru că şi fătul este om ca şi noi, indiferent la câte săptămâni se face avortul. Este copil întreg. Nu există ceva mai cumplit, şi cred că nu întâmplător Dumnezeu, ne-a pedepsit pentru aceste păcate cumplite care se fac. Să dea Dumnezeu să nu fie definitive dar cred că aceasta va depinde şi de ceea ce vom face noi, dacă vom înceta crimele (un milion pe an).

Străinii îi învaţă pe copii noştri să înceapă viaţa sexuală la 15 ani, în schimb ei nu fac aşa. Am aici documentul, ziarul "Adevărul de Cluj" din 21 iulie, unde pe pagina de actualitate culturală scrie următoarele:

„ Şi-a început activitatea programul Artemis, de consiliere, iniţiat de societatea de psihodramă J.L. Moreno din Cluj Napoca, care este alcătuită în principal din psihologi şi asistenţi sociali şi se bucură de sprijinul Organizaţiei Tineretului Democrat Maghiar care îşi desfăşoară activitatea de consiliere la sediul din str. Avram Iancu nr. 21. Echipa de psihologi şi asistenţi sociali stă la dispoziţia fetelor şi femeilor care doresc să se sfătuiască în probleme de abuz sexual".

Deci este împotriva abuzului sexual. Puneţi faţă în faţă îndemnul dat nouă de a începe viaţa sexuală la 15 ani şi de a face avorturi, cu cele de mai sus. La mine în cartier, în Gheorgheni, văd foarte rar o româncă cu un copilaş în braţe, în schimb văd femei maghiare cu câte 3,4 si 5 copii. În locurile de joacă auzi numai vorba ungurească . Dacă îl întrebi pe unul mai mare în limba ţării, nu ştie sau nu vrea să răspundă. Adevăruri cutremurătoare. Eu nu am nimic cu naţiunea şi tineretul maghiar, ci doar cu acei criminali care vin şi ne îndeamnă la avorturi, ne îndeamnă să ne omorâm copii, ne îndeamnă la lucruri împotriva firii. Nu sunt şovin, dar

avem şi noi pretenţia, ca localnici, să ne lase să trăim şi noi după tradiţiile noastre bune şi străbune.

Aţi făcut o comparaţie ciudată. Aţi asemănat România cu o căprioară rănită, din care vor sa se înfrupte cei puternici şi răi. Explicaţi vă rog această comparaţie.

Răspuns : Cum putem numi ceea ce s-a petrecut în 1940, când Ardealul a fost sfâşiat şi rupt din trupul ţării? Cum putem numi ceea ce au făcut ruşii când au smuls Basarabia şi au alipit-o lor? Cum putem spune despre cele două judeţe: Durostorul şi Caliacra din Dobrogea luate de bulgari? Nu este valabilă comparaţia? Ba da, cu menţiunea că şi acum vor să facă acelaşi lucru.

Anticoncepţionalele sunt sau nu socotite avort, deci crimă?

Răspuns : Bineînţeles, tot ce este împotriva firii, împotriva naturii asa cum a lăsat-o Dumnezeu, este păcat. Pentru că prin pilulele anticoncepţionale se petrece acelaşi lucru: nu are loc unirea firească dintre un spermatozoid şi un ovul, fiind tot un avort. Şi este împotriva firii tot ce au făcut oamenii în materie de abuz sexual sau deviaţii sexuale. Anul acesta am trăit două luni în Italia într-un mare oraş, Florenţa. E cutremurător să vezi perechi de homosexuali, doi bărbaţi, unul îmbrăcat ca bărbat şi celălalt ca femeie, cu fustă scurtă, cu cercei, cu părul lung, buze rujate şi chiar cu sâni (injectaţi cu silicon). M-am gândit de ce au ajuns oamenii să facă asemenea deviaţii. Pentru că *în goana după plăcere, omul a vrut să înlăture responsabilitatea.* A vrut să rămână numai cu plăcerea împreunării sexuale, dar să nu-şi asume si răspunderea naşterii şi creşterii unui copil. De aceea s-a ajuns la homosexuali, lesbiene, anticoncepţionale. Şi steriletul şi pilulele şi toate celelalte practici care se folosesc nu sunt aşa cum le-a lăsat Dumnezeu, sunt împotriva firii.

Ce face un băiat între 11-15 ani dacă onanismul este nociv ?

Răspuns : Onania, pe care toţi cei din apus o consideră ca o practica inofensivă, este foarte nocivă. De ce se ajunge aici? De ce Heinrich von Kleist s-a sinucis la 34 ani, când nu se mai putea opri, nu se mai putea stăpâni. *Cauza principală este "lăcomia pântecului"* aşa cum spune Sfântul Evagrie. Mâncăm prea mult, mai mult decât avem nevoie pentru întreţinerea trupului nostru şi atunci, acel surplus de energie trebuie să iasă. Nu poate ieşi nici pe ureche, nici pe gură sau pe nas, iese prin sex.

Şi se întâmplă la 11 ani, la 15 ani dar şi mai târziu. Cei mai în vârstă ştiu, căci este o patimă cumplită.

Soluţia este aceasta: *să nu mâncăm mai mult decât avem nevoie, sa facem şi efort.* Însă totul porneşte de la relaţia noastră cu Dumnezeu. Dacă n-am şti că e păcat! Dar pot mărturisi toţi bărbaţii de aici că atunci când au făcut onanie prima dată nu i-a văzut nimeni, că s-au ascuns. Toţi s-au simţit vinovaţi. Cine i-a spus tânărului că ceea ce face e păcat? Dumnezeu, prin glasul conştiinţei, îi spune că nu e bine. Trebuie deci *rugăciune şi credinţă puternică* în Dumnezeu. Această energie sexuală poate fi sublimată, transformată într-un scop mai nobil, în muncă, în creaţie. Călugării, pustnicii, pot trăi fără femei. Deci nu onanie. Berdiaev, un mare gânditor rus, a spus că sexul nu poate fi înfrânt, anulat. N-ar fi firesc căci aşa ne-a lăsat Dumnezeu. Dar măcar să ne ferim copiii de mâncarea multă, de multe dulciuri (ciocolată) şi multă carne, care în apus au adus pubertatea prematură, ciclul fetelor începând deseori la 6-7 ani în loc de 13, ele nemaiputând fi femei normale.

Introducerea, în armată, a bromurii în mâncare este un păcat sau nu?

Răspuns : Nu, pentru că nu se poate spune că face rău organismului. Prin acea bromură se mai potoleşte instinctul sexual. Dar nu este o soluţie.

Cum se poate manifesta iubirea a doi tineri, în mijlocul acestei lumi, în afara actului sexual, iubirea lor trebuind să fie în Hristos şi deci respectând poruncile? Care este diferenţa dintre iubire şi dragoste? Faceţi puţin diferenţa dintre iubirea de aproapele şi iubirea trupească.

Răspuns: Prin iubirea de aproapele eu înţeleg milostenie sau ajutor...O să vă pară curios dacă vă spun că şi dansul este periculos. S-a întâmplat vreodată ca să dansezi cu nevasta altuia, să o cuprinzi cu mâna şi să nu te ducă gândul şi la altceva? Cu atât mai mult la un tânăr. Un tânăr care nu are viaţă sexuală şi merge la dans, are şi el organe genitale şi funcţii organice. Şi atunci vrând nevrând instinctul sexual se aprinde. Nu poate avea o relaţie normală pentru că îi este frică sau nu-l lasă fata. Odată stârnit acest instinct nu mai poate fi oprit şi duce la masturbare. Începutul vieţii sexuale la 10-15 ani nu este o fericire ci o uzura cumplită. Cum părinţii şi bunicii noştri reuşeau să-şi păstreze fecioria, nu numai fetele ci şi băieţii, până la momentul maturităţii când întemeiau o familie? Azi mulţi tineri la 20 de ani sunt uzaţi, terminaţi, ei nu vor avea copii sănătoşi. Trebuie să ne păstrăm fecioria până la căsătorie.

Ce să facă în situația în care o fată rămâne însărcinată și nu cunoaște cu cine a rămas ?

Răspuns : Să caute pe autorul copilului și să se mărite cu el. Dacă nu s-a putut abține, atunci să-l caute, să se mărite cu el, să lase copilul să se nască și să-și facă școala având copil. Dacă nu a avut răbdarea să se abțină, să se stăpânească. Cu ceea ce ne îndeamnă străinii să facem națiunea noastră va dispare.

De ce biserica nu face nimic în acest sens?

Răspuns : Nici părinții mei nu mi-au spus despre aceste lucruri, pentru că s-au jenat, dar mai sunt și în ziua de azi părinți foarte mulți care se jenează să spună băiatului sau fetei ceea ce o să se întâmple la vremea respectivă. Din păcate nici slujitorii bisericii nu îndrăznesc să atace această problemă pentru că nu se poate băga în viața intimă a oamenilor. Eu am zis că îmi iau inima în dinți și trag acest semnal de alarmă. Să dea Dumnezeu să pot tipări cartea cu acest subiect! Actualul decan al Facultății de Teologie din Sibiu mi-a văzut cartea (manuscrisul), a citit ceva din ea și a zis că aceasta trebuie tipărită în mii de exemplare și date la toți tinerii din țară. Problema e foarte delicată și biserica nu se implică, dar noi trebuie să avem curajul să spunem cinstit despre primejdiile care îi așteaptă pe copiii noștri.

Răspuns al Părintelui Protopop Cornel Ursu : Dacă tot am fost provocat aș vrea să-l întreb pe cel care a pus întrebarea, când s-a spovedit ultima dată și când a fost ultima dată la biserică. Preotul nu va veni sa-l caute pe tânăr la discotecă. Vin tineri de la discotecă și dorm în timpul Sfintei Liturghii. Cinste celor care sunteți altfel. Avem aici un grup de tineri extraordinari: mie nu-mi vine să cred că tineretul din ziua de azi mai poate ține (ca ei) de pildă, întreg Postul Păresimilor.

Simion Mehedinți spunea că în genere tineretul are un nume comun și anume viitorul. Iar *Fericitul Augustin* spunea : copilul este tatăl omului mare. Nimeni nu poate să facă abstracție de copilărie, ceea ce nici Hristos n-a făcut. Ducem după noi, în toată viața, copilăria. *Brâncuși* spunea că atunci când am încetat să mai fim copii, am încetat să mai existăm.

La întrebarea pusă, răspunsul s-a dat și se va da prin biserică. Când un tânăr a fost dus la Hristos ca să fie vindecat, Hristos a spus : *„De ce nu l-ați adus când era copil la Mine".* Câteodată poate că îl căutăm pe Hristos prea târziu, așa cum caută pacientul doctorul doar

când boala e profundă. Nu prea facem diferență între medicina curativă și medicina preventivă.

Și să nu uităm că *școala este o biserica ai cărei preoți sunt profesorii.*

Ce părere aveți despre cabinetele de planificare care au împânzit țara?

Răspuns : Crime! Crime oribile. Noi nu avem nevoie de planificare familiară. Nu. Ci trebuie sa revenim la tradiția noastră strămoșească și să lăsăm să se nască atâția copii câți ne dă Dumnezeu.

Ce părere aveți despre numărul 666 și ce ne puteți spune despre înțelepții Sionului ?

Răspuns : Există la noi în țară peste jumătate din copiii bolnavi de SIDA și toată lumea s-a întrebat de ce în România există atâția copii bolnavi de SIDA, acest virus ucigător. În această carte scrie: "În România s-a constatat acest fenomen și anume, *harta cu copiii infectați cu SIDA se suprapune exact peste harta vaccinării copiilor împotriva hepatitei de tip B*... România este pe primul loc în lume prin numărul mare de copii bolnavi de SIDA. De asemenea s-a constatat că vaccinul injectat împotriva hepatitei B, care a fost refuzat de ministerul sănătății din Franța, pe motiv că nu sunt bani pentru campania de vaccinare, a fost acceptat de fostul ministru al sănătății, Iulian Mincu [care a primit un premiu de 500.000 dolari pentru că a acceptat să se facă această vaccinare la noi în țară]. Și campania de vaccinare a fost sponsorizată de organizația masonică „ Rotary Club ". Din cercetările făcute până acum rezultă că toți copiii bolnavi de SIDA din România au fost infestați cu aceeași tulpină de virus HIV. Acest lucru demonstrează că a fost o sursă unică de virus HIV pentru toți copii infestați din toată țara. Datorită faptului că virusul HIV se modifică și revine specific persoanei infestate , rezultă că a fost imposibil ca acești copii să fi fost infestați de personalul medical, care prin nesterilizarea corespunzătoare a instrumentarului medical ar fi transmis virusul de la diferite persoane la copii. Acest lucru demonstrează că copii din România au fost infestați în mod voit în timpul campaniei de vaccinări sponsorizate și susținute de către masoni"

Cum vă explicați că și înainte de ministrul Mincu au fost copii infestați?

Răspuns : Probabil că și înainte de acesta s-au făcut diferite vaccinuri pentru că majoritatea zdrobitoare a copiilor bolnavi de SIDA s-a constatat că nici tata nici mama nu sunt bolnavi și copilul este bolnav și va muri. Și atunci altă sursa nu este decât în mod voit. Aceasta se face și pe unele baze politice și este un nou mijloc de distrugere al neamului Românesc.

Ceea ce faceți dumneavoastră acum, aici, este suficient? Mai luați și alte măsuri?

Raspuns : Ceea ce facem noi aici nu este suficient. Dar eu mi-aș depăși atribuțiile dacă aș zice: „Hai să ieșim în stradă și să îl strângem de gât pe Constantinescu". Eu așa ceva nu pot să fac, deci nu pot să fac răscoală. Dar măcar să fim conștienți ce primejdii ne amenință...

Apusenii, adică cei din vest, nu dau nici un ban fără un scop anume. Ei știu precis ce fac și ce urmăresc. În același timp sunt însă convins că nu toate fiolele sunt infestate. Nouă ni s-a spus că virusul SIDA a fost luat de la homosexuali, de la maimuța, însă acesta a fost produs în laborator. Este creația specialiștilor, în eprubete. Există însă și alt virus, mai puternic, care în trei săptămâni produce moartea, numit EBOLA. Vedeți din câte direcții vin amenințările asupra ființei neamului românesc, pe toate căile, așa cum nu ne-au amenințat niciodată alți inamici. Ceea ce spun eu aici reproduc după o carte apărută, scrisă de specialiști în materie. Este însă imposibil să verific eu ceea ce scrie. Dar realitățile din țara noastră o dovedesc exact. De exemplu am citit în presă că la Mediaș încă opt copii au fost descoperiți cu HIV

S-au văzut consecințele avortului, dar cum pot să fie stârpite aceste crime în masă?

Răspuns : Prin viață curată, prin abstinență de sexualitate timpurie, prematură, prin păstrarea feciorieі și la fete și la băieți până în momentul căsătoriei, al întemeierii familiei. Această soluție au folosit-o străbunii noștri, și de aceea au fost sănătoși și viguroși.

Ce ne puteți spune despre clonare și dacă îl urâți pe Soros ?

Răspuns : Nu am dreptul să urăsc pe nimeni pentru că toți suntem creația lui Dumnezeu. Nu îl urăsc pe el ca persoană, ci urăsc faptele lui rele. Poate că face și fapte bune. Știu că ajuta pe mulți. Dar dacă în mod intenționat face fapte rele, atunci eu urăsc faptele lui rele.

Despre clonare am citit foarte puțin, știu foarte puțin și nu cred

că poate constitui un motiv de smintire pentru noi credincioșii, care credem în creație. S-ar putea să fie și aceasta o diversiune care să tulbure credința oamenilor și relația noastră cu Dumnezeu.

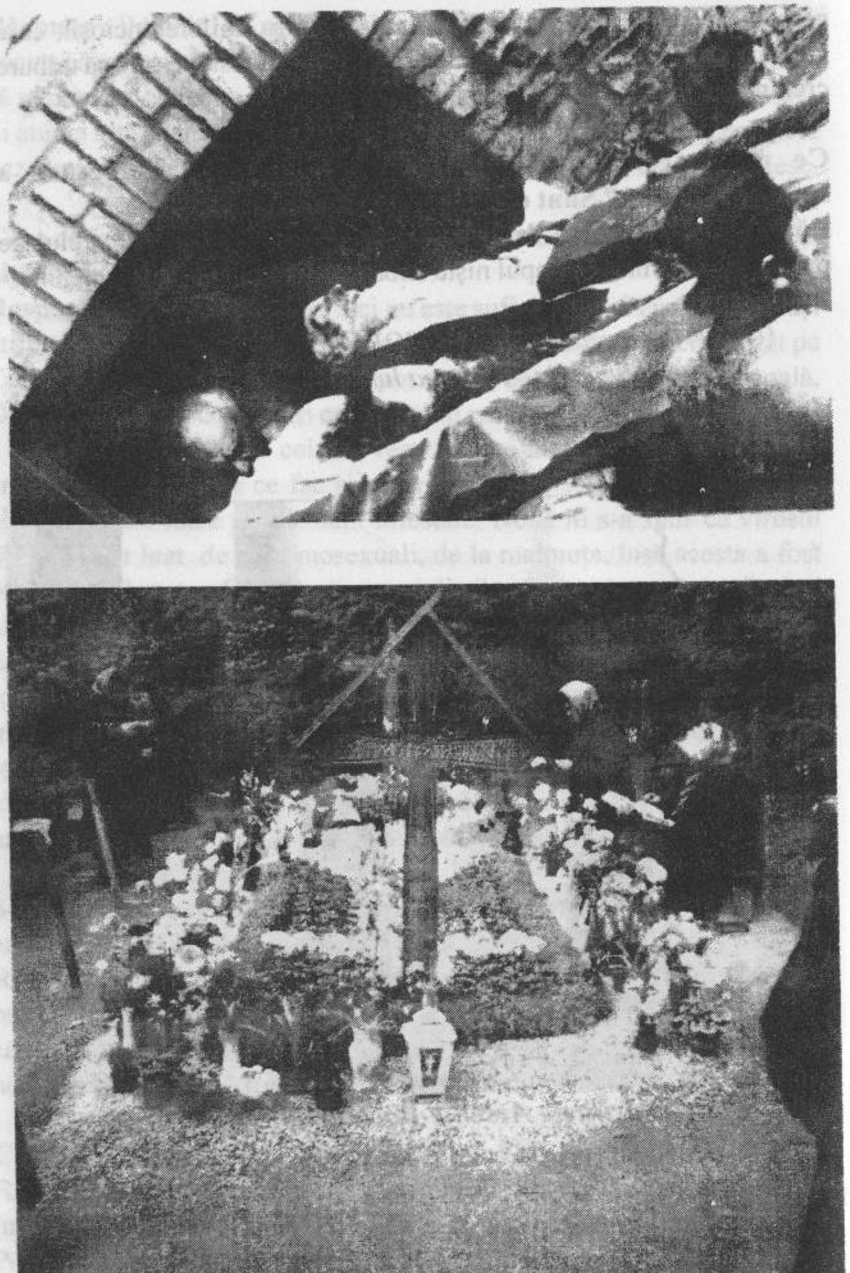
Ce ne puteți spune despre acele bănci de colectare a spermatozoizilor? Sunt ele dăunătoare ?

Răspuns : Eu cred că da. De ce să ne supunem noi la tot felul de experiențe, să fim tot timpul niște cobai. Deci cred că este dăunător.

(*Conferință organizată de ATCOR - Făgăraș, 8 august 1997, publicată în "Porunca Iubirii" nr. 2 / 1998)*



Părintele Arsenie Boca la bătrânețe



Mormântul Părintelui Arsenie

Bibliografie

1. **Fii Învierii** - *Părintele Arsenie Boca* (manuscris publicat în serial în publicaţia "Străjerul Ortodox", primit de la Părintele Arsenie de o credincioasă din Săsciori, jud. Alba, care l-a dat la rândul ei domnului profesor Ghe. Precupescu din Sibiu)
2. **Caietul Părintelui Petru Vanvulescu**, ucenic apropiat al Părintelui Arsenie
3. **Caietul Părintelui Ioan Fărcaş** (predici şi meditaţii copiate de Maica Miruna de la Sinaia de pe un caiet al Părintelui Arsenie, cu binecuvântarea Părintelui Arsenie şi cu specificaţia ca să nu se schimbe nimic din text. Predicile au fost înregistrate pe bandă de magnetofon de către părintele Fărcaş pentru Mânăstirea Brâncoveanu)

Observaţie: Cele trei materiale de mai sus conţin texte comune dar şi texte unice, ceea ce arată că nici unul din ele nu reprezintă o carte ci sunt materiale aflate în lucru.

4. **Cărarea Împărăţiei**, *Ieromonah Arsenie Boca*; Ed. Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, 1995;
5. **Părintele Arsenie Boca, mare îndrumător de suflete din secolul XX. O sinteză a gândirii Părintelui Arsenie în 800 de capete** - *Ioan Gânscă*; Ed.Teognost, Cluj-Napoca 2002.
6. **Pravila albă** - *Părintele Arsenie Boca* (mss.). Datorită copierilor repetate ale „Pravilei albe" (în majoritatea cazurilor cu scris de mână, greu descifrabil), textul îşi pierduse mult din claritate şi originalitate. De aceea pentru redactare am folosit mai multe manuscrise ale „Pravilei albe", care circulă de mai mult timp printre credincioşi: câteva scrise de mână (printre care şi una scrisă de Turtea Victoria, în 6 martie 1960, la Sf. Mănăstire Brâncoveanu), una dactilografiată (găsită tot la Sf. Mănăstire Brâncoveanu) şi una publicată în revista „Maran atha – Vino Doamne!" nr. 2 / 1992. Toate însă, conţin multe greşeli, lipsuri, neclarităţi, motiv pentru care Părintele Arsenie a scris pe un astfel de exemplar: „Pravila albă – model de strâmbare a unui original furat".

   Ne-am străduit, să redăm textului claritatea şi originalitatea. Textul are o mare valoare spirituală şi o mare putere de convingere, un adevărat leac pentru păcătoşi, motiv pentru care ne-am şi hotărât să îl publicăm. Sfaturile Părintelui sunt deosebit de utile credincioşilor, astăzi, când homosexualitatea, prostituţia şi pornografia au devenit „drepturi ale omului" şi surse de venit la bugetul statului.
7. Texte inedite de la credincioşii din Făgăraş.

Menţionăm că am întâlnit şi texte false, precum "Viaţa Părintelui Arsenie povestită de el însuşi", cu multe greşeli dogmatice şi biografice. Unele au fost scrise de duşmanii Părintelui pentru a-l compromite. Probabil de aceea, când Părintele dădea cuiva vreun manuscris făcea menţiunea să nu se modifice nimic din text.

În cartea de faţă, textele cuprinse în paranteze drepte, precum şi sublinierile, aparţin editurii. Ele au fost introduse pentru a da mai multă claritate textului.

Pomelnice și întrebări la Sf. Munte Athos

Pentru restabilirea legăturilor duhovnicești cu Sf. Munte Athos, cu binecuvântarea părinților români athoniți, dăm mai jos adresa **Chiliei românești Sf. Gheorghe - Colciu.**

Părintele stareț, Ierosch. Dionisie Ignat, renumit duhovnic în Sfântul Munte Athos, va răspunde la **întrebările duhovnicești** adresate prin scrisori de către preoți, monahi și mireni, în limita timpului disponibil.

Ierosch. Dionisie Ignat - Chilia Sf. Gheorghe - Colciu
P.O. BOX 25
Karyes 63086
Sf. Munte Athos Grecia

De asemenea, cei care vor să fie pomeniți la Sfânta Liturghie, pot trimite scrisori cu **pomelnice** la aceeași adresă. Dacă doriți să trimiteți o anumită sumă de **bani**, notați această sumă pe pomelnicul trimis la adresa de mai sus (la care anexați chitanța sau copia ei), iar banii vă rugăm să-i trimiteți în contul Asociației Pentru Isihasm cu un mandat poștal completat după modelul de pe pagina următoare. În „locul de corespondență" (pe spatele „cuponului mandatului poștal") vă rugăm să scrieți „**Pentru pomelnic - Sf. Munte Athos**". Pentru sume mai mici de 150.000 lei, vă rugăm să trimiteți banii pe adresa: Cișmileanu Ioan (API), OP 1 CP 10, 2300 Făgăraș, jud. Brașov (deoarece pentru sume mici comisionul pe care ni-l reține banca este mare, procentual).

CUPON MANDAT POȘTAL
Nr. ....
LEI **150.000**
EXPEDITOR ADRESA
Popescu Ioan
str. Zorilor nr.3
2200 Brașov
jud. Brașov
Și cu data prezentării

Indicații speciale ....
POȘTA ROMÂNA
ROM
MANDAT POȘTAL Nr. ....
Verificator.
Lei **150.000 lei**
(în cifre)
osutăcincizecimiilei
(în litere)
Destinatar **Asociația Pentru Isihasm** Telefon.
Str. **cont 240.1** Nr. Bl. Sc. Et. Ap.
cod **2300** Localitatea **BCR - Sucursala Făgăraș**
Județul **Brașov** Sectorul
Expeditor **Popescu Ioan** Telefon
Str. **Zorilor** Nr **3** Bl. Sc. Et. Ap.
cod **2200** Localitatea **Brașov** Județul **Brașov**
Sectorul
Semnătura salariatului
Confirmăm suma de lei ....
(în cifre și litere)
Și cu data prezentării Sigiliul cu ștampila
Diriginte
Cod 2421-73, A6 L

De asemenea, cei care vor să fie pomeniți la Sfânta Liturghie la Schitul Românesc Prodromul, din Sfântul Munte Athos, pot trimite ***scrisori și pomelnice*** pe adresa:

Schitul Românesc Prodromul
Stareț Protos. Petroniu Tănase
Karyes 63086 PO Box 1
Mount Athos
Greece

iar ***mandatul poștal***, cu confirmarea primirii, se trimite după modelul de mai sus, dar pe adresa:

Schitul Românesc Prodromul
cont 0135188915
INGBANK BUCUREȘTI

CUPRINS

Sfințenia iubirii și iubirea sfințeniei

Împărăția copiilor

Regenerarea morală a insului, familiei și neamului. Misiunea și răspunderea preoților

Anexe

Publicația Ortodoxă

Porunca Iubirii

"Poruncă nouă vă dau vouă: să vă iubiți unul pe altul" (Ioan 13,34)

"N-am venit să stric Legea ci să o plinesc" (Mt. 5, 17)

Iubirea aproapelui e plinirea Legii (Rom.13, 8-10)

Ești bolnav? Ești singur? Ești sărac? Ai probleme mari? Ți-e frică? Ești deznădăjduit? Ești sub ispită sau sub patimă? Sau poate ești necredincios?! Sau ai mari îndoieli? Înseamnă că ai nevoie de pace, de îndrumare, de iubire, de rugăciune. Există Cineva care îți poate da toate acestea și Care așteaptă de mult să-i deschizi ușa inimii tale. Citește *"Porunca Iubirii"* și vei vedea că Împărăția lui Dumnezeu începe în inima ta. Vei învăța cum să-ți învingi necazurile, cum să le dai toate în grija lui Hristos, căci Hristos nu obosește ajutându-ne (1 Petru 5,7). Vei învăța sensul vieții în Hristos. Alege Binele. Alege Adevărul. Alege Viața.

Pentru abonamente sunați la telefon 068.219357.

Cărți apărute la **Editura Agaton**

Tinerețe, ideal, Biserică. Întrebările și căutările omului aflat într-o lume în criză spirituală și răspunsurile pline de înțelepciune, responsabilitate și dragoste primite de la ierarhi, teologi și duhovnici - *ASCOR Sibiu*;

Ușile pocăinței - meditații duhovnicești la vremea Triodului - *Arhim. Petroniu Tănase* (Schitul Podromu - Sf. Munte Athos);

Rugăciunea lui Iisus. Unirea minții cu inima și a omului cu Dumnezeu. Îndrumător duhovnicesc - *Ierod. Paraschiv Cleopa, Arhim. Mina Dobzeu.*

Ridicarea căsătoriei la înălțimea de Taină. Îndrumător duhovnicesc - *Părintele Arsenie Boca.*

Editura Agaton a Asociației Pentru Isihasm, O.P. 1, C.P. 10, cod 2300 Făgăraș, jud. Brașov; tel. 0268.219357; e-mail: edituraagaton@hotmail.com

Tipărit la MULTIPRINT S.A. - Iași

« Am vrut să pun mâna pe rădăcina durerii,care nu este alta decât păcatul... Rugându-mă „pentru Pacea a toată lumea și pentru bunăstarea Sfintelor lui Dumnezeu Biserici", aud deodată, în urechea dinăuntru, înfruntarea amarnică: „Nu te ruga de Mine să le dau Pace, roagă-te de oameni să-și schimbe purtările, dacă vor să mai vadă pace pe Pământ"...Lămurit că lucrurile nu stau bine! »

Părintele Arsenie Boca

